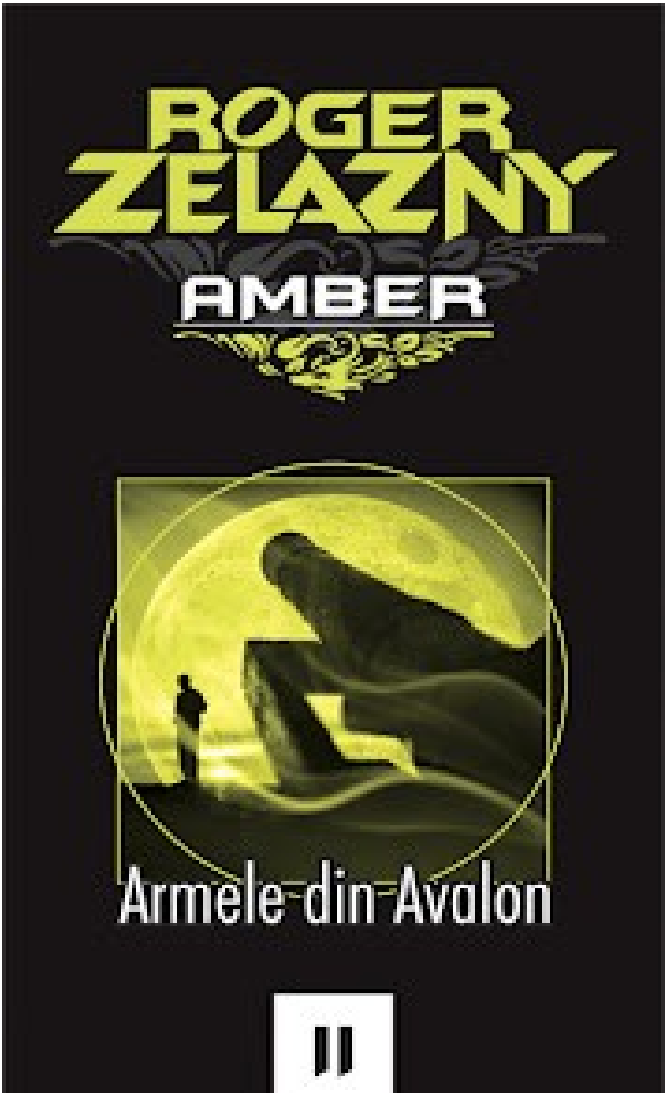
ROGER
ZELAZNY
AMBER
Armele din Avalon
II

Roger Zelazny

ARMELE DIN AVALON

Volumul - 2 –
Seria : Amber

Traducere : **Eugen Cristea**
Editura : **TRITONIC**

Versiune e-book : **3.0**

Roger Zelazny The Guns ofAvalon
Copyright 1972 by Roger Zelazny

Roger Zelazny (1937-l995) s-a născut în Euclid, Ohio. A absolvit Universitatea Columbia din New York cu o diplomă în teatrul elisabetan şi iacobin, fapt reflectat şi în scrierile sale.
Prima sa povestire a apărut în 1962, iar din 1969 s-a concentrat exclusiv asupra scrisului. S-a impus rapid, în anii '60, ca fiind unul dintre cei mai importanţi reprezentanţi ai New Wave-ului, alături de scriitori ca Brian Aldiss, John Brunner, Philip Jose Farmer, M. John Harrison, Ursula K. LeGuin, Robert Silverberg şi Philip K. Dick.
Literatura sa combină surse de inspiraţie foarte diverse, de la mitologie (greacă, hindusă, egipteană etc.) la clasicii francezi, britanici şi americani ai sfîrşitului de secol XIX şi începutului de secol XX, pînă la romanele poliţiste din anii '40 ale lui Raymond Chandler. A experimentat constant în materie de stil, trecînd adeseori graniţa dintre fantasy şi science fiction.
Seria Amber cuprinde zece romane care au fost publicate între anii 1970 şi 1991.
Romanele şi nuvelele sale i-au adus, printre altele, şase premii Hugo, trei premii Nebula şi două premii Locus.

Lui Bob şi Phyllis Rozman

I

Am rămas pe plajă şi am rostit „La revedere, Butterfly", iar barca s-a rotit încet, apoi s-a îndreptat spre larg. Urma să revină în port lîngă farul din Cabra, ştiam sigur, pentru că locul era în apropierea Umbrei.

Răsucindu-mă, am privit şirul negru al copacilor situaţi la o aruncătură de băţ, ştiind că am un drum lung înainte. M-am deplasat în direcţia aceea, făcînd schimbările necesare pe măsură ce înaintam. Răcoarea de dinaintea zorilor se instala deasupra pădurii tăcute, şi ăsta era un lucru bun.

Aveam probabil cu douăzeci de kilograme mai puţin decît ar fi trebuit şi, din cînd în cînd, vedeam dublu, dar îmi reveneam. Evadasem din temniţele Amberului şi mă recuperasem cit de cît cu ajutorul nebunului Dworkin şi al beţivului Jopin, în această ordine. Acum trebuia să-mi găsesc un loc, un loc asemănător altuia — unul care nu mai exista. Am localizat poteca. Am urmat-o.

După un timp, m-am oprit lîngă un copac scorburos care trebuia să se afle exact în acel loc. Am băgat mîna în scorbură şi am scos afară sabia mea de argint şi m-am încins cu ea. Nu conta că fusese undeva în Amber. Acum era aici, pentru că pădurea pe care o străbăteam se afla în Umbră.

Am continuat să merg mai multe ceasuri, cu soarele nevăzut undeva în spatele umărului stîng. Apoi m-am odihnit un pic, după care am mers mai departe. Era plăcut să vezi frunzele şi stîncile şi trunchiurile copacilor

morţi, ale celor vii, iarba, pământul negru. Era plăcut să miroşi toate micile arome ale vieţii şi să auzi zgomotele ei bîzîitoare/murmurătoare/ciripitoare. Dumnezeule! Cît îmi preţuiam ochii! A-i redobîndi după aproape patru ani de întuneric nu putea fi exprimat în cuvinte. Şi să pot umbla liber...
Am mers mai departe, mantia mea zdrenţuită fluturînd în adierea dimineţii. Probabil că arătam de peste cincizeci de ani, cu chipul ridat, împuţinat la trup, sfrijit. Cine şi-ar fi putut închipui cum arătam înainte?
Pe măsură ce înaintam, înaintam în Umbră, mă deplasam către un loc în care nu am ajuns. Probabil că mă cam înmuiasem. Iată ce s-a petrecut...

Am dat peste şapte oameni pe marginea drumului, şi şase erau morţi, zăcînd la pământ în diverse stadii de dezmembrare, plini de sînge. Al şaptelea se afla într-o poziţie semi-înclinată, rezemat de trunchiul năpădit de muşchi al unui stejar bătrîn. Îşi ţinea spada în poală şi în partea dreaptă avea o rană adîncă din care curgea încă sîngele. Nu avea armură, deşi unii dintre ceilalţi purtau. Ochii cenuşii, deşi sticloşi, erau deschişi. Pumnii îi erau zdreliţi şi respira anevoie. Pe sub sprîncenele păroase privea cum ciorile ciugulesc ochii cadavrelor. Părea că nu mă vede.
Mi-am ridicat gluga şi am înclinat capul ca să-mi ascund chipul. M-am apropiat.
Il cunoscusem cîndva sau, în orice caz, pe cineva care îi semăna foarte mult. Cînd înaintai spre el, smuci brusc

spada şi îndreptă vîrful spre mine.
— Sînt un prieten, i-am zis. Vrei să bei nişte apă?
Ezită o clipă, apoi încuviinţă.
— Da.
Am deschis gamela şi i-am dat-o.
Bău şi tuşi, apoi mai luă o înghiţitură.
— Domnule, vă mulţumesc, rosti în timp ce-mi înapoie gamela. Regret că nu e ceva mai tare. Blestemată rană!
— Am şi ceva mai tare. Dacă crezi că rezişti.
Întinse mîna, iar eu am deşurubat o sticluţă şi i-am dat-o. Tuşi aproape douăzeci de secunde după o duşcă din porcăria pe care o bea Jopin.
Apoi zîmbi cu jumătate de gură şi clipi uşor.
— Mult mai bine! Spuse. Te superi dacă pun o picătură pe rană? Urăsc să irosesc whisky-ul de calitate, dar...
— Foloseşte-l pe tot, dacă trebuie. Deşi, după cum văd, îţi cam tremură mîinile. Poate ar fi mai bine să-ţi torn eu.
Încuviinţă, iar eu i-am desfăcut vesta din piele şi i-am tăiat cămaşa cu stiletul pînă cînd rana a ieşit la iveală. Arăta rău, adîncă, din faţă pînă spre spate, la cîţiva centimetri deasupra şoldului. Mai avea şi alte tăieturi, mai puţin grave, pe braţe, piept şi umeri.
Sîngele continua să gîlgîie din rana mare, aşa că am tamponat-o puţin şi am curăţat-o cu batista mea.
— În regulă, i-am zis. Încleştează-ţi dinţii şi priveşte în altă parte!
După care am turnat whisky-ul.
Întregul corp îi zvîcni, un mare spasm, după care se linişti şi începu să tremure. Dar nu scoase un sunet. Nici

nu mă gîndisem că va ţipa. Am împăturit batista şi am apăsat-o pe rană. Am legat-o acolo cu o fîşie pe care am rupt-o din poalele mantiei.
— Mai vrei o înghiţitură? l-am întrebat.
— De apă, răspunse. După care mă tem că trebuie să dorm.
Bău, apoi capul i se înclină pînă cînd obrazul i se rezemă de piept. Adormi, iar eu i-am făcut o pernă şi l-am acoperit cu mantiile celor morţi.
Apoi m-am aşezat lîngă el şi m-am uitat la păsările negre şi drăguţe.
Nu mă recunoscuse. Dar, la urma urmei, cine-ar fi putut? Dacă mi-aş fi descoperit capul, ar fi fost posibil să mă recunoască. Cred că, de fapt, nu ne mai întîlniserăm niciodată, bărbatul rănit şi cu mine. Dar, într-un anume sens, făcuserăm cunoştinţă.
Mergeam prin Umbră, căutînd un loc, un loc foarte special. Fusese distrus cîndva, dar eu aveam puterea de a-l recrea, pentru că Amber aruncă o infinitate de umbre. Un fiu al Amberului le poate parcurge, şi moştenisem si eu asta. Le puteţi spune lumi paralele dacă doriţi, universuri alternative dacă vă place, produse ale unei minţi bolnave dacă vreţi. Eu le spun Umbre, aşa cum fac toţi cei care posedă puterea de a merge printre ele. Noi selectăm o posibilitate şi mergem pînă cînd ajungem la ea. Astfel, într-un fel, noi o creăm. Deocamdată s-o lăsăm aşa.
Eram pe mare cînd am început drumul spre Avalon*.
Cu secole în urmă am trăit acolo. E o poveste lungă,

complicată, mîndră şi dureroasă, şi poate o s-o spun mai tîrziu, dacă voi trăi s-o termin şi pe cea de faţă.
Mă îndreptam către Avalonul meu cînd am dat peste cavalerul rănit şi cei şase bărbaţi morţi. Să fi ales să merg mai departe, aş fi putut ajunge într-un loc în care cei şase ar fi fost morţi şi cavalerul n-ar fi fost rănit — sau într-un
loc în care el ar fi zăcut mort, iar ceilalţi ar fi rîs în hohote. Unii ar spune că, de fapt, nu contează, întrucît toate acestea sînt posibile, deci toate există undeva în Umbră.
Oricare dintre fraţii şi surorile mele — cu posibilele excepţii, Gerard şi Benedict — ar fi trecut mai departe fără să privească înapoi. Totuşi, într-un fel, am devenit un laş. N-am fost întotdeauna aşa, dar probabil că umbra Pămînt, unde mi-am petrecut atîţia ani, m-a îmblînzit un pic, şi poate că popasul meu în beciurile Amberului mi-a reamintit cumva de particularităţile suferinţei omeneşti. Nu ştiu. Ştiu doar că nu puteam trece pe lîngă durerea cuiva care semăna cu cel care-mi fusese cîndva prieten. Dacă i-aş fi şoptit numele meu la ureche, poate că m-aş fi trezit cu un şir de sudălmi, aş fi auzit cu siguranţă o poveste plină de suferinţă.

Deci, în regulă. Voi plăti măcar o parte din preţ: îl voi pune pe picioare, după care voi dispărea. Nimic rău; poate chiar

* Conform legendelor arthuriene, o insulă aparţinînd Insulelor Britanice, supranumită „Insula celor binecuvîntaţi", unde este înmormîntat Regele Arthur. (n. red.)

un mic bine în această Altă Umbră.
Am rămas acolo privindu-l şi, după cîteva ore, se trezi.
— Salut, îi spusei, desfăcînd gamela. Mai vrei o duşcă?
— Mulţumesc, îmi răspunse el şi întinse mîna.
L-am urmărit cum bea şi, cînd îmi înapoie gamela, zise:
— Iartă-mă că nu m-am prezentat. Nu eram într-o stare prea bună...
— Te cunosc, am zis. Spune-mi Corey.
Mă privi ca şi cum ar fi vrut să spună: „Corey de unde?", dar se răzgîndi şi încuviinţă.
— Foarte bine, Sir Corey, mă retrogradă. Aş dori să-ţi mulţumesc.
— Sînt mulţumit că arăţi mai bine, i-am spus. Vrei ceva de mîncare?
— Da, te rog.
— Am ceva carne uscată aici şi nişte pîine care ar putea fi mai proaspătă, i-am zis. Şi o felie mare de brînză. Mănîncă cît pofteşti.
I-am dat mîncarea şi înfulecă tot.
— Dar tu, Sir Corey? întrebă.
— Am mîncat deja, în timp ce dormeai. Mă privi cu subînţeles. Zîmbi.
—... Şi i-ai doborît pe toţi şase de unul singur? întrebai. Încuviinţă.
— Frumos spectacol. Şi acum, ce să fac cu tine?
Încercă să-mi vadă chipul, nu izbuti.
— Nu înţeleg, spuse.
— Încotro te-ndrepţi?
— Am prieteni, spuse, undeva la cinci leghe spre nord.

Mergeam într-acolo cînd s-a întîmplat asta. Şi mă îndoiesc foarte tare că vreun om sau chiar diavolul în persoană m-ar duce în spate o leghe. Aş putea să mă ridic, Sir Corey, dacă vrei să îţi faci o idee despre statura mea.
M-am ridicat, am scos spada şi am tăiat un pomişor — de vreo cinci centimetri în diametru — dintr-o singură lovitură. L-am curăţat şi l-am tăiat la lungimea potrivită.
Apoi am mai tăiat unul, iar cu centurile şi mantiile cadavrelor am construit o targa. Mă privi pînă la sfîrşit, apoi comentă:
— Mînuieşti o spadă letală, Sir Corey... Şi e de argint, se pare...
— Eşti gata de o călătorie? l-am întrebat.
Cinci leghe înseamnă vreo douăzeci şi cinci de kilometri.
— Şi cei morţi? Se nelinişti el.
— Poate ai vrea să-i înmormîntăm creştineşte? Dă-i naibii! Natura îşi poartă singură de grijă. Să plecăm de-aici. Deja au început să pută.
— Aş dori măcar să-i acoperim. Erau buni luptători.
Am oftat.
— În regulă, dacă asta te va ajuta să dormi liniştit. N-am o cazma, aşa că o să le fac un tumul. Va fi o înmormîntare obişnuită, totuşi.
— Destul de bine, spuse.
Am întins cele şase cadavre, unul lîngă altul. L-am auzit mormăind ceva, şi am presupus că e o rugăciune pentru cei morţi.
I-am înconjurat cu pietre. Erau mulţi bolovani în

apropiere, aşa că am lucrat rapid, alegîndu-i pe cei mai mari astfel încît treaba să meargă mai repede. Aici am făcut o greşeală. Unul dintre ei cîntărea în jur de două sute de kilograme şi nu l-am rostogolit. L-am ridicat şi l-am aşezat în rînd.
Am auzit un icnet ascuţit şi mi-am dat seama că observase ce-am făcut.
Atunci am înjurat:
— Aproape c-am făcut hernie cu nenorocitul ăsta! Am zis şi, după asta, am ales pietre mai mici.
Cînd am terminat, am zis:
— E-n regulă. Eşti gata de plecare?
— Da.
L-am ridicat şi l-am pus pe targa. Cînd am făcut asta a strîns din dinţi.
— Unde mergem? am întrebat.
Arătă cu mîna.
— Înapoi către potecă. O urmăm la stînga pînă unde se ramifică. Apoi o luăm la dreapta. Cum propui să...?
Am ridicat targa, ţinîndu-l ca pe un copil. Apoi m-am întors şi m-am îndreptat spre lăstăriş, cărîndu-l.
— Corey? spuse.
— Da?
— Eşti unul dintre oamenii cei mai puternici pe care i-am întîlnit vreodată, şi mi se pare că te cunosc.
Nu i-am răspuns imediat. Apoi am zis:
— Încerc să mă menţin în formă. Viaţă sănătoasă şi chestii de-astea.
—... Şi glasul tău îmi sună cunoscut. Privea în sus,

încercînd să-mi vadă chipul. Am hotărît să ocolesc rapid subiectul.
— Cine sînt prietenii ăştia ai tăi către care te duc?
— Ne îndreptăm spre Fortăreaţa lui Ganelon*.
— Ciripitorul ala! am spus, aproape lăsîndu-l să cadă.
— Cu toate că nu înţeleg cuvîntul pe care l-ai folosit, bănuiesc că e ceva de rău, după tonul vocii tale. Dacă aşa e treaba, eu ar trebui să fiu apărătorul în...
— Stai aşa, am spus. Am senzaţia că vorbim despre doi tipi diferiţi, cu acelaşi nume. — Iartă-mă.
Prin targa, l-am simţit cum se relaxează un pic.
— Fără îndoială că aşa e, spuse.
Aşa încît l-am cărat pînă am ajuns la potecă, unde am luat-o la stînga.
A adormit din nou şi am mers mai repede după asta, ajungînd la răscrucea despre care-mi vorbise şi mergînd în pas vioi, lăsîndu-l să sforăie liniştit. Am început să mă gîndesc la cei şase ţipi care încercaseră şi aproape izbutiseră să-l lichideze. Speram să n-aibă alţi prieteni pitiţi prin tufişuri.
Am încetinit pasul cînd respiraţia i se schimbă.
— Am adormit, spuse.
—... Şi ai sforăit, am adăugat.
— Cît m-ai cărat?

*În poemul „Cîntecul lui Roland", un cavaler care a trădat cauza regelui Carol cel Mare, complotînd cu sarazinii ambuscada de la Roncevaux (r. Red.)

— Cam două leghe, aş zice.
— Şi nu eşti obosit?

— Puţin, am zis, dar nu îndeajuns ca să am nevoie de odihnă.
— Mon Dieu*! spuse. Mă bucur că nu te-am avut vreodată duşman. Eşti sigur că nu eşti diavolul?
— Mda, sigur, am zis. Nu simţi mirosul de pucioasă? Şi copita dreaptă mă cam jenează.
Mirosi în jur de cîteva ori înainte de a chicoti, ceea ce m-a întristat puţin.
De fapt parcurseserăm peste patru leghe, după calculele mele. Speram să adoarmă din nou şi să nu mai aibă grija distanţelor. Braţele începuseră să mă doară.
— Cine erau cei şase bărbaţi pe care i-ai ucis? l-am întrebat.
— Paznici ai Cercului, răspunse. Şi nu mai erau bărbaţi, ci oameni posedaţi. Acum roagă-te lui Dumnezeu, Sir Corey, ca sufletele lor să se odihnească în pace.
— Paznici ai Cercului? am întrebat. Care Cerc?
— Cercul întunecat — locul nedreptăţii şi al fiarelor dezgustătoare... (Inspiră adînc.) Sursa bolii care domină tărîmul.
— Tărîmul ăsta nu arată chiar atît de bolnav, am spus.
— Sîntem departe de locul ăla, şi tărîmul lui Ganelon e încă prea puternic pentru invadatori. Dar Cercul se lărgeşte. Simt că aici se va da ultima bătălie.
— Mi-ai stîrnit curiozitatea.

* Dumnezeul meu. (În limba franceză în original.) (n. tr.)

— Sir Corey, dacă nu ştii nimic, ar fi mai bine să uiţi, să ocoleşti Cercul şi să-ţi vezi de drumul tău. Cu toate că mi-aş dori fierbinte să lupt alături de tine, asta nu e lupta

ta — şi cine ar putea şti deznodământul?
Cărarea începea să şerpuiască. Atunci, printr-o spărtură între copaci, am văzut în depărtare ceva care m-a făcut să mă opresc şi să-mi reamintesc un alt loc asemănător.
— Ce...? întrebă povara mea, întorcîndu-se. Apoi: Doamne, te-ai mişcat mult mai repede decît aş fi bănuit. Aceea e destinaţia noastră, Fortăreaţa lui Ganelon.
Atunci m-am gîndit la un anumit Ganelon. Nu voiam, dar am făcut-o. Fusese un asasin perfid şi îl exilasem din Avalon cu secole în urmă. De fapt îl trimisesem, prin Umbră, în alt timp şi loc, aşa cum făcuse mai tîrziu cu mine şi fratele meu Eric. Speram să nu fi fost acesta locul în care îl trimisesem. Chiar dacă părea puţin probabil, putea fi. Deşi era doar un muritor, iar eu îl exilasem din acel loc cu vreo şase sute de ani în urmă, era posibil ca asta să însemne — în termenii lumii acesteia — doar cîţiva ani. Timpul este, de asemenea, o funcţie a Umbrei, şi nici măcar Dworkin nu ştia totul despre secretele lui. Sau poate că da. Poate că asta l-a făcut să-şi piardă minţile. Cel mai dificil lucru legat de Timp, aflasem, este să te ocupi de el. În orice caz, simţeam că acesta nu era vechiul meu duşman si fost ajutor de încredere, pentru că, în mod cert, el nu s-ar fi împotrivit vreunui val de nedreptăţi care s-ar fi răspîndit asupra ţinutului. Mai degrabă ar fi fost chiar acolo ajutînd fiarele scîrboase, eram sigur.
Un lucru care mă punea în dificultate era bărbatul pe care-l căram. Duplicatul lui era în viaţă în Avalon pe vremea exilului, asta însemnînd că diferenţa temporală

putea fi cea corectă.
N-aş fi dorit să-l întîlnesc pe acel Ganelon pe care-l ştiam şi să fiu recunoscut de el. Nu ştia nimic despre Umbră. Ştia doar că-i făcusem ceva magie neagră în loc să-l ucid şi, chiar dacă supravieţuise, s-ar putea ca asta să fi fost alternativa cea mai neplăcută.
Dar bărbatul din braţele mele avea nevoie de un loc de odihnă şi de un adăpost, aşa că m-am tîrît înainte.
Mă întrebam, totuşi...
Se pare că exista ceva legat de mine care-l determinase pe acest om să mă recunoască. Dacă existau unele amintiri despre umbra mea în acest loc care semăna şi nu semăna cu Avalon, oare ce formă luaseră? Cum ar fi influenţat acestea primirea adevăratului eu, în cazul în care aş fi fost descoperit?
Soarele începuse să apună. Se stîrni o adiere răcoroasă, anunţînd noaptea rece care urma. Cel pe care îl aveam în grijă începu iar să sforăie, aşa încît am hotărît să alerg pe restul distanţei. Nu-mi plăcea sentimentul că, după căderea întunericului, pădurea putea deveni un loc mişunînd de creaturi murdare ale Cercului blestemat despre care nu ştiam nimic, dar care părea că face legea în acest loc.
Aşa că am alergat pînă cînd n-am mai putut printre umbrele care se alungeau, gonindu-mi din minte noţiuni ca urmărire, ambuscadă, supraveghere. Cuvintele ajunseseră deja să aibă forţa unui presentiment şi atunci am auzit zgomotele în spate: un uşor pîş-pîş-pîş, ca un zgomot de paşi.

Am lăsat targa jos şi mi-am scos sabia în timp ce mă răsuceam.
Erau două creaturi, două pisici.
Semnalmentele erau întocmai ca acelea ale pisicilor siameze, numai că acestea erau de mărimea unor tigri. Ochii erau galbeni, luminoşi, fără pupile. S-au aşezat cînd m-am întors şi s-au holbat la mine fără să clipească.
Eram la aproape treizeci de paşi. Stăteam între ele şi targa, cu sabia ridicată.
Atunci cea din stînga deschise gura. Nu ştiam dacă trebuie să mă aştept să toarcă sau să scoată un răget.
În loc de asta, vorbi. Spuse:
— Bărbat, foarte muritor.
Vocea suna neomeneşte. Era prea ascuţită.
— Şi totuşi încă trăieşte, spuse cea de-a doua, cu o voce asemănătoare primei.
— Ucide-l aici, spuse prima.
— Şi ce facem cu cel care-l apără cu sabia aia care nu-mi place deloc?
— Muritor?
— Vino să afli, am spus moale.
— E slab şi, probabil, bătrîn.
— Cu toate astea, l-a cărat pe celălalt de la mormînt pînă aici, iute şi fără odihnă. Să-l atacăm pe flancuri.
Am ţîşnit înainte cînd se mişcară şi cea din dreapta sări spre mine.
Sabia mea îi despică craniul şi îi pătrunse în umăr. Cînd m-am întors, scoţînd-o, cealaltă sări peste mine, îndreptîndu-se spre targa. Am izbit cu sălbăticie.

Sabia o lovi pe spate şi îi trecu în întregime prin corp. Scoase un ţipăt ascuţit care sună ca o cretă zgîriind tabla, apoi cînd căzu, despicată în două, şi începu să ardă. Cealaltă era şi ea în flăcări.
Dar cea pe care o despicasem nu era încă moartă. Întoarse capul spre mine şi ochii aceia strălucitori îi ţintuiră pe ai mei.
— Mor de moartea finală, spuse, şi astfel te cunosc, Deschizătorule. De ce ne măcelăreşti?
După care flăcările îi cuprinseră capul.
M-am răsucit, mi-am curăţat spada şi am băgat-o în teacă, am ridicat targa, am ignorat toate întrebările şi am mers mai departe.
Începeam să pricep cite ceva, cam despre ce era vorba şi ce însemnau lucrurile astea.
Şi acum mai visez uneori capul în flăcări al pisicii, şi atunci mă trezesc, leoarcă şi tremurînd, şi noaptea pare mai întunecată şi plină de siluete pe care nu le pot descifra.

Fortăreaţa lui Ganelon avea un şanţ cu apă şi un pod basculant care era ridicat. În fiecare dintre cele patru colţuri unde se întîlneau zidurile înalte se afla cîte un turn. Din ziduri se iveau multe alte turnuri şi mai înalte, împungînd pîntecele norilor joşi, negri, ascunzînd stelele abia apărute, proiectînd umbre întunecate la poalele dealului înalt pe care se afla castelul. Cîteva turnuri erau deja luminate, iar vîntul îmi aducea un zgomot slab de voci.

M-am oprit în faţa podului, mi-am lăsat povara pe pămînt, mi-am pus palmele pîlnie în jurul gurii şi am strigat:
— Hola! Ganelon! Doi drumeţi sînt pierduţi în noapte!
Am auzit zgomotul metalului pe piatră. M-am simţit studiat de undeva de deasupra. M-am uitat chiorîş în sus, dar ochii mei încă nu-şi reveniseră la normal.
— Cine-i acolo? se auzi o voce puternică şi tunătoare.
— Lance, care e rănit, şi eu, Corey din Cabra, care l-a cărat pînă aici.
Am aşteptat pînă cînd a transmis informaţia unei alte santinele şi am auzit mai multe voci pe măsură ce mesajul se transmitea mai departe.
După o pauză de cîteva minute sosi răspunsul, în acelaşi mod.
Apoi străjerul strigă:
— Stai pe loc! O să lăsăm podul jos! Puteţi intra!
Scîrţîitul începu în timp ce vorbea şi, în scurt timp, podul izbi pămîntul pe partea noastră de şanţ. Am ridicat încă o dată povara şi l-am traversat.

Astfel l-am purtat pe Sir Lancelot du Lac* în Fortăreaţa lui Ganelon, în care aveam încredere ca într-un frate. Cu alte

* Cavaler al Mesei Rotunde, în legendele arthuriene. (n. red.)

cuvinte, absolut deloc.

În jurul meu se înghesuiră mai mulţi oameni şi m-am trezit înconjurat de bărbaţi înarmaţi. Totuşi nu simţeam ostilitate, ci doar îngrijorare. Am intrat într-o curte

interioară spaţioasă, pavată cu piatră, luminată de făclii şi plină de culcuşuri. Simţeam miros de sudoare, fum, cai şi aromele gătitului. Acolo era bivuacul unei mici armate.
Mulţi se apropiaseră de mine şi stăteau holbîndu-se şi murmurînd, pînă cînd apărură doi inşi echipaţi complet, ca de luptă, iar unul dintre ei mă atinse pe umăr.
— Vino pe aici, spuse.
L-am urmat şi cei doi m-au încadrat. Mulţimea de oameni se dădea la o parte atunci cînd treceam. Podul basculant se ridicase deja la loc, scîrţîind. Ne îndreptam spre complexul principal din piatră neagră.
Înăuntru, am mers de-a lungul unui coridor şi am trecut pe lîngă ceea ce părea a fi un salon de primire. Apoi am ajuns în dreptul unei scări. Bărbatul din dreapta îmi arătă că trebuie să urc. La etajul al doilea, ne-am oprit în faţa unei uşi din lemn masiv şi străjerul bătu în ea.
— Intraţi, se auzi o voce care, din nefericire, îmi părea foarte cunoscută.
Am intrat.
Stătea la o masă din lemn masiv lîngă o fereastră largă care dădea în curte. Purta o vestă din piele maro peste o cămaşă neagră, iar pantalonii erau de asemenea negri, strînşi peste carîmbul cizmelor întunecate. În jurul taliei purta o centură latră în care era prins un stilet. O sabie scurtă zăcea pe masă. Avea părul şi barba roşcate, cu un pic de alb. Ochii îi erau negri ca abanosul.
Mă privi, apoi îşi îndreptă atenţia către o pereche de străjeri care intrau cu targa.
— Puneţi-l pe patul meu, spuse. Apoi: Roderick, ai grijă

de el.
Medicul său, Roderick, era un bătrînel care părea destul de inofensiv, ceea ce m-a liniştit oarecum. Doar nu-l cărasem pe Lance atîta amar de drum ca să-l las pe mîna vreunui ageamiu.
Apoi Ganelon se întoarse iar spre mine.
— Unde l-ai găsit? întrebă.
— La cinci leghe sud de-aici.
— Tu cine eşti?
— Mi se spune Corey, am răspuns.
Mă examina cam prea amănunţit şi buzele lui ca nişte viermi se strîmbară într-un zîmbet pe sub mustaţă.
— Şi tu ce ai la afacerea asta? întrebă.
— Nu pricep ce vrei să spui, am rostit.
Mi-am încovoiat un pic umerii. Am vorbit rar, moale şi cu o uşoară bîlbîială. Barba mea era mai lungă ca a lui şi albită de praf. Îmi închipui că arătam mai în vîrstă. Atitudinea lui tindea să demonstreze că exact asta gîndea.
— Te întreb de ce l-ai ajutat, spuse.
— Frăţia oamenilor, chestii de-astea, am răspuns.
— Eşti străin de locurile astea?
Am încuviinţat.
— Ei bine, eşti binevenit aici oricît vei dori să rămîi.
— Mulţumesc. Probabil o să plec mîine.
— Acum, bea cu mine un pahar cu vin şi povesteşte-mi împrejurările în care l-ai găsit.
Aşa am şi făcut.
Ganelon mă lăsă să vorbesc fără întrerupere, privindu-

mă tot timpul cu ochii săi pătrunzători. Deşi întotdeauna am fost de părere că privirile tăioase sînt doar o figură de stil răsuflată, în noaptea aceea n-a fost aşa. Mă înjunghia cu privirea. Mă întrebam ce ştia şi ce ghicea în legătură cu mine.

Apoi oboseala a întins mîna şi m-a înşfăcat de ceafă. Efortul, vinul, încăperea caldă — toate astea s-au adunat şi, brusc, era ca şi cum aş fi stat undeva într-un colţ şi m-aş fi ascultat pe mine însumi vorbind, privindu-mă din afară, simţindu-mă complet detaşat. Deşi eram capabil de mari eforturi pe durată mică, am constatat că mai aveam încă de recuperat la capitolul rezistenţă la oboseală. Am remarcat de asemenea şi că îmi tremura mîna.

— Iartă-mă, m-am auzit rostind. Muncile de peste zi încep să-şi facă simţit efectul...

— Desigur, spuse Ganelon. O să vorbesc mai mult cu tine mîine. Dormi acum. Noapte bună!

După care chemă un străjer şi-i porunci să mă conducă într-o cameră. Probabil că m-am clătinat pe drum, pentru că îmi amintesc braţul străjerului pe cotul meu, sprijinindu-mă.

În noaptea aceea am dormit buştean. A fost ca un hău mare şi negru, timp de aproape paisprezece ore.

Dimineaţa mă dureau toate cele.

Am făcut o baie. Pe măsuţa de toaletă se aflau un lighean, săpun şi un şervet pe care cineva grijuliu îl pusese acolo. Gîtul îmi părea plin de rumeguş, iar ochii — plini de scame.

M-am aşezat şi am evaluat situaţia.
Fusese o vreme cînd aş fi izbutit să-l car pe Lance tot drumul, fără să mă sparg în bucăţi după aceea. Fusese o vreme cînd reuşisem să îmi croiesc drum chiar pe peretele Kolvirului şi pătrunsesem în inima Amberului.
Zilele acelea trecuseră. Brusc, m-am simţit ca o epavă, adică exact cum arătam.
Trebuia făcut ceva.
Începusem să pun ceva carne pe mine şi îmi refăceam treptat puterile. Procesul trebuia accelerat.
O săptămînă sau două de viaţă curată şi exerciţii violente puteau fi de mare folos, mi-am zis. Ganelon nu dăduse nici un semn că m-ar fi recunoscut. În regulă. Trebuia să profit de ospitalitatea pe care mi-o oferise.
Odată găsită soluţia, am căutat bucătăria şi mi-am pregătit un mic dejun consistent. Mă rog, de fapt era aproape ora prînzului, dar hai să spunem lucrurilor pe nume. Îmi doream cu ardoare o ţigară şi am simţit o oarecare bucurie perversă în faptul că nu mai aveam tutun. Sorţii conspiraseră să mă ţină credincios mie însumi.
Am ieşit în curte şi într-o zi proaspătă, luminoasă. Multă vreme am privit cum bărbaţii încartiruiţi aici parcurg programul de instrucţie.
În depărtare se aflau arcaşi care trăgeau în ţinte prinse pe baloturi de paie. Am remarcat că foloseau inele pe degetul mare şi o priză orientală pe arc în loc de tehnica celor trei degete, cu care eu eram mai familiarizat. M-a făcut să-mi pun unele întrebări despre această Umbră.

Spadasinii foloseau atît latul, cît şi vîrful armelor, şi vedeam o întreagă varietate de spade şi tehnici de duel. Am încercat o estimare, şi cred că erau vreo opt sute de luptători — şi habar n-aveam cîţi mai erau prin alte părţi ale cetăţii. Culoarea pielii, părul, ochii variau de la palid la aproape negru. Am auzit multe accente stranii peste şuierat şi zăngănit, deşi majoritatea vorbeau limbajul din Avalon, care este din familia limbii din Amber.

Pe cînd priveam, un spadasin ridică braţul, cobori spada, îşi şterse fruntea şi făcu un pas înapoi. Adversarul său nu părea din cale-afară de obosit. Asta era ocazia pe care o aşteptam ca să mă antrenez puţin..

Am făcut un pas, am zîmbit şi-am spus:

— Sînt Corey din Cabra. Mă uitam la voi.

Mi-am îndreptat atenţia spre tipul solid, negricios, care rînjea spre tovarăşul său.

— Te deranjează dacă mă antrenez cu tine cît timp ţi se odihneşte amicul? l-am întrebat.

Tipul continuă să rînjească şi arătă către gură şi ureche. Am încercat cîteva alte limbi, dar nici una nu dădu vreun rezultat. Aşa că am arătat spre spadă şi spre el şi înapoi la mine pînă cînd a priceput. Adversarul părea să creadă că e o idee bună, în timp ce tovarăşul mai scund îmi oferi spada sa.

Am cîntărit-o în mînă. Era mai scurtă şi mult mai grea decît Grayswandir. (Acesta e numele săbiei mele, lucru pe care ştiu că nu l-am menţionat pînă acum. Sabia însăşi e o întreagă poveste, şi poate o să v-o spun — sau nu — înainte să aflaţi ce m-a adus aici. Dar, dacă veţi

auzi că-i pronunţ iar numele, veţi şti despre ce anume vorbesc).
Am rotit-o de cîteva ori ca s-o încerc, mi-am scos mantia, am aruncat-o deoparte şi am luat poziţia en garde.
Uriaşul atacă. Am parat şi am atacat. A parat şi a ripostat. Am parat riposta, am fentat şi am atacat. Et caetera. După cinci minute, am ştiut că e bun. Şi am ştiut că eu sînt şi mai bun. M-am oprit de două ori ca să îl învăţ cîte o manevră pe care o folosisem. Le învăţă pe amîndouă foarte repede. După cincisprezece minute, totuşi, rînjetul i se lărgi. Bănuiesc că ăsta era momentul în care îşi învingea majoritatea adversarilor, pur şi simplu în virtutea rezistenţei pure, dacă erau destul de buni să reziste atacurilor lui de pînă atunci. Era robust, recunosc. După douăzeci de minute, o expresie de uimire îi apăru pe chip. Pur şi simplu nu arătam în stare să rezist atît timp. Dar poate şti cineva cu adevărat ce zace într-un vlăstar al Amberului?
După douăzeci şi cinci de minute se scălda în sudoare, dar merse mai departe. Fratele meu Random arată şi se comportă, din cînd în cînd, ca un golănaş adolescent şi astmatic, dar o dată ne-am duelat peste douăzeci şi şase de ore, să vedem care cedează primul. (Dacă sînteţi curioşi, eu am fost acela. Aveam o întîlnire a doua zi şi doream să ajung într-o formă cît de cît rezonabilă.) Am fi putut continua. Chiar dacă azi nu aş fi putut să reuşesc o performantă ca atunci, ştiam că puteam rezista mai mult decît adversarul din faţa mea. La urma urmei, era doar un om.

După aproape jumătate de oră, cînd începuse să gîfîie şi să contraatace mai lent şi ştiam că în cîteva minute va bănui că şi eu sînt la capătul puterilor, am ridicat braţul şi am coborît spada, aşa cum văzusem că făcuse şi adversarul din faţa mea. Se opri şi el, apoi se repezi şi mă îmbrăţişa. N-am înţeles ce spunea, dar cred că era mulţumit de luptă. Şi eu la fel.

Tristul adevăr era că obosisem. M-am trezit că eram uşor ameţit.

Dar aveam nevoie de mai mult. Mi-am jurat că mă voi antrena la sînge în ziua aceea, că mă voi îndopa cu hrană noaptea, voi dormi adînc, mă voi trezi şi o voi lua de la capăt.

Aşa că m-am îndreptat spre locul unde stăteau arcaşii. După un timp, am împrumutat un arc şi am tras poate o sută de săgeţi, în stilul meu cu trei degete. Nu mi-a ieşit prea rău. Apoi, un timp, i-am privit pe călăreţi cu lăncile, scuturile şi buzduganele lor. Am mers mai departe. Am privit cîteva lupte corp la corp.

În cele din urmă am învins în luptă trei adversari succesiv. Atunci m-am simţit terminat. Absolut. În întregime.

M-am aşezat pe o bancă la umbră, asudînd, gîfîind. M-am gîndit la Lance, la Ganelon, la cină. După vreo zece minute, m-am întors în camera care mi se oferise şi m-am îmbăiat iar.

Dar mi-era o foame de lup, aşa că m-am ridicat să caut mîncare si informaţii.

Înainte de a mă îndepărta de uşă, unul dintre străjerii din

noaptea trecută, pe care l-am recunoscut — cel care mă condusese în camera mea —, se apropie şi spuse:
— Lordul Ganelon vă pofteşte să luaţi masa cu el în apartamentele sale, cînd veţi auzi sunînd clopoţelul de cină.
I-am mulţumit, i-am spus că voi fi acolo, am revenit în cameră şi m-am odihnit în pat pînă cînd a venit ora. Apoi mi-am croit drum spre apartamentele lui Ganelon.
Începusem să am dureri mari, şi mai aveam şi cîteva vînătăi în plus. Mi-am zis că e un lucru bun, mă va ajuta să par mai vîrstnic. Am bătut la uşa lui Ganelon şi îmi deschise un băiat care apoi se grăbi să ajungă lîngă un alt tînăr care aranja o masă lîngă şemineu.
Ganelon purta cămaşă şi pantaloni verzi, cizme şi centură tot verzi, şi era aşezat într-un scaun cu spătar înalt. Se ridică atunci cînd intrai şi veni spre mine să mă întîmpine.
— Sir Corey, mi s-a povestit despre isprăvile tale de astăzi, zise, strîngîndu-mi mîna. Povestea cum că l-ai cărat pe Lance devine şi mai credibilă. Trebuie să spun că eşti mai bărbat decît arăţi — nu te supăra că-ţi spun.
Am chicotit.
— Nu mă supăr.
Mă conduse spre un scaun, îmi dădu un pahar cu vin alb cam dulce pentru gustul meu, apoi spuse:
— Privindu-te, aş zice că te-aş putea bate cu o singură mînă — dar l-ai cărat pe Lance cinci leghe şi, în drum, ai ucis două dintre blestematele alea de pisici. Mi-a povestit şi despre mormîntul pe care l-ai ridicat din bolovani...

— Cum se simte Lance astăzi? l-am întrerupt.
— A trebuit să pun un străjer în camera lui ca să fiu sigur că se odihneşte. Nebunul ăla plin de muşchi voia să se ridice şi s-o pornească la plimbare. Va sta acolo totuşi toată săptămîna, pe Dumnezeu!
— Înseamnă că se simte mai bine.
Încuviinţă.
— Să bem în sănătatea lui.
— Beau pentru asta.
Băurăm. Apoi:
— Dacă aş avea o armată cu oameni ca tine şi Lance, spuse, altfel s-ar scrie povestea.
— Care poveste?
— Cercul şi Paznicii lui, spuse. N-ai auzit de asta?
— Lance a pomenit ceva. Asta-i tot.
Un băiat înfipse o halcă enormă de carne într-o frigare deasupra unui foc mic. Din cînd în cînd turna puţin vin pe ea, pe măsură ce rotea frigarea. De cîte ori mirosul ajungea la mine, stomacul îmi chiorăia, iar Ganelon chicotea. Celălalt băiat părăsi încăperea ca să aducă pîinea de la bucătărie.
Ganelon rămase tăcut mult timp. Îşi termină vinul şi îşi turnă alt pahar. Eu sorbeam încet din primul.
— Ai auzit vreodată de Avalon? întrebă într-un tîrziu.
— Da, am răspuns. E un poem pe care l-am auzit cu multă vreme în urmă de la un menestrel: „Dincolo de Rîul celor Binecuvîntaţi, acolo am stat, da, am plîns, cînd ne-am amintit de Avalon. Spadele erau fărîme în mîinile noastre şi ne-am atîrnat scuturile în stejar. Turnurile de

argint s-au prăbuşit într-o mare de sînge. Cîte mile sînt pînă la Avalon? Nici una, am spus, şi toate. Turnurile de argint s-au prăbuşit"*.
— Avalon s-a prăbuşit...? spuse.
— Cred că omul era nebun. Nu ştiu de nici un Avalon. Cu toate astea, am reţinut poezia.
Ganelon îşi întoarse privirea şi tăcu pentru cîteva minute. Cînd vorbi, glasul îi era schimbat.
— A existat, spuse. A existat un asemenea loc. Am trăit acolo, cu ani în urmă. N-am ştiut că s-a prăbuşit.
— Atunci cum ai ajuns aici? l-am întrebat.
— Am fost exilat de Lordul vrăjitor al locului, Corwin din Amber. El m-a trimis prin beznă şi nebunie în acest loc, ca să sufăr şi să mor aici — şi am suferit şi am ajuns aproape de moarte de multe ori. Am încercat să găsesc drumul înapoi, dar nu-l cunoaşte nimeni. Am vorbit cu vrăjitori şi chiar cu o creatură capturată din Cerc, înainte de a o ucide. Dar nimeni nu ştie drumul spre Avalon. Exact cum

* Poemul are ca surse Psalmul 137 din Biblie şi poezia pentru copii „Cîte mile pînă la Babilon" (How many miles to Babylon"). (n. red.)

spune bardul: „Nici o milă şi toate", cită el greşit versul meu. Îţi aminteşti numele bardului?
— Îmi pare rău, nu.
— Unde este această Cabra de unde vii?
— Departe spre răsărit, peste ape, am spus. Foarte departe. E un regat pe o insulă.
— E vreo şansă să ne poată furniza ceva trupe? Îmi pot permite să-i plătesc binişor.

Am clătinat din cap.
— E un ţinut mic, cu o armată redusă, şi ar trebui mai multe luni de călătorie — pe mare şi pe uscat. N-au luptat niciodată ca mercenari şi din cauza asta nu sînt foarte războinici.
— Dar tu pari foarte diferit de compatrioţii tăi, spuse, privindu-mă mai atent.
Am sorbit vinul.
— Am fost instructor de arme în Garda Regală.
— Atunci poate ai vrea să te angajezi, să mă ajuţi la instrucţia trupelor?
— Voi mai rămîne cîteva săptămîni şi o să mă ocup de asta, am spus.
Schiţă timp de o fracţiune de secundă un zîmbet cu buzele strînse, apoi:
— Mă întristează să aud că frumosul Avalon a dispărut, spuse. Dar dacă e aşa, înseamnă că şi cel care m-a exilat s-ar putea să fie mort. (îşi goli paharul.) Deci vine o vreme cînd nici măcar demonul nu mai are scăpare, cugetă el. E un gînd încurajator. Înseamnă că am putea avea o şansă aici, împotriva acestor demoni.
— Te rog să mă ierţi, am spus, riscînd pentru ceea ce consideram a fi un motiv bun. Dacă te referi la acel Corwin din Amber, să ştii că n-a murit atunci cînd s-a-ntîmplat ce s-a-ntîmplat.
Paharul i se sfărîmă în mînă.
— Îl cunoşti pe Corwin?
— Nu, dar am auzit de el. Acum mulţi ani, l-am întîlnit pe unul din fraţii lui — un tip pe nume Brand. Mi-a povestit

despre un loc numit Amber şi despre o bătălie în care Corwin şi un alt frate de-al lui, numit Bleys, au condus o hoardă împotriva fratelui lor Eric, care era stăpînul cetăţii. Bleys a căzut de pe muntele Kolvir şi Corwin a fost luat prizonier. Lui Corwin i-au scos ochii după încoronarea lui Eric şi a fost aruncat în temniţele din Amber, unde e şi acum, dacă n-o fi murit între timp.
— Pe măsură ce vorbeam, chipul lui Ganelon îşi pierdea culoarea.
— Toate numele pe care le-ai amintit — Brand, Bleys, Eric... Şi Corwin le-a amintit în vremi de demult. Acum cît timp ai auzit de asta?
— Acum aproape patru ani.
— Ar fi meritat o soartă mai bună.
— După tot ce ţi-a făcut?
— Ei bine, spuse, am avut o groază de timp să mă gîndesc la asta şi nu pot spune că nu i-am dat motive să facă ceea ce a făcut. Era puternic — mai puternic decît tine sau chiar decît Lance — şi inteligent. Putea fi şi vesel din cînd în cînd. Eric ar fi trebuit să-l ucidă rapid, nu aşa cum a făcut. Nu-l iubesc, dar ura mea a mai scăzut puţin. Demonul merita o soartă mai bună decît a primit, asta-i tot.
Cel de-al doilea băiat reveni cu un coş de pîine. Cel care preparase carnea o scoase din frigare şi o puse pe un platou în mijlocul mesei.
Ganelon arătă spre ea.
— Să mîncăm! spuse.
Se ridică şi porni spre masă.

L-am urmat. N-am vorbit prea mult în timpul mesei.
După ce m-am ghiftuit pînă n-am mai putut şi am înecat mîncarea cu un pahar-două de vin prea dulce, am început să casc. Ganelon începu să blesteme după al treilea căscat.
— La naiba, Corey! Opreşte-te! E molipsitor! îşi înăbuşi şi el un căscat.
— Să luăm puţin aer, spuse, ridicîndu-se.
Aşa că ne-am plimbat de-a lungul zidurilor, trecînd pe lîngă santinelele care-şi făceau rondul. Luau poziţia de drepţi şi-l salutau pe Ganelon cînd îl vedeau apropiindu-se, iar el spunea fiecăruia cîte o vorbă pe măsură ce înaintam. Am ajuns la un parapet unde ne-am oprit să ne odihnim, aşezîndu-ne pe piatră, inspirînd aerul serii, răcoros, umed, plin de mirosul pădurii, observînd ivirea stelelor, una cîte una, pe cerul care se întuneca. Sub mine, piatra era rece. Undeva, în depărtare, mi s-a părut că văd strălucirea mării. Am auzit o pasăre de noapte undeva sub noi. Ganelon scoase o pipă şi tutun dintr-o pungă pe care o purta la centură. Umplu pipa, o îndesă cu tutun şi o aprinse. Chipul său ar fi părut satanic în lumina sclipitoare, dacă nu ar fi fost acel ceva care îi trăgea colţurile gurii în jos şi care îi ridica muşchii obrajilor în acel unghi format de colţurile interioare ale ochilor şi rădăcina nasului. Un diavol ar fi trebuit să aibă un rînjet diavolesc, iar acesta arăta prea ursuz.
Am adulmecat fumul. După un timp, începu să vorbească, încet şi foarte lent la început:
— Îmi amintesc de Avalon, începu. Naşterea mea acolo

n-a fost de origine modestă, dar virtutea n-a fost niciodată unul dintre punctele mele forte. Mi-am risipit repede moştenirea şi m-am făcut tîlhar la drumul mare. Mai tîrziu m-am înhăitat cu o bandă de ţipi de teapa mea. Cînd am descoperit că sunt cel mai puternic şi cel mai potrivit să conducă, am devenit conducătorul lor. S-a pus preţ pe capetele noastre. Al meu era cel mai mare.
Acum vorbea mai iute, iar glasul îi devenise mai rafinat şi alegerea cuvintelor venea ca un ecou din trecutul său.
— Da, îmi amintesc de Avalon, un tărîm de argint şi umbre şi ape răcoroase, unde stelele străluceau ca flăcările noaptea şi verdele zilei era mereu ca verdele primăverii. Tinereţe, dragoste, frumuseţe — pe toate le-am cunoscut în Avalon. Armăsari mîndri, metal strălucitor, buze moi, bere neagră. Onoare...
Scutură din cap.
— Într-o bună zi, cînd a început războiul, cîrmuitorul a oferit graţierea oricărui răufăcător care-l va urma în bătălia împotriva insurgenţilor. Acesta era Corwin. M-am alăturat lui şi am plecat la război. Am devenit ofiţer şi apoi — mai tîrziu — membru al statului său major. Am cîştigat bătăliile, i-am învins pe răsculaţi. Apoi Corwin a domnit din nou în pace, iar eu am rămas la curtea lui. Aceia au fost anii frumoşi. Mai tîrziu au mai fost cîteva hărţuieli la graniţă, dar le-am biruit întotdeauna. Avea încredere în mine să rezolv treburile astea. Apoi a acordat un Ducat unui nobil mărunt cu a cărui fiică dorea să se însoare. Îmi dorisem eu Ducatul şi îmi dăduse de înţeles mai demult că într-o bună zi va fi al meu. Eram

furios şi data următoare cînd am fost desemnat să pun capăt unei dispute de-a lungul graniţei sudice, unde întotdeauna fierbea cîte ceva, am renunţat la comandă. Mulţi dintre oamenii mei au murit, şi invadatorii au pătruns în regat. Înainte de a putea fi alungaţi însuşi Lord Corwin a trebuit să pună mîna pe arme încă o dată. Invadatorii intraseră în forţă şi credeam că vor cuceri regatul. Speram s-o facă. Dar Corwin a triumfat din nou, cu tacticile lui şirete. Am fugit, dar am fost capturat şi dus înaintea lui pentru a fi condamnat. L-am blestemat şi l-am scuipat. N-aş fi îngenuncheat în faţa lui. Uram pămîntul pe care-l călca, iar un condamnat n-are nici un motiv să nu se ţină tare, să nu se comporte ca un adevărat bărbat. Corwin a spus că va fi mărinimos datorită serviciilor mele din trecut. I-am spus să-şi bage mărinimia undeva, şi atunci mi-am dat seama că-şi bătea joc de mine. A poruncit să mi se dea drumul şi s-a apropiat de mine. Ştiam că mă poate ucide cu mîinile goale. Am încercat să lupt cu el, dar fără succes. M-a lovit o singură dată şi m-am prăbuşit. Cînd m-am trezit, eram legat de crupa calului său. A călărit, batjocorindu-mă din cînd în cînd. Nu i-aş fi răspuns, orice mi-ar fi zis, dar am călărit prin tărîmuri minunate şi tărîmuri de coşmar, şi ăsta e unul dintre felurile prin care i-am descoperit puterile vrăjitoreşti — pentru că nu am cunoscut nici un drumeţ care să fi trecut vreodată prin locurile pe care le-am văzut în ziua aceea. Apoi mi-a spus că sînt exilat, m-a lăsat acolo, s-a întors şi şi-a continuat galopul. Se opri să-şi reaprindă pipa, care se stinsese,

pufăi, apoi continuă:
— Am avut parte de multe răni, ciomăgeli, muşcături şi bătăi în locul acela, la voia oamenilor şi fiarelor, reuşind cu greu să supravieţuiesc. Mă lăsase în cea mai sălbatică regiune a regatului. Dar, într-o bună zi, norocul mi-a surîs. Un cavaler în armură mi-a spus să mă dau din drum ca să poată trece.
În starea în care eram, nu-mi mai păsa dacă trăiesc sau mor, aşa că l-am făcut pui de căţea ciupit de vărsat şi l-am trimis la dracu'. M-a atacat, eu i-am înşfăcat lancea, trăgîndu-l în jos, l-am doborît de pe cal şi i-am pictat un zîmbet sub bărbie cu propriul lui stilet. Aşa am făcut rost de hrană şi de arme. Atunci am stabilit că trebuie să le-o plătesc celor care mă umiliseră.
Mi-am reluat vechea îndeletnicire la drumul mare şi mi-am cîştigat o altă bandă de adepţi. Ne-am dezvoltat. Cînd am ajuns la cîteva sute, nevoile noastre erau considerabile. Atacam cîte un orăşel şi-l cuceream. Forţele locale se temeau de noi. Şi viaţa asta îmi plăcea, deşi nu era la fel de frumoasă ca în Avalonul pe care nu-l voi mai revedea vreodată. Toate hanurile de pe marginea drumului ajunseseră să se teamă de tunetul raidurilor noastre, iar drumeţii făceau pe ei cînd ne auzeau venind. Ha! Asta a durat cîţiva ani. Grupuri mari de oameni înarmaţi erau trimise pe urmele noastre ca să ne distrugă, dar întotdeauna reuşeam să evadăm sau chiar să-i prindem în ambuscade. Apoi, într-o zi, a apărut Cercul întunecat şi nimeni nu ştie de ce.
Pufăi mai viguros din pipă, apoi privi undeva în

depărtare.
— Mi s-a povestit că a început ca un fel de inel subţire din ciuperci otrăvitoare, departe spre vest. În mijlocul lui a fost descoperită o fată moartă, iar bărbatul care a găsit-o — tatăl ei — a murit şi el în convulsii groaznice cîteva zile mai tîrziu. S-a spus imediat că locul e blestemat. A crescut rapid în lunile care au urmat, pînă cînd a ajuns la un diametru de o jumătate de leghe. Ierburile s-au înnegrit şi au căpătat o strălucire metalică, dar nu s-au uscat. Copacii au crescut răsuciţi, iar frunzele lor s-au întunecat. Se legănau chiar şi cînd nu bătea vîntul şi, printre crengi, mişunau lilieci. În amurg puteau fi zărite forme ciudate — întotdeauna în interiorul Cercului, îţi reamintesc — şi noaptea puteai zări lumini, ca de la nişte mici focuri. Cercul a continuat să crească şi cei care locuiau lîngă el şi-au luat tălpăşiţa — cei mai mulţi. Cîţiva au rămas. S-a spus că cei care rămăseseră încheiaseră un tîrg cu forţele întunecate. Şi Cercul a continuat să se lărgească, întinzîndu-se ca un val iscat de o piatră aruncată într-un heleşteu. Din ce în ce mai mulţi oameni au rămas în interiorul Cercului. Am vorbit cu ei, m-am luptat cu ei, i-am măcelărit. E ca şi cum în interiorul lor ar fi ceva mort. Glasurile lor nu au forţă şi sînt moi, ca şi cum ar vorbi altcineva pentru ei. Chipurile lor rareori exprimă ceva, dar le poartă ca şi cum ar fi măşti ale morţii. Au început să părăsească Cercul în bande, jefuind. Măcelăreau fără motiv. Au comis multe atrocităţi şi au profanat locuri sfinte. Cînd părăseau locurile, le dădeau foc. Niciodată n-au furat obiecte din

argint. Apoi, după multe luni, au început să apară alte creaturi — cu forme stranii, ca pisicile pe care le-ai ucis. Apoi Cercul şi-a încetinit creşterea, aproape s-a oprit, ca şi cum s-ar fi apropiat de un fel de limită. Dar tot felul de invadatori au început să ţîşnească din el — unii îndepărtîndu-se mult în timpul zilei, făcînd prăpăd peste tot, pînă aproape de graniţe. Cînd au devastat teritoriul pe aproape întreaga circumferinţă, Cercul s-a deplasat să înconjoare şi acele suprafeţe. Şi astfel, creşterea lui a început din nou, în această manieră. Fostul rege, Uther*, care m-a vînat multă vreme, a uitat total de mine şi a stabilit ca armatele lui să patruleze
Cercul ăla blestemat. Începuse să mă îngrijoreze şi pe

* în legendele arthuriene Uther Pendragon era tatăl Regelui Arthur. (n. red.)

mine, întrucît nu-mi surîdea ideea de a fi înhăţat de vreun vampir ieşit din iad cînd dormeam. Aşa că am adunat cincizeci şi cinci din oamenii mei — doar atîţia se oferiseră
voluntari, iar eu nu aveam nevoie de laşi — şi într-o după-amiază am năvălit în acel loc. Am dat peste un grup de bărbaţi din ăia cu feţe de mort care ardeau un ţap viu pe un altar de piatră şi i-am zdrobit pe majoritatea. Am luat un prizonier, l-am legat de propriul altar şi l-am interogat acolo. Ne-a spus că Cercul va creşte pînă cînd va cuprinde întregul teritoriu, de la un ocean la altul. Într-o zi, urma să se închidă prin el însuşi de cealaltă parte a lumii. Ne-a zis că mai bine ne-am

alătura lor dacă voiam să ne salvăm pielea. Atunci unul dintre oamenii mei l-a înjunghiat şi a murit. A murit de-a binelea, sînt sigur, pentru că ştiu cum arată un mort. Am cauzat asta destul de des. Dar, cînd sîngele i s-a scurs pe piatră, gura i s-a deschis şi s-a auzit cel mai puternic hohot de rîs pe care l-am auzit vreodată. A fost ca un tunet deasupra noastră. Apoi s-a ridicat, fără să respire, şi a început să ardă. Pe măsură ce ardea, forma i se schimba, pînă cînd a ajuns ca aceea a ţapului în flăcări de pe altar, dar mai mare. Apoi din forma aceea a ieşit o voce. A spus: „Fugi, muritorule! Dar niciodată nu vei părăsi Cercul ăsta!" Şi, crede-mă, am fugit! Cerul s-a înnegrit de lilieci şi alte făpturi. Am auzit zgomot de copite. Călăream cu spadele în mîini, ucigînd totul în calea noastră. Erau pisici ca acelea pe care le-aţi ucis voi, şerpi şi chestii care ţopăiau, şi Dumnezeu ştie ce altceva. Cînd ne-am apropiat de marginea Cercului, una dintre patrulele Regelui Uther ne-a văzut şi ne-a venit în ajutor. Şaisprezece dintre cei cincizeci şi cinci care pătrunseseră împreună cu mine în Cerc au reuşit să iasă afară. Patrula a pierdut şi ea cam treizeci de oameni. Cînd au văzut cine sînt, m-au dus la curte. Aici. Ăsta era palatul lui Uther. I-am spus ce făcusem, ce văzusem şi auzisem. S-a comportat cu mine exact cum făcuse Corwin. Ne-a propus iertare totală, mie şi oamenilor mei, dacă ne alăturăm lui împotriva Paznicilor Cercului. După ce trecusem prin ce trecusem, mi-am dat seama că trebuie oprit ceea ce se petrecea, aşa că am acceptat. Apoi am căzut bolnav; mi s-a spus că am delirat trei zile.

După ce mi-am revenit eram slab ca un copil, şi am aflat că toţi cei care intraseră în Cerc păţiseră la fel. Trei muriseră. I-am vizitat pe ceilalţi oameni ai mei, le-am spus povestea şi s-au înrolat. Patrulele din jurul Cercului au fost întărite, dar n-a putut fi înfrînat. În anii care au urmat, Cercul s-a întins. Am luptat în multe bătălii. Am fost promovat pînă cînd am ajuns mîna dreaptă a lui Uther, cum fusesem cîndva a lui Corwin. Apoi luptele au devenit mai mult decît hărţuieli. Armate din ce în ce mai mari se iveau din acel iad. Am pierdut cîteva bătălii. Ne-au cucerit cîteva avanposturi. Apoi, într-o noapte, a apărut o armată, o armată — o hoardă — alcătuită din oameni şi din chestiile care sălăşluiau acolo. În noaptea aceea am înfruntat cea mai mare oaste cu care am luptat vreodată. Însuşi regele Uther a condus bătălia — în ciuda faptului că îl sfătuisem să nu o facă, pentru că îmbătrînise — şi, în noaptea aceea, a căzut, iar ţara a rămas fără conducător. Aş fi vrut să-i ia locul căpitanul meu, Lancelot, pentru că ştiam că e un tip mult mai onorabil decît mine... Şi aici e ceva ciudat. Am cunoscut un Lancelot, exact ca el, în Avalon — dar acesta nu m-a recunoscut cînd ne-am întîlnit prima oară. E ciudat... în orice caz, a refuzat, şi poziţia mi-a fost încredinţată mie. Urăsc asta, dar iată-mă aici. Am reuşit să rezist mai bine de trei ani. Toate instinctele îmi spun să plec. Ce-i datorez eu acestui popor blestemat? Ce-mi pasă dacă nenorocitul de Cerc creşte? Aş putea traversa oceanul către cine ştie ce ţară unde nu m-ar putea ajunge cîte zile mai am şi aş uita toată treaba. La naiba! Nu mi-am

dorit responsabilitatea asta! Totuşi, acum e a mea!
— De ce? l-am întrebat, şi sunetul propriei mele voci sună straniu.
Se lăsă tăcerea.
Îşi goli pipa. O umplu iar. O aprinse. Pufăi.
Se lăsă din nou tăcerea.
Apoi spuse:
— Nu ştiu. Aş fi înjunghiat un om pe la spate pentru o pereche de încălţări, dacă aş fi avut nevoie de ele să-mi încălzesc picioarele. Chiar am făcut-o cîndva, de-aia ştiu. Dar... asta e altfel. Asta îi loveşte pe toţi, iar eu sînt singurul care îi poate ajuta. La naiba! Ştiu că într-o bună zi o să mă îngroape aici, laolaltă cu ceilalţi. Dar nu pot să mă retrag. Trebuie să ţin piept chestiei ăleia cit voi putea.
Capul îmi era limpede datorită aerului rece al nopţii, ceea ce dădea luciditătii mele un al doilea suflu, ca să zic aşa, deşi trupul îmi părea uşor anesteziat.
— N-ar putea să-i conducă Lance? am întrebat.
— N-aş zice nu. E un om bun. Dar mai e un motiv. Cred că ţapul, sau ce-o fi fost ăla de pe altar, se teme un pic de mine. Am intrat acolo şi el mi-a zis că n-o să reuşesc să mai ies vreodată, dar am izbutit. Am supravieţuit bolii care a urmat. Ştie că eu sînt acela care i s-a împotrivit în tot acest timp. Am cîştigat bătălia aceea sîngeroasă în noaptea în care a murit Uther, iar eu am întîlnit chestia aia într-o formă diferită şi m-a cunoscut. Poate că şi asta face parte din ceea ce-l ţine departe, deocamdată.
— Ce formă?

— O creatură cu formă omenească, dar cu coarne de ţap şi ochi roşii. Călărea un armăsar bălţat. Ne-am luptat o vreme, dar valul bătăliei ne-a despărţit. Ceea ce a fost un lucru bun, pentru că el era în avantaj. A vorbit din nou, cînd ne încrucişam spadele, şi am recunoscut vocea aceea care-ţi răsună în cap. M-a făcut nebun şi mi-a spus să nu cumva să sper că-l voi putea învinge vreodată. Dar cînd s-au ivit zorii, cîmpul era al nostru şi i-am respins înapoi în Cerc, măcelărindu-i în timp ce fugeau. Călăreţul armăsarului a scăpat. Au mai fost multe atacuri de-atunci, dar nici unul ca în noaptea aceea. Dacă ar fi să părăsesc această ţară, o altă asemenea armată — una care se pregăteşte chiar acum — ar ataca. Făptura aceea ar afla cumva de plecarea mea — exact aşa cum a ştiut că Lance mi-a adus un nou raport despre dispunerea trupelor în Cerc şi i-a trimis pe Paznici să-l ucidă la întoarcere. Deja ştie şi de tine şi, cu siguranţă, se miră de această nouă întorsătură. Probabil se-ntreabă cine eşti. Cum de eşti atît de puternic. Voi rămîne aici şi voi lupta cu el pînă voi cădea. Trebuie. Nu mă întreba de ce. Sper doar ca, înainte de ziua aceea, să aflu cum s-a petrecut acest lucru — de ce e Cercul ăla acolo.

Atunci, ceva a fluturat lingă capul meu. M-am ghemuit brusc ca să mă feresc. Inutil, totuşi. Era doar o pasăre. O pasăre albă. S-a aşezat pe umărul meu stîng şi a stat acolo, scoţînd mici sunete. Am ridicat mîna şi pasărea mi-a ţopăit pe încheietură. De picioruş avea legat un bileţel. L-am desfăcut, l-am citit, l-am mototolit. Apoi am privit în depărtare nişte lucruri invizibile.

— Ce s-a-ntîmplat, Sir Corey? strigă Ganelon.
Biletul, pe care-l trimisesem înainte spre destinaţia mea, scris cu propria mea mînă, purtat de o pasăre a dorinţei, nu putea ajunge decît în locul următoarei mele opriri. Nu acesta era locul pe care-l avusesem în minte. Totuşi, puteam citi propriile mele semne.
— Ce-i asta? întrebă. Ce ţii în mînă? Un mesaj?
Am încuviinţat. I-am dat biletul. Nu-l puteam face să dispară, deoarece mă văzuse cînd îl luasem. Scria „Sosesc" şi purta semnătura mea. Ganelon pufăi din pipă şi-l citi în lumină.
— Trăieşte? Şi o să vină aici! rosti.
— Aşa se pare.
— E ciudat, spuse. Nu înţeleg absolut nimic...
— Sună ca o promisiune de sprijin, am spus, eliberînd pasărea, care gînguri de două ori, apoi dădu roată şi dispăru.
Ganelon clătină din cap.
— Nu înţeleg.
— Calul de dar nu se caută la dinţi, am spus. Ai reuşit numai să ţii în frîu făptura aia.
— Adevărat, rosti. Poate că el ar putea-o distruge.
— Şi poate e doar o glumă, i-am spus. O glumă crudă.
Clătină iar din cap.
— Nu. Nu e stilul lui. Mă-ntreb ce vrea...
— Noaptea e un sfetnic bun. Du-te să te culci, i-am sugerat.
— Nu prea am de ales, rosti, înăbuşindu-şi un căscat. Ne-am ridicat şi am mers de-a lungul zidului. Ne-am urat

noapte bună, iar eu m-am îndreptat clătinîndu-mă spre puţul somnului, în care m-am aruncat cu capul înainte.

II

Ziuă. Mai multă durere. Mai multă suferinţă.
Cineva îmi lăsase o mantie nouă, cafenie, ceea ce am hotărît că e un lucru bun. Mai ales dacă mai cîştigam în greutate şi Ganelon şi-ar fi reamintit culorile mele. Nu mi-am ras barba, deoarece el mă ştia cu păr mai puţin. M-am străduit din greu să-mi prefac vocea cînd era cazul. Am ascuns Grayswandir sub pat.
Toată săptămîna următoare am fost neîndurător cu mine. Am muncit, am transpirat şi am luptat pînă cînd mi-am învins durerile şi muşchii mi s-au întărit iar. Cred că am luat vreo şapte kilograme în săptămîna aceea. Lent, foarte lent, am început să mă simt ca înainte.
Ţinutul se numea Lorraine, şi ea la fel. Dacă aş avea chef

să vă spun poveşti, aş zice că ne-am întîlnit pe o pajişte în spatele castelului, ea culegînd flori, iar eu plimbîndu-mă pe acolo pentru antrenament şi aer curat. Rahat.
Bănuiesc că un termen politicos ar putea fi vivandieră. Am întîlnit-o la sfîrşitul unei zile de muncă grea, petrecută mai ales cu sabia şi buzduganul. Stătea într-o parte aşteptîndu-l pe tipul cu care avea întîlnire cînd am remarcat-o prima oară. A zîmbit şi i-am întors zîmbetul, am dat din cap, i-am făcut cu ochiul şi am trecut mai departe. A doua zi am văzut-o iar şi i-am spus „Salut" trecînd pe lîngă ea. Asta-i tot.
Ei bine, am continuat să ne întîlnim întîmplător. La sfîrşitul celei de-a doua săptămîni, cînd îmi trecuseră durerile şi cîntăream peste optzeci de kilograme şi mă simţeam iarăşi bine, am aranjat o întîlnire cu ea într-o seară. Între timp înţelesesem statutul ei şi era în ordine, cel puţin din punctul meu de vedere. Dar în noaptea aceea, n-am făcut ceea ce se face de obicei. Nu.
În loc de asta, am vorbit, şi apoi s-a întîmplat altceva.
Părul ei era ruginiu cu cîteva şuviţe gri. Bănuiesc că avea totuşi sub treizeci de ani. Ochii, foarte albaştri. Bărbia, uşor ascuţită. Dinţii curaţi si egali în gura care-mi zîmbea larg. Vocea îi era cam nazală, părul prea lung, machiajul prea încărcat pe chipul prea obosit, tenul prea pistruiat, hainele prea strîmte şi ţipătoare. Dar îmi plăcea de ea. Nu credeam că voi simţi asta cînd îi cerusem să ne vedem în noaptea aceea pentru că, aşa cum spuneam, nu-mi pusesem în minte să-mi placă de ea.
N-aveam unde să mergem în afară de camera mea, aşa

că ne-am îndreptat într-acolo. Devenisem căpitan, aşa că am profitat de avantajul rangului şi am cerut să ni se aducă cina si o sticlă de vin în plus.
— Oamenilor le e frică de tine, spuse. Zic că nu oboseşti niciodată.
— Ba da, am zis, crede-mă.
— Fireşte, spuse, scuturîndu-şi buclele prea lungi şi zîmbind. Nu obosim toţi?
— Aşa cred, i-am răspuns.
— Cîţi ani ai?
— Cîţi ani ai tu?
— Un gentleman n-ar trebui să întrebe asta.
— Dar o lady?
— Cînd ai sosit aici oamenii credeau că ai peste cincizeci.
— Şi...?
— Şi acum habar n-am. Patruzeci şi cinci? Patruzeci?
— Nu, am rostit.
— Şi eu zic la fel. Dar barba ta i-a păcălit pe toţi.
— Aşa se-ntîmplă cu bărboşii.
— Arăţi pe zi ce trece mai bine. Mai masiv...
— Mersi. Mă simt mai bine decît atunci cînd am sosit.
— Sir Corey din Cabra, spuse. Unde e Cabra? Ce e Cabra? Mă iei cu tine acolo, dacă te rog frumos?
— Ţi-aş spune că da, am rostit. Dar te-aş minţi.
— Ştiu. Dar mi-ar plăcea s-o aud.
— Bine. Te voi lua acolo cu mine. E un loc nasol.
— Chiar eşti atît de bun pe cit se spune?
— Mă tem că nu. Dar tu?
— Nu chiar. Acum ai vrea să facem dragoste?

— Nu. Mai degrabă aş sta de vorbă. Ia o gură de vin.
— Mulţumesc... În sănătatea ta!
— Şi a ta!
— Cum se face că eşti un spadasin atît de bun?
— Talent şi profesori buni.
—... Şi l-ai cărat pe Lance toată distanţa aia şi ai ucis fiarele alea...
— Poveştile se mai şi înfloresc.
— Dar eu te-am urmărit. Eşti mai bun decît ceilalţi. De aceea te-a ţinut Ganelon lîngă el. Poate să recunoască un lucru bun atunci cînd îl vede. Am avut mulţi prieteni spadasini, şi i-am urmărit antrenîndu-se. Tu i-ai putea sfîrteca în bucăţi. Oamenii spun că eşti un profesor bun. Te plac, chiar dacă-i înspăimînţi.
— De ce îi înspăimînt? Pentru că sînt puternic? În lume sînt mulţi oameni puternici. Pentru că mă ţin pe picioare şi pot să rotesc o spadă mult timp?
— Ei cred că la mijloc e vorba de ceva supranatural.
Am izbucnit în rîs.
— Nu, sînt doar al doilea cel mai bun spadasin de pe-aici. Iartă-mă — poate al treilea. Dar mă străduiesc.
— Cine e mai bun?
— Probabil Eric din Amber.
— Cine-i ăsta?
— O creatură supranaturală.
— E cel mai bun?
— Nu.
— Dar cine e?
— Benedict din Amber.

— E şi el o creatură din asta?
— Dacă mai e în viaţă, da.
— Eşti ciudat, asta eşti, spuse. Şi de ce? Spune-mi. Tu eşti o creatură supranaturală?
— Hai să mai bem un pahar cu vin.
— O să mi se urce la cap.
— Foarte bine.
Am umplut paharele.
— O să murim cu toţii, spuse.
— În cele din urmă.
— Vreau să zic aici, curînd, luptîndu-ne cu făptura.
— De ce spui asta?
— E prea puternică.
— Atunci de ce mai stai pe-aici?
— Nu am unde să mă duc. De asta te-am întrebat despre Cabra.
— Şi de asta ai venit aici în seara asta?
— Nu. Am venit să văd cum eşti.
— Sînt un atlet care trage chiulul de la antrenament. Te-ai născut pe aici?
— Da. În pădure.
— De ce te-ai încurcat cu tipii ăştia?
— De ce nu? E mai bine decît să am în fiecare zi balegă pe călcîie.
— N-ai avut niciodată un om al tău? Stabil, vreau să zic?
— Ba da. A murit. El e cel care a găsit... Inelul Fermecat.
— Îmi pare rău.
— Mie nu. Obişnuia să se îmbete de fiecare dată cînd se împrumuta sau fura îndeajuns ca să-şi permită, şi pe

urmă venea acasă şi mă bătea. Am fost fericită cînd l-am întîlnit pe Ganelon.
— Deci tu crezi că făptura e prea puternică şi că ne va învinge?
— Da.
— S-ar putea să ai dreptate. Dar eu cred că te înşeli.
Ridică din umeri.
— O să lupţi alături de noi?
— Mă tem că da.
— Nimeni nu ştia sigur sau, oricum, n-ar fi spus dac-ar fi ştiut. Ar putea fi interesant. Mi-ar plăcea să te văd luptînd cu omul-ţap.
— De ce?
— Pentru că pare a fi conducătorul lor. Dacă l-ai ucide, am mai avea o şansă. Tu ai putea s-o faci.
— Trebuie, am spus.
— Vreun motiv special?
— Da.
— Personal?
— Da.
— Noroc.
— Mersi.
Îşi termină vinul, aşa că i-am mai turnat un pahar.
— Ştiu că el e o creatură supranaturală, spuse.
— Hai să schimbăm subiectul.
— E-n regulă. Dar vrei să-mi faci o plăcere?
— Spune-o.
— Mîine pune-ţi o armură, ia o lance, fă rost de un cal şi zdrobeşte-l pe ofiţerul ăla mare de cavalerie, Harald.

— De ce?
— M-a bătut săptămîna trecută, aşa cum făcea şi Jarl. Poţi s-o faci?
— Da.
— Precis?
— De ce nu? Consideră-l zdrobit.
Se ridică şi se lipi de mine.
— Te iubesc, spuse.
— Prostii.
— E-n regulă. Ce zici de „Te plac"?
— Destul de bine. Eu...
Atunci, un fior rece îmi străbătu şira spinării, amorţindu-mă. M-am încordat şi m-am împotrivit, golindu-mi mintea.
Cineva mă căuta. Era cineva din Casa de Amber, fără îndoială, şi se folosea de Atuul meu sau de ceva foarte asemănător. Senzaţia nu mă înşela. Dacă era Eric, atunci avea mai mult curaj decît îmi închipuisem, de vreme ce aproape că-i prăjisem creierul ultima oară cînd ne aflaserăm în contact. Nu putea fi Random, doar dacă ieşise din închisoare, lucru de care mă îndoiam. Dacă erau Julian sau Caine, puteau să se ducă dracului. Bleys era probabil mort. Poate şi Benedict. Mai rămîneau Gerard, Brand şi surorile noastre. Dintre aceştia numai Gerard îmi dorea binele. Aşa că am rezistat cu succes. Mi-a luat cam cinci minute, şi, în final, tremuram şi transpirasem, iar Lorraine mă privea straniu.
— Ce s-a-ntîmplat? întrebă. Încă nu eşti beat şi nici eu nu sînt.

— Doar o chestie care mă apucă uneori, am spus. E o boală pe care am luat-o în insule.
— Am văzut un chip, spuse. Poate era pe podea, poate în mintea mea. Era un bătrîn. Gulerul hainei era verde, iar bătrînul semăna mult cu tine, doar că barba îi era sură.
Atunci am pălmuit-o.
— Minţi! Nu puteai să...
— Îţi spun ce-am văzut! Nu mă lovi! Nu ştiu ce înseamnă! Cine era?
— Cred că era tatăl meu. Doamne, e ciudat...
— Ce s-a-ntîmplat? Repetă.
— Un fel de criză, am răspuns. Uneori mă loveşte şi oamenii cred că-l văd pe tatăl meu pe zidurile castelului sau pe podea. Nu-ţi face griji. Nu se ia.
— Prostii, zise. Mă minţi.
— Ştiu. Dar, te rog, uită toată povestea.
— De ce?
— Pentru că îţi place de mine, i-am spus. Îţi aminteşti? Şi pentru că o să-l zdrobesc mîine pe Harald pentru tine.
— E adevărat, spuse, iar eu am început să tremur din nou şi ea a luat o pătură de pe pat şi mi-a pus-o pe umeri.
Îmi dădu paharul cu vin şi l-am băut. Se aşeză lîngă mine şi îşi odihni capul pe umărul meu, aşa că o cuprinsei cu braţul. Un vînt diavolesc începu să ţipe şi am auzit rafalele rapide de ploaie care începură o dată cu el. Pentru o clipă, mi se păru că bate ceva în obloane. Lorraine scînci uşor.
— Nu-mi place ce se petrece în noaptea asta, spuse.

— Nici mie. Du-te şi baricadează uşa. Acum e doar zăvorîtă, în timp ce făcea ce-i cerusem, am deplasat scaunul în aşa fel încît să am sub ochi singura fereastră. Am luat Grayswandir de sub pat şi am scos-o din teacă. Apoi am stins toate luminile din încăpere, în afara unei luminări de pe masa din dreapta mea.
M-am aşezat, cu sabia pe genunchi.
— Ce facem? întrebă Lorraine, aşezîndu-se în stînga mea.
— Aşteptăm, am spus.
— Ce?
— Nu sînt sigur, dar, fără doar şi poate, asta e noaptea potrivită.
Se înfiora şi veni mai aproape.
— Ştii, poate ar fi mai bine să pleci, am spus.
— Ştiu, zise, dar mi-e frică să ies afară. Vei putea să mă aperi dacă rămîn aici, nu-i aşa?
Am clătinat din cap.
— Nu ştiu nici măcar dacă o să fiu în stare să mă apăr pe mine.
Atinse Grayswandir.
— Ce sabie frumoasă! N-am văzut niciodată una asemănătoare.
— Nici nu există, am spus, şi, de fiecare dată cînd o înclinam un pic, lumina cădea altfel pe ea, astfel încît pentru o clipă părea acoperită cu sînge neomenesc în nuanţă portocalie, în clipa următoare zăcea acolo rece şi albă ca omătul sau ca sînul unei femei, tremurînd în mîna mea de fiecare dată cînd eram cuprins de un mic

fior.
Mă întrebam cum se face că Lorraine văzuse ceva şi eu nu, în timp ce se stabilise contactul. Pur şi simplu nu cred că-şi putea imagina ceva atît de aproape de adevăr.
— E ceva ciudat cu tine, am rostit.
Rămase tăcută timp de patru sau cinci pîlpîiri ale lumînării, apoi spuse:
— Sînt un pic clarvăzătoare. Mama mea era mai mult. Oamenii spun că bunica mea era vrăjitoare. Cu toate astea, nu ştiu prea multe despre aşa ceva. Mă rog, nu prea multe. N-am mai exersat de ani de zile. Întotdeauna sfîrşesc prin a pierde mai mult decît cîştig.
Apoi tăcu iar şi am întrebat-o:
— Ce vrei să spui?
— Am folosit o vrajă ca să pun mîna pe primul meu bărbat, spuse, şi uite cum s-a terminat. Dacă n-aş fi făcut-o mi-ar fi fost mult mai bine. Mi-am dorit o fiică frumoasă şi am făcut să se întîmple aşa...
Se opri brusc şi mi-am dat seama că plîngea.
— Ce se-ntîmplă? Nu înţeleg...
— Credeam că ştii, spuse.
— Nu, mă tem că nu.
— Ea era fetiţa din Cercul Fermecat. Credeam că ştii...
— Îmi pare rău.
— Mi-aş fi dorit să n-am darul ăsta. Nu-l mai folosesc, dar nu mă lasă în pace. Încă îmi aduce vise şi semne, şi sînt numai lucruri pe care nu le pot influenţa. Aş vrea să dispară şi să bîntuie pe altcineva!
— Asta nu se va întîmpla, Lorraine. Mă tem că nu vei

scăpa niciodată.
— De unde ştii?
— Am cunoscut oameni ca tine în trecut, asta-i tot.
— Şi tu ai ceva din darul ăsta, nu-i aşa?
— Da.
— Deci simţi şi tu că acum e ceva acolo, afară, nu?
— Da.
— Şi eu la fel. Ştii ce face?
— Mă caută.
— Da, şi eu simt asta. De ce?
— Poate pentru a-mi pune la încercare puterea. Ştie că sînt aici. Dacă sînt noul aliat sosit la Ganelon, se întreabă ce reprezint, cine sînt...
— O fi chiar cel încornorat?
— Nu ştiu. Cred că nu.
— De ce nu?
— Dacă eu sînt într-adevăr cel care-l poate distruge, ar fi o nebunie să mă caute aici, în braţele inamicului său, înconjurat de toate forţele. Aş spune că mă caută un acolit de-al lui. Poate, cumva, asta a vrut fantoma tatălui meu să... nu ştiu. Dacă servitorul lui mă găseşte şi-mi spune pe nume, va şti cum să se pregătească. Dacă mă găseşte şi mă distruge, va rezolva problema. Dacă eu îi ucid servitorul, va afla mult mai multe despre puterea mea. Oricum s-ar sfîrşi, încornoratul va fi în avantaj. Aşa că de ce să-şi rişte pielea în acest stadiu al jocului?
Am aşteptat, acolo în încăperea învăluită de umbre, pe măsură ce luminarea ardea clipele.
— Ce-ai vrut să zici prin „dacă te găseşte şi-ţi spune pe

nume"? Ce nume?
— Cel care aproape nu a ajuns aici, am răspuns.
— Crezi că te-ar putea cunoaşte de undeva, cumva?
— Cred că da, am spus.
Ea se îndepărtă de mine.
— Nu-ţi fie teamă, am rostit. N-o să-ţi fac rău.
— Ba mi-e teamă şi o sa îmi faci rău! Ştiu! Dar te doresc! De ce te doresc?
— Nu ştiu.
— E ceva afară, acolo! spuse, cu o voce uşor isterică. E aproape! E foarte aproape! Ascultă! Ascultă!
— Taci! am spus, pe măsură ce un fior rece, ascuţit, îmi cuprinse ceafa şi-mi înconjură gîtul. Du-te în partea cealaltă a camerei, în spatele patului!
— Mi-e frică de întuneric, spuse.
— Du-te, sau va trebui să te lovesc şi să te car cu forţa. Aici îmi stai în cale.
Am auzit un fîlfîit puternic acoperind zgomotul furtunii şi apoi un scîrţîit pe zid, în vreme ce ea se ducea unde îi spusesem.
Apoi m-am trezit privind în doi ochi arzători, roşii, care se uitau în ai mei. Am coborît brusc privirea. Făptura stătea acolo pe pragul din afara ferestrei şi se holba la mine.
Depăşea binişor un metru optzeci în înălţime, cu imense coarne de cerb pe frunte. Gol, cu pielea de un gri-cenuşiu uniform. Părea asexuat şi avea aripi gri, din piele, imense, pierzîndu-se undeva în spate, contopindu-se cu noaptea. În mina dreaptă ţinea o spadă din metal negru, scurtă şi grea, iar de-a lungul ei erau gravate rune. Cu

mîna stîngă era agăţat de gratii.
— Intri pe răspunderea ta, am rostit apăsat şi i-am îndreptat vîrful lui Grayswandir spre piept.
Făptura chicoti. Pur şi simplu stătea acolo şi rînjea şi chicotea la mine. Încercă să-mi prindă încă o dată privirea, dar nu l-am lăsat. Dacă m-ar fi privit în ochi prea mult m-ar fi recunoscut, aşa cum mă cunoscuse creatura-pisică.
Atunci cînd vorbi, vocea îi suna ca un fagot care suflă cuvinte.
— Nu eşti tu acela, spuse, pentru că eşti mai scund şi mai bătrîn. Totuşi... Sabia aceea... Ar putea fi a lui. Cine eşti?
— Cine eşti tu? am întrebat.
— Numele meu e Strygalldwir. Invocă-l şi-ţi voi mînca inima şi ficatul.
— Să-l invoc? Nici măcar nu-l pot pronunţa, am zis, iar ciroza mea ţi-ar cauza o indigestie. Cară-te!
— Cine eşti? repetă.
— Misli, gammi gra'dil, Strygalldwir, am rostit, la care creatura ţopăi de parcă ar fi călcat pe jar încins.
— Încerci să mă dai gata cu o vrajă atît de simplă? întrebă cînd îşi reveni. Nu sînt din cei neînsemnaţi.
— Se pare că te-a deranjat un pic.
— Cine eşti? rosti iar.
— Nu-i treaba ta, Charlie. Gărgăriţă-riţă, du-te-n poieniţă...
— Trebuie să te întreb de patru ori şi să fiu refuzat de patru ori înainte de a îmi fi permis să intru şi să te

măcelăresc. Cine eşti?
— Nu, am spus, ridicîndu-mă. Hai înăuntru şi arzi!
Atunci sfărîmă oblonul şi vîntul care-l însoţi în încăpere stinse luminarea.
Am fandat, şi cînd Grayswandir se izbi de spada cu rune ţîşniră scîntei. Ne-am ciocnit unul de altul, apoi m-am retras. Ochii mi se obişnuiseră cu semiîntunericul, astfel că pierderea luminii nu mă orbise. Şi creatura vedea destul de bine la rîndu-i. Era mai puternică decît un bărbat, dar la fel eram şi eu. Ne-am învîrtit în cerc în încăpere. Un vînt îngheţat se strecura printre noi, iar cînd treceam prin dreptul ferestrei faţa îmi era biciuită de picături reci. Prima dată cînd am rănit creatura — o tăietură lungă de-a curmezişul pieptului — a rămas tăcută, deşi mici flăcărui dansau pe marginile rănii. A doua oară — cînd am tăiat-o sus pe braţ — urlă, blestemîndu-mă.
— În noaptea asta o să-ţi sug măduva din oase, spuse. O să le usuc şi o să le transform în instrumente muzicale! Cînd o să cînt la ele, spiritul tău se va zvîrcoli într-o agonie fără trup!
— Arzi foarte frumos.
A încetinit pentru o fracţiune de secundă, şi am profitat de ocazie.
I-am dat într-o parte spada neagră şi fandarea mea a fost perfectă. Ţinta mea era mijlocul pieptului. L-am străpuns. Atunci urlă, dar nu se prăbuşi. Grayswandir scăpă din strînsoarea mea, iar în jurul rănii izbucniră flăcări. Creatura încă era în picioare, purtîndu-şi flăcările. Avansă

un pas spre mine, iar eu ridicai un scăunel cu care să mă apăr.
— Inima mea nu e în locul obişnuit, spuse.
Apoi fanda, dar am blocat lovitura cu scaunul şi am izbit creatura cu unul din picioare în ochiul drept. Apoi am aruncat scaunul şi, păşind în faţă, am înşfăcat-o de încheietura dreaptă şi am răsucit-o. I-am lovit cotul cu muchia mîinii, cît de tare am putut. Se auzi un pîrîit ascuţit şi spada cu rune căzu pe podea. După care creatura mă lovi cu stînga şi am căzut la pămînt.
A sărit după spadă, iar eu am prins-o de gleznă şi am smucit brusc.
Se prăbuşi, iar eu m-am aruncat deasupra şi am înşfăcat-o de gît. Mi-am băgat capul în scobitura umărului, cu obrazul lipit de piept, în timp ce creatura încerca să-mi sfîşie faţa cu ghearele mîinii stingi.
Pe măsură ce strînsoarea mea mortală se întărea, ochii creaturii îi căutau pe ai mei, şi de data asta nu i-am mai evitat. Am simţit un mic şoc la baza creierului cînd amîndoi ne-am dat seama că ştiam ceea ce ştiam.
— Tu! reuşi să şoptească, înainte de a-i răsuci brusc gîtul şi înainte ca viaţa să dispară din ochii aceia roşii.
M-am ridicat, am pus piciorul pe cadavru şi am tras afară Grayswandir.
Creatura izbucni în flăcări şi continuă să ardă pînă cînd nu mai rămase decît o pată carbonizată pe podea.
Apoi Lorraine a venit lîngă mine, am cuprins-o cu braţul şi mi-a cerut s-o duc înapoi la ea în cameră, în pat. Am ascultat-o, dar n-am făcut nimic altceva decît să stăm

unul lîngă altul pînă cînd a adormit plîngînd. Aşa am întîlnit-o pe Lorraine.

Lance, Ganelon şi cu mine stăteam călare pe coama dealului, cu soarele amiezii în spate, şi priveam în jos. Înfăţişarea locului îmi confirma ceea ce bănuiam.
Semăna cu pădurea aceea contorsionată care umplea valea din sudul Amberului.
Oh, tată al meu! Ce-am făcut? mi-am spus în adîncul sunetului, dar nu exista un alt răspuns decît Cercul întunecat care se întindea sub noi cît vezi cu ochii.
Am privit prin vizieră spre Cercul carbonizat, dezolant şi mirosind a descompunere. În acele zile trăiam în interiorul vizierei mele. Cei din jur o priveau ca pe o ciudăţenie, dar rangul îmi dădea dreptul să fiu excentric. O purtam de peste două săptămîni, de la bătălia mea cu Strygalldwir. O pusesem a doua zi dimineaţa, înainte de a-l zdrobi pe Harald pentru a-mi ţine promisiunea făcută lui Lorraine şi hotărîsem că, pe măsură ce mă întremam, era mai bine să-mi ţin faţa ascunsă. Acum cîntăream poate nouăzeci de kilograme şi mă simţeam ca înainte. Dacă puteam ţine sub control harababura din ţinutul numit Lorraine, ştiam că aş putea avea măcar şansa de a încerca ce-mi doream mai mult, şi, poate, să şi izbîndesc.
— Deci asta e, am spus. Nu văd adunîndu-se nici un fel de trupe.
— Cred că va trebui să ne îndreptăm spre nord, rosti Lance, dar îi vom vedea, fără doar şi poate, numai după căderea întunericului.

— Cît de departe spre nord?
— Trei sau patru leghe. Se mişcă încolo şi încoace.
Călăriserăm două zile ca să ajungem la Cerc. Întîlniserăm o patrulă mai devreme în acea dimineaţă şi aflaserăm că trupele din interiorul Cercului continuau să se adune în fiecare noapte. Făceau tot felul de exerciţii de instrucţie după care dispăreau — undeva mai în interior — o dată cu venirea dimineţii. Un veşnic nor, mi s-a spus, se afla deasupra Cercului, cu toate că furtuna nu izbucnise niciodată.
— Să luăm micul dejun aici şi apoi să ne-ndreptăm spre nord? am întrebat.
— De ce nu? Rosti Ganelon. Mor de foame şi avem tot timpul.
Am descălecat şi am mîncat carne uscată şi am băut din gamele.
— Totuşi nu înţeleg notiţa aia, spuse Ganelon, după ce rîgîi, îşi bătu burta şi-şi aprinse pipa. Va fi alături de noi în bătălia finală sau nu? Unde e, dacă intenţionează să ne ajute? Ziua conflictului se apropie cu paşi repezi.
— Uită-l, am zis. A fost probabil o glumă.
— Nu pot, la naiba! spuse. E ceva ciudat în toată povestea!
— Ce anume? întrebă Lance, şi pentru prima dată am constatat că Ganelon nu-i spusese.
— Vechiul meu senior, Lord Corwin, îmi trimite un mesaj straniu printr-o pasăre cărăuş, spunînd că soseşte. Credeam că e mort, dar a trimis acest mesaj, îi spuse Ganelon. Încă nu ştiu ce să înţeleg din el.

— Corwin? spuse Lance, iar eu mi-am ţinut respiraţia. Corwin din Amber?
— Da, Amber şi Avalon.
— Uită acest mesaj.
— De ce?
— E un om fără onoare şi nu-şi ţine niciodată promisiunile.
— Îl cunoşti?
— Am auzit de el. Demult, a condus ţara asta. Nu-ţi aminteşti poveştile despre demonul de la cîrmă? Sînt unul şi acelaşi. Acela era Corwin, în zilele de dinaintea mea. Cel mai bun lucru pe care l-a făcut a fost să abdice şi să dispară cînd rezistenţa împotriva lui a devenit prea puternică.
Asta era o minciună!
Sau poate nu?
Amber aruncă o mulţime de umbre, iar Avalonul meu aruncase şi el multe, datorită prezenţei mele acolo. Probabil că eram cunoscut pe multe tărîmuri pe unde nu călcasem niciodată, pentru că fuseseră bîntuite de umbre de-ale mele, imitîndu-mi imperfect faptele şi gîndurile.
— Nu, spuse Ganelon, n-am crezut niciodată vechile poveşti. Mă-ntreb dacă ar fi putut fi vorba despre acelaşi bărbat, domnind aici. Asta e interesant.
— Foarte, am aprobat, ca să mă aflu în treabă. Dar dacă a domnit atît de demult, în mod sigur acum e mort sau ramolit.
— A fost un vrăjitor, rosti Lance.

— Cel pe care l-am cunoscut eu a fost cu siguranţă, spuse Ganelon, pentru că pe mine m-a exilat dintr-o ţară pe care acum n-o mai pot descoperi nici folosindu-mă de priceperea mea, nici de vreo şmecherie.
— N-ai pomenit niciodată despre asta, spuse Lance. Cum s-a întîmplat?
— Nu-i treaba ta, spuse Ganelon, şi Lance rămase din nou mut.
Mi-am scos pipa — făcusem rost de una în urmă cu două zile — şi Lance m-a imitat. Era făcută din lut şi ardea puternic. Le-am aprins, şi am stat tustrei fumînd.
— Ei bine, a făcut un lucru înţelept, spuse Ganelon. Să uităm ce-a fost.
Nu puteam uita, fireşte. Dar n-am mai reluat subiectul.
Dacă n-ar fi existat Cercul întunecat din spatele nostru ar fi fost chiar plăcut să stăm acolo, relaxîndu-ne. Dintr-o dată m-am simţit foarte aproape de cei doi. Voiam să spun ceva, dar nu ştiam ce.
Ganelon a rezolvat asta, aducînd din nou în discuţie subiectul.
— Deci vreţi să-i atacăm înainte s-o facă ei? spuse.
— Corect, am răspuns. Să luptăm pe teritoriul lor.
— Necazul e că aici chiar e teritoriul lor, spuse. Îl cunosc mai bine decît noi, şi cine ştie ce forţe mai sînt în stare să adune acolo?
— Ucideţi creatura cu coarne şi se vor prăbuşi, am rostit.
— Poate da. Poate nu. Poate o poţi face tu, spuse Ganelon. Eu unul n-aş reuşi fără un mare noroc. E prea viclean ca să poată fi ucis cu uşurinţă. Deşi cred că sînt

la fel de în putere ca acum cîţiva ani, s-ar putea să mă amăgesc. Poate că m-am înmuiat. Nu mi-am dorit niciodată slujba asta domestică!
— Ştiu, am spus.
— Ştiu, rosti Lance.
— Lance, zise Ganelon, ar trebui să facem ce spune prietenul nostru? Să atacăm?
Ar fi putut să ridice din umeri şi să se sustragă. N-o făcu.
— Da, spuse. Ultima dată aproape că ne-au biruit. A fost cît pe-aci, în noaptea în care a murit regele Uther. Dacă nu-i atacăm acum simt că data viitoare ne-ar putea înfrînge. Oh, nu va fi uşor, iar noi le-am putea provoca mari pierderi. Dar cred că ne-ar birui. Să analizăm situaţia de acum, apoi să ne facem un plan.
— E-n regulă, spuse Ganelon. Nici eu nu mai suport aşteptarea. Mai spuneţi-mi asta o dată cînd ne întoarcem şi voi fi de acord cu voi.
Aşa făcurăm.
Ne-am îndreptat spre nord în după-amiaza aceea şi ne-am ascuns pe dealuri, de unde am supravegheat Cercul. În interiorul lui luptătorii îşi făceau ritualurile, după legi numai de ei ştiute, şi se antrenau. Am estimat cam patru mii de soldaţi. Noi eram cam două mii cinci sute. Ei mai aveau tot felul de creaturi ciudate care zburau, ţopăiau, se tîrau şi făceau zgomote în noapte. Noi eram plini de dîrzenie. Mda.
N-aveam nevoie decît de cîteva minute singur cu conducătorul lor şi s-ar fi decis totul, într-un fel sau altul. Totul. Nu le puteam destăinui asta tovarăşilor mei, dar

era adevărat.
Vedeţi, eu eram răspunzător de tot ceea ce se petrecea acolo jos. Eu declanşasem totul şi de mine depindea să opresc evenimentele, dacă aş fi putut.
Mi-era teamă că nu puteam.
Dezlănţuisem asta într-un acces de patimă, turbare, groază şi durere, şi totul se reflecta undeva pe fiecare tărîm existent. Acesta e blestemul sîngelui unui Prinţ din Amber.
I-am supravegheat toată noaptea pe Paznicii Cercului, iar dimineaţa am pornit la drum.
Verdictul a fost: atac!
Aşa că am străbătut tot drumul înapoi şi nu ne-a urmărit nimeni. Cînd am ajuns la Fortăreaţa lui Ganelon am început să ne facem planul. Trupele noastre erau pregătite — mai mult decît pregătite, poate — şi am decis să lovim în două săptămîni.

Tolănit alături de Lorraine, i-am povestit toate astea. Pentru că simţeam că trebuie să ştie. Aveam puterea de a o duce în Umbră — chiar în noaptea aceea, dacă ar fi acceptat. N-a făcut-o.
— O să rămîn cu tine, spuse.
— Bine.
Nu i-am spus că simţeam că totul se afla în mîinile mele, dar am senzaţia că ea ştia asta şi, dintr-un motiv anume, avea încredere în mine. În locul ei n-aş fi făcut-o, dar era treaba ei.
— Tu ştii mersul lucrurilor, i-am spus.

— Ştiu, zise, iar eu ştiam că ştie şi asta-i tot.
Ne-am îndreptat atenţia asupra altor subiecte şi, mai tîrziu, am adormit.

Ea a visat ceva.
Dimineaţa, mi-a spus:
— Am visat ceva.
— Ce? am întrebat.
— Bătălia care va veni, îmi răspunse. Pe tine şi pe fiara cu coarne, încleştaţi în luptă.
— Cine cîştigă?
— Nu ştiu. Dar, cînd dormeai, am făcut ceva care te-ar putea ajuta.
— Mai bine n-ai fi făcut-o. Pot să-mi port singur de grijă.
— Apoi am visat că mor, aici, în acest timp.
— Lasă-mă să te duc într-un loc pe care-l ştiu.
— Nu, locul meu e aici, spuse.
— Nu mă prefac că sînt stăpînul tău, am zis, dar te pot salva de orice-ai fi visat. Măcar atîta putere am, crede-mă.
— Te cred, dar nu plec.
— Eşti nebună.
— Lasă-mă să rămîn.
— Cum vrei... Ascultă, pot să te trimit chiar în Cabra...
— Nu.
— Eşti nebună...
— Ştiu. Te iubesc.
—... şi proastă. Trebuie să spui „Te plac". Îţi aminteşti?
— O să reuşeşti, spuse.

— Du-te naibii!
Apoi plînse, încet, pînă cînd am liniştit-o iar.
Asta era Lorraine.

III

Într-o dimineaţă m-am gîndit la tot ce se petrecuse. Mă gîndeam la fraţii şi surorile mele ca la nişte cărţi de joc, ceea ce ştiam că nu e adevărat. Mi-am reamintit de spitalul în care mă trezisem, de bătălia pentru Amber, de traversarea Modelului în Rebma şi de clipele cu Moire, care poate era a lui Eric acum. În dimineaţa aceea m-am gîndit la Bleys şi Random, Deirdre, Caine, Gerard şi Eric. Era dimineaţa bătăliei, fireşte, şi ne instalaserăm tabăra pe dealurile din apropierea Cercului. Fuseserăm atacaţi pe drum de mai multe ori, dar atacuri scurte, de gherilă. Îi reduseserăm rapid la tăcere pe atacatori şi ne continuaserăm drumul. Cînd am ajuns la locul hotărît, ne-am instalat tabăra, am plasat santinelele şi ne-am retras. Am dormit fără să fim deranjaţi. M-am trezit întrebîndu-mă dacă şi fraţii şi surorile mele se gîndeau la mine aşa cum mă gîndeam eu la ei. Era un gînd foarte trist.

În intimitatea unui mic crîng, cu coiful plin de apă cu clăbuc, mi-am ras barba. Apoi m-am îmbrăcat, tacticos, în culorile mele personale şi zdrenţăroase. Eram din nou dur ca piatra, negru ca pămîntul şi înrăit mai ceva ca iadul. Astăzi trebuia să fie ziua hotărîtoare. Mi-am tras viziera, mi-am pus armura, m-am încins cu centura şi mi-am agăţat Grayswandir la şold. Apoi mi-am încheiat mantia la gît cu un trandafir de argint şi m-a descoperit un mesager care mă căuta să-mi spună că pregătirile sînt aproape gata.

Am sărutat-o pe Lorraine, care insistase să vină cu mine. Apoi m-am urcat pe cal, un murg pe nume Star, şi am călărit spre front.
Acolo m-am întîlnit cu Ganelon şi cu Lance. Au spus că sînt gata.
Am trimis după ofiţerii mei şi i-am instruit. Au salutat, s-au întors şi au plecat.
— Curînd, a spus Lance, aprinzîndu-şi pipa.
— Cum îţi merge braţul?
— Bine, acum, răspunse, după tratamentul tău de ieri. Perfect.
Mi-am ridicat viziera şi mi-am aprins pipa.
— Ţi-ai ras barba, spuse Lance. Nu mi te pot imagina fără ea.
— Coiful îmi vine mai bine aşa, am spus.
— Mult noroc tuturor, spuse Ganelon.
— Eu nu cunosc nici un zeu, dar dacă vreunuia îi pasă de noi, fie binevenit.
— Nu există decît un Dumnezeu, spuse Lance. Mă rog ca El să fie cu noi.
— Amin, spuse Ganelon, aprinzîndu-şi pipa. Pentru ziua de azi.
— Va fi a noastră, spuse Lance.
— Da, am răspuns, în vreme ce soarele umplea răsăritul, iar păsările dimineţii — aerul, aşa simt şi eu.
Am golit pipele cînd le-am terminat şi le-am pus la brîu, sub centuri. Apoi ne-am verificat unii altora legăturile finale şi încuietorile armurilor, iar Ganelon spuse:
— Să ne facem treaba.

Ofiţerii mei mi-au dat raportul. Trupele erau pregătite. Am coborît dealul şi ne-am reunit în afara Cercului. În interiorul lui nici o agitaţie, nici un soldat la vedere.
— Mă gîndesc la Corwin, mi se adresă Ganelon.
— E cu noi, i-am răspuns, şi m-a privit straniu, părînd că remarcă trandafirul pentru prima oară, apoi încuviinţă brusc.
— Lance, spuse cînd ne-am strîns rîndurile. Dă comanda!
Şi Lance scoase spada. Strigătul său de „La atac!" răsună deasupra noastră.

Înaintaserăm o jumătate de milă în interiorul Cercului înainte de a se petrece ceva. În avangardă eram cinci sute de oameni, toţi călare. Apăru o cavalerie întunecată şi ne ciocnirăm. I-am gonit în cinci minute şi am călărit mai departe.
Atunci am auzit tunetul.
Apoi, un fulger, şi începu să cadă ploaia.
Furtuna izbucnise în cele din urmă.
Un şir îngust de soldaţi pedeştri, cei mai mulţi suliţaşi, ne bara calea, aşteptînd cu stoicism. Poate că am mirosit cu toţii capcana, dar ne-am năpustit asupra lor.
Atunci cavaleria ne-a atacat pe flancuri.
Ne-am rotit şi lupta a început cu adevărat.
Trecuseră poate douăzeci de minute...
Am rezistat, aşteptînd să sosească principala masă de manevră.
Apoi cei aproape două sute ai noştri au călărit mai departe...

Bărbaţi. Măcelăream bărbaţi care ne măcelăreau — chipuri cenuşii, cu expresii mohorîte. Voiam mai mulţi. Încă unul...
Ai lor aveau probabil o problemă semi-metafizică în ceea ce priveşte logistica. Cîţi puteau trece prin această Poartă? Nu eram sigur. Curînd...
Am ajuns în vîrful unei ridicături şi undeva, departe, jos, am zărit o citadelă întunecată.
Am ridicat sabia.
Cînd am început să coborîm, au atacat.
Şuierau şi croncăneau şi fîlfîiau. Asta însemna, pentru mine, că începeau să rămînă fără oameni. Grayswandir deveni o flacără în mîna mea, un trăznet, un scaun electric portabil. Îi măcelăream pe măsură ce se apropiau, şi, cînd îşi dădeau sufletul, izbucneau în flăcări. În dreapta mea, l-am văzut pe Lance desenînd o linie de haos asemănătoare şi mormăind printre dinţi. Rugăciuni pentru cei morţi, fără îndoială. În stînga mea, Ganelon împărţea lovituri în stînga şi-n dreapta, şi un şirag de flăcări se desfăşura înapoia calului său. Prin lumina pîlpîitoare citadela părea mai mare.
Cei aproape o sută rămaşi din ai noştri s-au năpustit înainte şi monstruozităţile se prăbuşeau în calea noastră.
Cînd am ajuns la poartă eram aşteptaţi de o infanterie de bărbaţi şi fiare. Am atacat.
Ne depăşeau mult ca număr, dar n-aveam de ales. Poate că o luasem cu prea mult înaintea infanteriei noastre. Dar nu cred. Timpul, după părerea mea, era cel mai important acum.

— Trebuie să pătrund! am strigat. El e înăuntru!
— E-al meu! spuse Lance.
— Amîndoi sînteţi bineveniţi! spuse Ganelon, izbind în dreapta şi-n stînga. Traversaţi cînd puteţi! Sînt cu voi!
Am măcelărit şi am măcelărit şi am măcelărit, şi apoi roata s-a întors în favoarea lor. Ne-au împresurat, toate acele făpturi cumplite, mai mult sau mai puţin umane, amestecate cu soldaţi umani. Eram înghesuiţi într-un nod strîns, apărîndu-ne pe toate părţile, cînd infanteria noastră plină de noroi sosi şi începu măcelul. Atacarăm încă o dată poarta şi reuşirăm de data asta, cei patruzeci sau cincizeci ai noştri.
Am pătruns pe poartă şi în curtea interioară se mai aflau soldaţi de măcelărit.
Cînd am ajuns la baza turnului întunecat mai eram vreo zece şi eram aşteptaţi de un contingent de gardă.
— Du-te! urlă Ganelon, cînd am descălecat şi ne-am năpustit asupra lor.
— Du-te! urlă Lance, şi cred că amîndoi se gîndeau la mine, sau fiecare la celălalt.
Am luat îndemnul ca fiindu-mi adresat şi m-am desprins din încăierare, năpustindu-mă pe scări.
Ştiam că trebuie să fie acolo, în cel mai înalt turn; trebuia să-l înfrunt şi să-l birui. Nu ştiam dacă o să reuşesc, dar trebuia să încerc, pentru că eu eram singurul care ştiam cu adevărat de unde venea — şi eu eram cel care-l pusese acolo.
La capătul scărilor am ajuns la o uşă din lemn masiv. Am încercat-o, dar era încuiată pe dinăuntru. Aşa că am izbit-

o cu toată forţa.
Se prăbuşi cu zgomot.
L-am văzut acolo lîngă fereastră, un trup cu formă bărbătească îmbrăcat într-o armură uşoară, cu capul de ţap pe umerii masivi.
Am trecut pragul şi m-am oprit.
Se întorsese să se uite cînd căzuse uşa şi acum îmi căuta privirea prin oţelul vizierei.
— Muritorule, ai mers prea departe. Sau nu eşti muritor? Spuse, şi deja avea spada în mînă.
— Întreabă-l pe Strygalldwir, am spus.
— Tu eşti cel care l-a ucis, afirmă. Te-a cunoscut?
— Poate.
Se auziră paşi pe scări în spatele meu. Am păşit în stînga intrării.
Ganelon năvăli în încăpere, eu i-am strigat „Stai!" şi el se conformă.
Se întoarse spre mine.
— Asta e făptura, rosti. Ce e?
— Păcatul meu împotriva unui lucru pe care l-am iubit, am spus. Nu te atinge de ea. Îmi aparţine.
— Eşti binevenit.
Rămase nemişcat.
— Vorbeşti serios? întrebă creatura.
— Află, am spus şi am fandat.
Dar nu încrucişa sabia cu mine. În loc de asta, făcu ceea ce orice spadasin muritor ar considera o nebunie. Zvîrli spada spre mine, cu vîrful înainte, ca un fulger, şi zgomotul spadei în zbor răsună ca un tunet. Elementele

din afara turnului răspunseră ca un ecou, o reacţie asurzitoare.
Cu Grayswandir am parat lama ca şi cum ar fi fost o lovitură obişnuită. Se înfipse în podea şi izbucni în flăcări. Afară, răspunseră fulgerele.
Pentru o clipă, lumina fu la fel de orbitoare ca o flacără de magneziu şi, în momentul acela, creatura se năpusti asupra-mi.
Îmi ţintui braţele lîngă corp şi îmi lovi viziera cu coarnele o dată, de două ori...
M-am încordat să scap din strînsoarea braţelor şi aceasta începu să slăbească.
Am lăsat Grayswandir să cadă, şi cu o zvîcnitură finală am învins strînsoarea creaturii.
În clipa aceea, totuşi, privirile ni se întîlniră.
Atunci am lovit amîndoi şi ne-am dat un pas înapoi.
— Lord din Amber, de ce te lupţi cu mine? Doar tu eşti cel care ne-a dat această trecere, această cale...
— Regret un gest nechibzuit şi caut să-l dreg.
— Prea tîrziu — şi, pe deasupra, te-ai gîndit să începi şi într-un loc ciudat.
Lovi din nou, atît de rapid încît trecu prin garda mea. Eram ţintuit de perete. Viteza lui era mortală.
Şi atunci ridică mîna şi făcu un semn, iar eu am avut viziunea Curţilor Haosului năpustindu-se asupra mea — o viziune care-mi zbîrli părul, făcu să-mi treacă un curent rece prin suflet, ştiind ce declanşasem.
— ... Vezi? rosti creatura. Tu ne-ai dat această Poartă. Ajută-ne acum, iar noi îţi vom înapoia ceea ce îţi

aparţine.
Pentru o clipă am ezitat. Era posibil să se ţină de cuvînt, dacă l-aş fi ajutat.
Numai că, după aceea, ar fi fost o veşnică ameninţare. Aliaţi pentru scurtă vreme, ne-am fi sărit la gît unul altuia după ce am fi obţinut ce voiam — şi atunci forţele întunecate ar fi fost mult mai puternice. Totuşi, dacă aş fi obţinut cetatea...
— Facem tîrgul? veni întrebarea directă, aproape ca un behăit.
M-am gîndit la umbre şi la locurile de dincolo de Umbră... Lent, am întins mîinile şi mi-am desfăcut coiful... Apoi l-am azvîrlit, exact cînd creatura părea că se relaxează. Cred că în clipa aceea Ganelon deja înainta.
Am traversat încăperea şi am ţintuit creatura de zid.
— Nu! am urlat.
Mîinile sale aproape omeneşti îmi prinseră gîtul aproape în acelaşi timp moment în care ale mele se încleştară pe gîtul lui.
Am strîns cu toată forţa si am răsucit. Cred că si el a făcut la fel.
Am auzit ceva trosnind ca un băţ uscat. Mă întrebam al cui gît fusese frînt. Al meu mă durea în mod sigur.
Am deschis ochii şi am văzut cerul. Zăceam pe spate pe o pătură aşezată pe pămînt.
— Mă tem că va supravieţui, spuse Ganelon şi am întors capul, lent, în direcţia vocii sale.
Stătea la capătul păturii cu spada pe genunchi. Lorraine stătea alături.

— Cum merge? am spus.
— Am învins, îmi răspunse. Ţi-ai ţinut promisiunea. Cînd ai ucis creatura totul s-a terminat. Bărbaţii au căzut în nesimţire, creaturile au ars.
— Bun.
— Stăteam aici întrebîndu-mă de ce nu te mai urăsc.
— Ai ajuns la vreo concluzie?
— Nu, nu chiar. Poate din cauză că semănăm mult. Nu ştiu.
I-am zîmbit lui Lorraine.
— Mă bucur că nu te pricepi deloc cînd vine vorba de profeţii. Bătălia s-a terminat şi încă eşti în viaţă.
— Moartea a început deja, spuse ea, fără a-mi întoarce zîmbetul.
— Ce vrei să spui?
— Încă mai circulă legende despre cum l-a executat lordul Corwin pe bunicul meu — sfîşiat în patru în faţa mulţimii — pentru că a condus una din primele revolte împotriva lui.
— N-am fost eu, am zis. Era una dintre umbrele mele.
Dar ea clătină din cap şi spuse:
— Corwin din Amber, eu sînt ceea ce sînt, după care se ridică şi plecă.
— Ce era creatura aia? întrebă Ganelon, ignorîndu-i plecarea. Ce era creatura din turn?
— Creatura mea, am spus; unul dintre acele lucruri care au apărut cînd am rostit blestemul asupra Amberului. Atunci am deschis calea astfel încît tot ceea ce zace dincolo de Umbră să intre în lumea reală. Creaturile aleg

cele mai simple trasee, prin umbre, către Amber. Aici, calea a fost Cercul. În altă parte poate fi ceva diferit. Acum le-am închis calea în acest loc. Te poţi odihni liniştit aici.
— De asta ai venit?
— Nu, am zis. Nu chiar. Eram doar în trecere pe drumul spre Avalon cînd am dat peste Lance. Nu-l puteam lăsa acolo şi, după aceea, l-am adus la tine şi m-am trezit implicat în chestia asta, stîrnită chiar de mine.
— Avalon? Deci ai minţit cînd ai spus că a fost distrus?
Am clătinat din cap.
— Nu chiar. Avalonul nostru a căzut, dar s-ar putea să-i găsesc încă o dată corespondentul în Umbră.
— Ia-mă cu tine!
— Eşti nebun?
— Nu, mi-aş dori să mai văd o dată tărîmul unde m-am născut, indiferent de pericol.
— Nu merg să rămîn acolo, ci să mă înarmez pentru bătălie. În Avalon există o pulbere roz folosită de bijutieri. Am ars o mostră din ea cîndva în Amber. Merg acolo doar ca să o obţin şi să construiesc arme cu care să asediez Amberul şi să redobîndesc tronul care-mi aparţine.
— Ce e cu lucrurile alea de dincolo de Umbră despre care vorbeai?
— O să mă ocup de ele după. Dacă de data asta voi fi înfrînt, atunci vor deveni problema lui Eric.
— Spuneai că ţi-a scos ochii şi că te-a întemniţat.
— E adevărat. Mi-au crescut alţi ochi. Am evadat.
— Chiar eşti un demon.

— S-a spus adesea. Nu mă mai obosesc s-o neg.
— Mă iei cu tine?
— Dacă îţi doreşti cu adevărat să vii. Dar să ştii că e diferit de Avalonul pe care-l ştiai.
— Spre Amber!
— Chiar eşti nebun!
— Nu. De mult îmi doresc să văd acel oraş de basm. După ce voi vedea încă o dată Avalonul, voi dori să fac ceva nou. N-am fost un general bun?
— Ba da.
— Atunci tu o să mă înveţi despre chestiile alea pe care le numeşti arme, iar eu te voi ajuta în cea mai mare bătălie. Nu mi-au mai rămas mulţi ani buni înainte, ştiu. Ia-mă cu tine.
— S-ar putea ca oasele tale să albească la poalele Kolvirului, lîngă ale mele.
— Ce bătălie e sigură? O să-mi încerc norocul.
— Cum vrei. Poţi să vii.
— Mulţumesc, Lord Corwin.
Ne-am instalat tabăra acolo în noaptea aceea şi am călărit înapoi la fortăreaţă dimineaţa. Apoi am căutat-o pe Lorraine. Am aflat că fugise cu unul dintre foştii iubiţi, un ofiţer pe nume Melkin. Cu toate că se supărase, m-a jignit faptul că nu-mi dăduse ocazia să-i explic ceva despre care ştia doar bîrfe. Am hotărît să-i urmăresc.
Am încălecat pe Star, mi-am răsucit gîtul ţeapăn în direcţia în care presupuneam c-au luat-o şi am pornit la drum. N-o puteam învinovăţi. La înapoierea în ţinut nu fusesem întîmpinat drept ucigaşul creaturii cu coarne,

cum ar fi fost oricare altul. Poveştile despre Corwin al lor circulau mai departe, iar vechea poveste cu demonul revenea adesea. Oamenii cu care lucrasem, alături de care luptasem, se uitau acum la mine cu priviri ascunzînd ceva mai mult decît teamă — simple priviri, pentru că-şi lăsau repede ochii în jos sau se uitau în altă parte. Poate că se temeau că voiam să rămîn şi să domnesc asupra lor. Probabil că au răsuflat uşuraţi, cu excepţia lui Ganelon, cînd am făcut cale-ntoarsă. Ganelon, cred, se temea că n-o să revin aşa cum îi promisesem. Asta cred că e motivul pentru care s-a oferit să vină cu mine. Numai că eu aveam o treabă pe care trebuia s-o fac de unul singur.

Lorraine ajunsese să însemne ceva pentru mine, eram surprins să constat asta, şi m-am trezit destul de rănit de comportamentul ei. Simţeam că era datoare să îmi asculte explicaţiile înainte de a pleca pe drumul ei. În cazul ăsta, dacă totuşi l-ar fi ales pe căpitanul ei muritor, ar fi avut binecuvîntarea mea. Dacă nu, mi-am dat seama că doream s-o ţin alături de mine. Frumosul Avalon putea să mai aştepte pînă mă hotăram dacă voiam să pun capăt relaţiei sau s-o continuu.

Călăream de-a lungul potecii şi păsările din copaci cîntau pentru mine. Ziua era luminoasă, pacea izvorînd din cerul albastru, din verdele copacilor, pentru că năpasta fusese izgonită din ţinut. În suflet simţeam un pic de bucurie pentru că distrusesem măcar o mică parte din putreziciunea pe care o iscasem. Rău? La naiba, am făcut mai mult rău decît majoritatea celorlalţi, numai că

pe parcurs eu am căpătat şi o conştiinţă şi am lăsat-o să se bucure de una din rarele ei clipe de satisfacţie. După ce aveam să cuceresc Amberul puteam să îi îngădui mai multă libertate. Ha!

Mă îndreptam spre nord şi terenul îmi era străin. Am urmat o potecă marcată clar, care purta semnele trecerii a doi călăreţi. Am mers o zi întreagă, prin amurg şi pînă seara, descălecînd din timp în timp ca să verific drumul. În cele din urmă mi-au obosit ochii, aşa că am localizat o mică vîlcea — la cîteva sute de metri în stingă drumului — şi mi-am instalat acolo tabăra de noapte. Fără îndoială, gîtul dureros m-a făcut să visez creatura cu coarne şi să retrăiesc bătălia. „Ajută-ne acum şi îţi vom înapoia ceea ce-ţi aparţine", spunea. Exact în clipa aceea m-am trezit, cu un blestem pe buze.

Cînd s-a făcut dimineaţă, am încălecat şi am mers mai departe. Fusese o noapte rece, iar ziua încă mă ţinea în braţele ei reci. Ierburile sclipeau din cauza unui uşor îngheţ, iar mantia era jilavă pentru că o folosisem drept aşternut.

La amiază, lumea devenise ceva mai caldă, iar urmele erau mai proaspete. Mă apropiam de ei.

Cînd am găsit-o, am descălecat şi am alergat acolo unde zăcea, lîngă o tufă de trandafiri sălbatici fără flori, cu obrazul şi umărul zgîriate de ţepii lor. Nu murise demult, deoarece sîngele era încă proaspăt pe piept, acolo unde intrase spada, iar trupul încă era cald.

Nu existau pietre din care să-i construiesc un mormînt, aşa că am săpat pămîntul cu Grayswandir şi am lăsat-o

să se odihnească acolo. Îi furase brăţările, inelele şi pieptenii cu giuvaiere, adică toată averea ei. A trebuit să-i închid ochii înainte de a o acoperi cu mantia mea, şi atunci mi-a tremurat mîna şi ochii mi s-au împăienjenit. Mi-a trebuit mult timp să-mi revin.
Am călărit mai departe şi, nu peste mult timp, l-am ajuns din urmă; călărea ca şi cum ar fi fost urmărit de diavol, ceea ce nu era departe de adevăr. N-am scos un cuvînt cînd l-am doborît de pe cal, nici după aceea, şi n-am folosit sabia, cu toate că el o scosese pe a lui. I-am azvîrlit trupul dezmembrat într-un stejar înalt şi, cînd am privit înapoi, păsările de pradă îl acoperiseră deja.
Am pus la loc inelele, brăţările şi pieptenii înainte de a acoperi mormîntul, şi asta a fost Lorraine. Tot ce fusese sau ce-şi dorise vreodată se isprăvise aici, şi asta e povestea întîlnirii şi despărţirii noastre, Lorraine şi cu mine, în ţinutul numit Lorraine, şi e exact povestea vieţii mele, cred, pentru că un Prinţ din Amber face parte din toată putreziciunea lumii, şi de aceea de cîte ori vorbesc despre conştiinţa mea, altceva din interiorul meu trebuie să răspundă „Ha!". În oglinzile judecăţilor mîinile mele sînt pătate de sînge. Sînt o parte din răul care există în lume şi în Umbră. Uneori îmi imaginez că sînt un rău cate există pentru a se opune unui alt rău. Îi voi distruge pe cei ca Melkin cînd îi voi găsi, şi în acea Zi Mare despre care pomenesc profeţii, dar în care nu cred cu adevărat, în acea zi în care lumea va fi total absolvită de rău, atunci voi pogorî şi eu în întuneric, blestemînd. Poate chiar mai curînd, cred. Dar, oricum... Pînă atunci, nu-mi

voi spăla mîinile, dar nici nu le voi lăsa să atîrne inutil.
Întorcîndu-ma, am luat-o înapoi spre fortăreaţa lui Ganelon.
Ganelon care ştie, dar n-o să înţeleagă niciodată.

IV

Călărind, călărind pe căile sălbatice şi stranii care duceau spre Avalon, Ganelon şi cu mine, pe poteci de vis şi de coşmar, între coaja arămie a soarelui şi insulele albe şi fierbinţi ale nopţii, pînă cînd se transformau în cioburi de aur şi diamant, iar luna înota ca o lebădă. Ziua era învăluită în verdele primăverii, traversam un fluviu vijelios şi munţii din faţa noastră erau îngheţaţi de noapte. Am trimis o săgeată a dorinţei mele în miez de noapte şi s-a aprins deasupra-mi, croindu-şi drum ca un

meteorit înspre nord. Singurul dragon pe care l-am întîlnit era olog şi s-a tîrît repede să se ascundă, pîrlind margaretele, gîfîind şi respirînd cu greutate. Stoluri de păsări albe ne semnalau apropierea de destinaţie şi voci cristaline din adîncul lacurilor ne repetau vorbele cînd treceam pe-acolo. Am început să cînt şi, după un timp, Ganelon mi s-a alăturat. Călătoream de peste o săptămînă, iar pămîntul şi cerul şi adierile de vînt îmi spuneau că ne apropiam deja de Avalon.

Ne-am instalat într-o pădure de lîngă un lac cînd soarele se ascunse îndărătul unei stînci şi ziua se sfîrşi. Am făcut o baie în lac în timp ce Ganelon despacheta echipamentul. Apa era rece, înviorătoare. M-am bălăcit multă vreme.

Mi s-a părut că aud nişte ţipete cînd mă îmbăiam, dar nu eram sigur. Era o pădure ciudată, iar eu nu eram deosebit de atent. Totuşi m-am îmbrăcat iute şi m-am grăbit către tabără.

Pe măsură ce înaintam, am auzit din nou: un scîncet, un plînset. Apropiindu-mă, mi-am dat seama că avea loc o conversaţie.

Apoi am intrat în micul luminiş pe care-l alesesem. Lucrurile noastre erau răspîndite de jur-împrejur şi se vedeau urmele unui foc de tabără.

Ganelon şedea pe vine lîngă un stejar. Bărbatul atîrna de o cracă.

Era tînăr, blond şi cu tenul deschis la culoare. În afară de asta, era greu să vezi totul dintr-o privire. E dificil, am descoperit, să-ţi faci o primă impresie despre înfăţişarea

şi trăsăturile cuiva atunci cînd acel cineva atîrnă cu capul în jos la vreun metru de pămînt.
Mîinile îi fuseseră legate la spate şi era atîrnat de o creangă lungă cu o frînghie înnodată de glezna dreaptă.
Vorbea — fraze scurte, rapide, ca răspuns la întrebările lui Ganelon — iar chipul îi era inundat de salivă şi sudoare. Nu atîrna moale, ci se zbătea înainte şi-napoi. Avea o zgîrietură pe obraz şi mai multe pete de sînge pe cămaşă.
M-am oprit, m-am abţinut să-i întrerup şi i-am privit. Ganelon nu l-ar fi pus acolo fără un motiv, aşa că n-am fost imediat cuprins de milă pentru individ. Indiferent ce l-ar fi împins pe Ganelon să-l interogheze astfel, ştiam că şi eu aş fi fost interesat de informaţii. Mă interesa de asemenea să aflu cîte ceva şi despre Ganelon, care îmi era acum un fel de aliat. Şi cîteva minute în plus cu susu-n jos nu puteau provoca cine ştie ce pierderi...
Cînd trupul îşi încetini mişcarea, Ganelon îl împunse în stern cu vîrful spadei şi-l făcu să se balanseze violent. Pielea fu crestată uşor şi apăru o altă pată roşie. De data asta, băiatul urlă. După chip mi-am dat seama cît era de tînăr. Ganelon întinse spada şi îi ţinu vîrful la doar cîţiva centimetri de locul unde ar fi ajuns gîtul băiatului după balans. În ultima clipă, retrase spada şi chicoti cînd băiatul se contorsiona şi urlă:
— Vă rog!
— Restul, spuse Ganelon. Spune-mi tot.
— Asta-i tot! spuse celălalt. Nu ştiu mai multe!
— De ce nu?

— S-au năpustit pe lîngă mine! N-am văzut nimic!
— De ce nu i-ai urmărit?
— Erau călare. Eu eram pe jos.
— De ce nu i-ai urmărit pe jos?
— Eram ameţit.
— Ameţit? Ţi-era frică! Ai dezertat!
— Nu!
Ganelon întinse spada şi o retrase iar în ultima clipă.
— Nu! strigă tînărul. Ganelon mişcă iar spada.
— Da! urlă băiatul. Mi-era frică!
— Şi atunci ai fugit!
— Da! Am continuat să fug! De-atunci tot fug...
— Şi nu ştii nimic despre ce s-a petrecut după aceea?
— Nu!
— Minţi!
Mişcă din nou spada.
— Nu! spuse băiatul. Vă rog... Atunci am intervenit.
— Ganelon! am rostit.
Mă privi şi rînji, lăsînd spada jos. Băiatul îmi căută privirea.
— Ce-avem noi aici? am întrebat.
— Ha! Spuse Ganelon, plesnind pulpa tînărului care urlă de durere. Un hoţ, un dezertor — care are de spus o poveste interesantă.
— Atunci taie-i legăturile şi lasă-mă s-o ascult, am zis.
Ganelon se întoarse şi reteză frînghia cu o lovitură de spadă. Băiatul se prăbuşi la pămînt şi începu să plîngă cu sughiţuri.
— L-am prins încercînd să ne fure proviziile şi m-am

gîndit să-l întreb cîte ceva despre împrejurimi, rosti Ganelon. Tocmai ce-a venit din Avalon.
— Ce vrei să spui?
— A fost infanterist într-o bătălie care a avut loc acolo acum două nopţi. L-a apucat laşitatea în timpul luptei şi a dezertat.
Tînărul încercă să mormăie un protest şi Ganelon îl pocni.
— Gura! Îi povestesc exact ce mi-ai zis tu!
Băiatul se mişcă într-o parte asemeni unui crab şi mă privi cu ochi mari, rugători.
— Bătălie? Cine cu cine s-a luptat? am întrebat.
Ganelon zîmbi fioros.
— Sună cumva familiar, spuse. Armatele Avalonului au fost implicate în ceea ce pare a fi cea mai mare — şi poate ultima — dintr-o lungă serie de confruntări nu tocmai fireşti.
— Da?
L-am studiat pe băiat şi îşi coborî privirea, dar, înainte de asta, i-am citit spaima din ochi.
—... Femei, spuse Ganelon. Furii palide ieşite din cine ştie ce iad, frumoase şi reci. Înarmate pînă-n dinţi, în armuri. Păr lung, blond. Ochi ca gheaţa. Călare pe armăsari care scot flăcări pe nări şi care se hrănesc cu carne de om, au năvălit noaptea, ieşind dintr-un labirint de grote din munţi, scoase la lumină de un cutremur cu mulţi ani în urmă. Au făcut un raid, luînd prizonieri bărbaţi tineri, ucigîndu-i pe toţi ceilalţi. Mulţi au apărut mai tîrziu ca un fel de infanterie fără suflete, urmîndu-şi conducătorul.

Seamănă foarte tare cu cei pe care i-am cunoscut în Cerc.
— Dar mulţi dintre ei au supravieţuit cînd au fost eliberaţi, am spus. Atunci nu păreau să fie fără suflete, ci, într-un fel, cum am fost şi eu — amnezici. Mi se pare straniu, am continuat, că nu au blocat grotele alea în timpul zilei, din moment ce călăreţii îşi fac apariţia noaptea...
— Dezertorul mi-a spus că s-a încercat, rosti Ganelon, numai că după un timp, ies iar la lumină, cu şi mai mare forţă ca înainte.
Băiatul era palid ca un mort, dar încuviinţă cînd l-am privit întrebător.
— Generalul lor, căruia el îi spune Protectorul, s-a-ntîlnit de multe ori cu ele, continuă Ganelon. Chiar şi-a petrecut o parte dintr-o noapte cu căpetenia lor, o ticăloasă palidă pe nume Lintra — fie din amuzament, fie că pusese un pariu, nu ştiu sigur. Dar asta n-a rezolvat nimic. Raidurile au continuat şi oștile ei au devenit şi mai puternice. Într-un tîrziu, Protectorul a hotărît un atac în masă, în speranţa de a le distruge total. Ăsta a fugit în timpul bătăliei, spuse, arătînd spre tînăr cu spada, de aceea nu ştim sfîrşitul poveştii.
— Aşa a fost? l-am întrebat.
Băiatul îşi luă privirea de pe vîrful spadei, mă privi în ochi o clipă, apoi încuviinţă lent.
— Interesant, i-am spus lui Ganelon. Foarte. Am sentimentul că problema lor e legată de cea pe care noi tocmai am rezolvat-o. Mi-aş dori să aflu cum s-a terminat

lupta.
Ganelon încuviinţă, şi apucă şi mai strîns spada.
— Ei bine, dacă am terminat cu el...
— Stai. Bănuiesc că a încercat să fure ceva de mîncare?
— Da.
— Eliberează-i mîinile. O să-i dăm să mănînce.
— Dar a încercat să ne fure.
— Nu tu mi-ai zis că ai ucis un om pentru o pereche de încălţări?
— Da, dar era altceva.
— Cum aşa?
— Eu nu am fost prins.
Am izbucnit în rîs. Mă luase prin surprindere şi nu mă puteam opri din hohotit. Păru iritat, apoi contrariat. Apoi izbucni şi el în rîs.
Tînărul ne privea ca pe doi nebuni.
— E-n ordine, spuse Ganelon într-un tîrziu, e-n ordine, şi se răsuci, îl întoarse pe băiat dintr-o singură mişcare şi tăie frînghia care-i lega încheieturile. Hai, flăcău. O să-ţi fac ceva de mîncare, şi se îndreptă spre lucrurile noastre, deschizînd mai multe pachete cu hrană.
Băiatul se ridică şi îl urmă clătinîndu-se. Înşfăcă mîncarea oferită şi începu să înfulece repede şi cu zgomot, fără să îşi ia ochii de la Ganelon.
Informaţia sa, dacă era adevărată, îmi aducea noi complicaţii, în primul rînd că, probabil, îmi va fi mult mai dificil să obţin ceea ce voiam într-o ţară distrusă de război. De asemeni, îmi întărea temerile legate de natura şi proporţia distrugerilor.

L-am ajutat pe Ganelon să aprindă un foc mic.
— Cum ne afectează asta planurile? întrebă.
Nu aveam de ales. Toate umbrele apropiate de ceea ce-mi doream erau implicate în egală măsură. Aş fi putut să mă îndrept către una neimplicată, dar, ajungînd acolo, ar fi fost posibil să nimeresc în locul nepotrivit. Poate că ceea ce căutam n-ar fi fost disponibil. Dacă incursiunile haosului continuau să apară în calea dorită de mine prin Umbră, atunci însemna că sînt legate de natura dorinţei şi că va trebui să ne ocupăm de ele, într-un fel sau altul, mai devreme sau mai tîrziu. Nu puteau fi evitate. Asta era regula jocului, şi nu mă puteam plînge, pentru că eu stabilisem regulile.
— Mergem mai departe, am spus. Este locul dorinţei mele.
Tînărul scoase un strigăt scurt, după care — poate dintr-un sentiment de recunoştinţă pentru că îl împiedicasem pe Ganelon să-l hăcuiască — mă avertiză:
— Nu vă duceţi în Avalon, domnule! Acolo nu e nimic ce v-aţi putea dori! Veţi fi ucis!
I-am zîmbit şi i-am mulţumit. Apoi Ganelon chicoti şi spuse:
— Hai să-l luăm cu noi ca să fie judecat ca dezertor.
Auzind asta, tînărul ţîşni în picioare şi o rupse la fugă. Încă rîzînd, Ganelon îşi scoase stiletul şi-şi încorda braţul să-l arunce. L-am izbit peste braţ şi lovitura îşi rată ţinta. Tînărul dispăru în pădure şi Ganelon continuă să hohotească. Ridică stiletul de unde căzuse şi rosti:
— Ar fi trebuit să mă laşi să-l ucid, ştii.

— Am hotărît altfel.
Ridică din umeri.
— Dacă se întoarce la noapte şi ne taie gîturile, s-ar putea să gîndeşti altfel.
— Îmi imaginez. Dar n-o s-o facă, ştii bine.
Ridică iar din umeri, tăind o bucată de carne şi prăjind-o deasupra flăcării.
— Ei bine, războiul l-a învăţat cum s-o ia la sănătoasa, recunoscu. Poate că totuşi ne vom trezi mîine dimineaţă.
Muşcă din carne şi începu să mestece. Părea o idee bună, aşa că am luat şi eu o bucată.
Mult mai tîrziu, m-am trezit dintr-un somn agitat să privesc stelele printr-un ecran de frunze. O parte aducătoare de semne rele din mintea mea îl înhăţase pe tînăr şi ne folosise în chip nefericit pe amîndoi. A trecut mult timp pînă să pot adormi la loc.

Dimineaţa am aruncat praf peste cenuşă şi am pornit la drum. După-amiază am ajuns în munţi, iar în ziua următoare i-am străbătut. Erau semne ocazionale ale unor treceri recente pe drumul pe care-l urmam, dar n-am întîlnit pe nimeni.
În ziua următoare am trecut pe lîngă mai multe ferme şi case ţărăneşti, dar nu ne-am oprit la nici una. Optasem să n-o apucăm pe drumul sălbatic, demonic, pe care-l urmasem atunci cînd îl exilasem pe Ganelon. Cu toate că era destul de scurt, ştiam că Ganelon l-ar fi găsit extrem de tulburător. De data asta doream să chibzuiesc, aşa că o astfel de călătorie nu era lucrul cel mai indicat. Acum,

totuşi, drumul cel lung se apropia de capăt. Am găsit cerul Amberului în după-amiaza aceea şi l-am admirat în tăcere. Poate că trecuserăm chiar prin Pădurea din Arden. Totuşi nu se auzeau sunete de corn, nu era Julian, nici Morgenstern, nu erau cîinii furtunii care să ne sîcîie, aşa cum fuseseră în Arden cînd trecusem ultima oară pe acolo. Numai ciripit de păsărele în arborii cu trunchiuri groase, plînsetul unei veveriţe, schelălăitul unei vulpi, plescăitul unei cascade, albul, albastrul şi rozul florilor în penumbră.

Adierile după-amiezii erau blînde şi răcoroase; mă liniştiseră într-atît încît am fost luat prin surprindere de şirul de morminte proaspete de lîngă drum, care apărură cînd am cotit. În apropiere, era o viroagă cu iarba călcată în picioare. Am zăbovit un pic acolo, dar n-am mai descoperit nimic.

Ceva mai încolo, am trecut iar pe lîngă un loc asemănător şi cîteva crînguri carbonizate. Drumul era bine bătătorit, iar tufele laterale erau rupte şi călcate în picioare, ca şi cum pe acolo ar fi trecut mulţi oameni şi fiare. În aer se simţea din cînd în cînd miros de cenuşă, şi ne-am grăbit să trecem de scheletul unui cal sfîşiat şi aproape copt din cauza focului.

Cerul Amberului nu mă mai înveselea, deşi drumul se desfăşură fără incidente mult timp după aceea.

Ziua se transforma în noapte şi pădurea se rărise considerabil cînd Ganelon observă dîrele de fum către sud-est. Am intrat pe prima potecă laterală ce părea să ducă într-acolo, deşi era tangentă cu calea spre Avalon.

Distanţa era greu de estimat, dar puteam spune că vom ajunge acolo după căderea nopţii.
— Armata lor — încă încartiruită? se întrebă Ganelon.
— Sau cea a învingătorului lor.
Clătină din cap şi îşi aşează spada în teacă.
Spre amurg am părăsit drumul ca să urmăresc zgomotul apei curgătoare către izvor. Era un torent limpede, curat, care-şi croise drum din munţi şi încă mai purta în el ceva din răcoarea lor. M-am îmbăiat, îngrijindu-mi barba cea nouă şi curăţînd de pe haine praful drumului. Pe măsură ce ne apropiam de capătul călătoriei, îmi doream să sosesc cu toată măreţia pe care o puteam dobîndi. Apreciind asta, Ganelon chiar îşi dădu cu puţină apă pe faţă şi-şi suflă zgomotos nasul.
Stînd pe mal, clipind din ochii mei proaspăt limpeziţi spre ceruri, am văzut ivindu-se luna clară, limpede, contururile neclare din capete dispărînd treptat. Era pentru prima oară cînd se-ntîmpla aşa ceva. Mi s-a tăiat respiraţia şi am continuat să privesc. Apoi am cercetat cerul în căutarea primelor stele, am urmărit marginile norilor, munţii din depărtare, copacii cei mai îndepărtaţi. Mi-am întors privirea spre lună, şi încă era limpede şi liniştită. Vederea îmi revenise iarăşi la normal.
Ganelon se întoarse auzindu-mă rîzînd şi nu întrebă ce mă stîrnise.
Stăpînindu-mi impulsul de a cînta, am încălecat iar şi m-am îndreptat spre potecă. Umbrele se adînceau pe măsură ce înaintam, şi roiuri de stele străluceau printre crengile de deasupra noastră. Am inhalat o bucată

imensă din noapte, am ţinut-o o clipă, am expirat-o. Eram iarăşi eu însumi şi mă simţeam bine.
Ganelon se apropie şi rosti cu voce joasă:
— Fără îndoială că vor fi santinele.
— Da, am spus.
— Atunci n-ar fi mai bine să părăsim drumul?
— Nu. Prefer să nu pară că ne furişăm. Nu mă deranjează dacă sosim cu o escortă. Sîntem doi simpli drumeţi.
— S-ar putea să ne întrebe despre scopul călătoriei noastre.
— Atunci, hai să fim nişte mercenari care au auzit de luptele din ţinut şi au venit să caute de lucru.
— Da. Cam aşa arătăm. Să sperăm că vor zăbovi suficient timp ca să observe asta.
— Dacă nu ne pot vedea destul de bine atunci nici nu pot ţinti bine spre noi.
— Adevărat, dar gîndul ăsta nu mă linişteşte.
Am ascultat zgomotul potcoavelor cailor pe drum. Drumul nu era în linie dreaptă. Se răsucea, se curba, se pierdea uneori, apoi o lua în sus. Călărind spre înălţimi, am remarcat că arborii deveneau din ce in ce mai rari.
Am ajuns în vîrful dealului şi pe o suprafaţă larg deschisă. Avansînd, am ajuns brusc într-o porţiune din care vedeam la mai mulţi kilometri depărtare. Am strunit caii pe o porţiune în pantă care se curba într-un povîrniş domol după zece sau cincisprezece metri abrupţi, întinzîndu-se jos într-o cîmpie largă, poate la un kilometru distanţă, continuîndu-se apoi printr-o zonă deluroasă, cu copaci doar din loc în loc. Cîmpia era

presărată cu focuri de tabără şi, spre centru, se aflau cîteva corturi. Mulţi cai păşteau în apropiere, şi am estimat că mai multe sute de oameni stăteau lîngă focuri sau se deplasau prin tabără.
Ganelon oftă.
— Măcar ăştia par a fi oameni normali, spuse.
— Da.
— ... Şi dacă sînt militari normali, probabil că sîntem ţinuţi sub observaţie chiar în clipa asta. E prea bună zona ca să fie lăsată fără santinele.
— Da.
În spatele nostru se auzi un zgomot. Începurăm să ne întoarcem, dar o voce din apropiere spuse:
— Nu mişcaţi!
Am continuat să întorc capul şi am văzut patru bărbaţi. Doi dintre ei ţineau arbaletele îndreptate spre noi, iar ceilalţi aveau spade în mîini. Unul dintre aceştia avansa doi paşi.
— Descălecaţi! ordonă. Pe partea asta! Încet!
Am descălecat şi l-am privit în faţă, ţinîndu-ne mîinile departe de armele noastre.
— Cine sînteţi? De unde sînteţi? întrebă.
— Sîntem mercenari din Lorraine, i-am răspuns. Am auzit că pe-aici sînt lupte şi căutăm de lucru. Tocmai ne îndreptam spre tabăra de jos. E a voastră, sper?
—... Şi dacă spun „nu", că sîntem o patrulă a unei armate care vrea să invadeze tabăra?
Am ridicat din umeri.
— În cazul ăsta, nu vă interesează să angajaţi doi

oameni?
Scuipă.
— Protectorul nu are ce face cu oameni de teapa voastră. Din ce direcţie veniţi?
— Est, am răspuns.
— Aţi avut vreo... problemă pe drum?
— Nu, am zis. Ar fi trebuit?
— Greu de spus, hotărî el. Predaţi armele. O să vă trimit jos în tabără. Vor dori să vă-ntrebe dacă aţi văzut ceva în est — ceva neobişnuit.
— N-am văzut nimic neobişnuit, am spus.
— Oricum, probabil vă vor da ceva de mîncare. Cu toate că mă îndoiesc că vă vor angaja. Aţi venit un pic prea tîrziu pentru luptă. Predaţi armele acum.
Chemă încă doi oameni ascunşi printre copaci, în timp ce noi ne desfăceam centurile. Le ordonă să ne escorteze, noi conducîndu-ne caii. Ne-au luat armele şi, cînd ne-am întors să plecăm, cel care ne interogase strigă: Staţi!
M-am răsucit spre el.
— Tu. Cum te cheamă? mă întrebă.
— Corey, am zis.
— Nu mişca.
Se apropie, examinîndu-mă îndeaproape. Se holbă la mine aproape zece secunde.
— Care-i problema? am întrebat.
În loc de răspuns, bîjbîi după o pungă de la centură. Scoase un pumn de monede şi le apropie de ochi.
— La naiba! E prea întuneric, zise, şi nu putem face lumină.

— Pentru ce? am zis.
— Oh, nu e foarte important, îmi spuse. Mi-ai părut cunoscut, totuşi, şi încercam să aflu de ce. Semeni cu capul ştanţat pe unele dintre vechile noastre monede. Unele sînt încă în circulaţie.
— Nu seamănă? se adresă celui mai apropiat arcaş.
Omul îşi coborî arbaleta şi avansa. Mă scrută de la cîţiva paşi distanţă.
— Ba da, zise, seamănă.
— Cum îl chema pe cel la care ne gîndim?
— Unul dintre bătrînii ăia. De pe vremuri. Nu-mi aduc aminte.
— Nici eu. Ei bine... Ridică din umeri. Nu contează. Dă-i drumul, Corey. Răspunde-le cinstit la întrebări şi n-o să păţeşti nimic.
M-am întors şi l-am lăsat acolo în lumina lunii, uitîndu-se după mine şi scărpinîndu-se în creştet.
Cei care mă însoţeau nu erau genul vorbăreţ. Ceea ce era bine.
Tot drumul m-am întrebat despre povestea tînărului şi despre finalul conflictului pe care-l descrisese, pentru că obţinusem în sfîrşit copia fizică a lumii pe care o doream, iar acum trebuia să acţionez conform situaţiilor în desfăşurare.
Tabăra avea mirosul plăcut al omului şi fiarei, al fumului, al cărnii prăjite, al pielii şi al uleiului, toate amestecate în lumina focului unde oamenii stăteau de vorbă, ascuţeau arme, reparau echipamentul, mîncau, se jucau, dormeau, se îmbătau şi priveau cum ne conducem armăsarii prin

ceaţă, escortaţi în direcţia unui triunghi aproape central de corturi zdrenţuite. În timp ce ne deplasam, în jurul nostru se răspîndea o sferă de tăcere.
Ne-am oprit dinaintea celui de-al doilea cort ca mărime şi una din gărzile noastre vorbi cu un bărbat care supraveghea zona. Acesta clătină din cap de mai multe ori şi arătă în direcţia cortului celui mai spaţios. Schimbul de cuvinte dură mai multe minute, apoi santinela noastră se întoarse şi vorbi cu celălalt, care aştepta în stînga noastră. În cele din urmă, omul nostru încuviinţă şi se apropie de mine, în timp ce celălalt chemă un bărbat de lîngă cel mai apropiat foc.
— Ofiţerii se află cu toţii la o întîlnire în cortul Protectorului, rosti. O să vă priponim caii şi o să-i punem să pască. Desfaceţi-vă lucrurile şi puneţi-le aici. Va trebui să aşteptaţi să-l vedeţi pe căpitan.
Am încuviinţat şi am început să ne dezechipăm şi să ţesălăm caii. L-am bătut pe gît pe Star şi am privit cum un om mic de statură care şchiopăta îi conduce pe Star şi pe Firedrake, armăsarul lui Ganelon, către ceilalţi cai. Ne-am aşezat şi am aşteptat. Una dintre santinele ne aduse ceai cald şi acceptă din tutunul meu de pipă. Se deplasară apoi undeva în spatele nostru.
Priveam cortul cel mare, sorbeam din ceai şi mă gîndeam la Amber şi la un mic club de noapte în Rue de Char et Pain din Bruxelles, pe umbra Pămînt unde locuisem atîţia ani. De îndată ce făceam rost chiar de aici de roşul bijutierilor de care aveam nevoie, urma să mă îndrept spre Bruxelles ca să tratez încă o dată cu negustorii de la

Bursa Armelor. Comanda mea era complicată şi scumpă, mi-am dat seama, pentru că un fabricant de muniţie trebuia convins să instaleze o linie specială de producţie. Cunoşteam pe acel Pămînt traficanţi, alţii decît InterArmCo, mulţumită activităţii mele militare itinerante în acel loc, şi estimam că mi-ar lua doar cîteva luni să mă aprovizionez acolo. Am început să examinez detaliile şi vremea a trecut repede şi plăcut.

După vreo oră şi jumătate, siluetele din cortul cel mare au început să se agite. La cîteva minute după aceasta, faldul de la intrare s-a dat la o parte şi au început să iasă încet nişte bărbaţi, vorbind între ei, privind înapoi. Ultimii doi au zăbovit în prag, continuînd să se adreseze cuiva care rămăsese înăuntru. Restul au intrat în celelalte corturi.

Cei doi de la intrare şi-au croit drum afară, privind încă spre interior. Auzeam sunetul vocilor lor, deşi nu distingeam ce spun. Cînd se depărtară, cel cu care vorbiseră se mişcă şi l-am zărit fugitiv. Stătea cu spatele la lumină şi cei doi ofiţeri îmi blocau vederea, dar am remarcat că era slab şi foarte înalt.

Gărzile noastre nu se mişcaseră, ceea ce mi-a indicat faptul că unul dintre cei doi ofiţeri era căpitanul menţionat înainte. Am continuat să privesc, dorindu-mi să plece şi să-mi dea ocazia să-l văd mai bine pe superiorul lor.

O făcură după un timp şi, cîteva clipe mai tîrziu, acesta făcu un pas înainte.

La început n-am putut spune dacă era doar un joc de

lumini şi umbre... Dar nu! Se mişcă iar şi, pentru o clipă, l-am distins clar. Îi lipsea braţul drept, de la cot în jos. Era atît de gros bandajat încît am bănuit că şi-l pierduse destul de recent.
Apoi coborî braţul stîng la mare distanţă de trup. Ciotul se mişcă în acelaşi timp, şi ceva se declanşa în mintea mea. Avea părul lung, drept şi castaniu şi am remarcat falca proeminentă...
Păşi afară şi mantia îi flutură în adierea serii, descoperindu-i partea dreaptă. Am văzut că avea o cămaşă galbenă, pantalonii maro. Mantia era portocalie ca o flacără, şi el îi prinse marginea cu o mişcare nefiresc de rapidă a mîinii stingi, trăgînd-o la loc pentru a se acoperi.
M-am ridicat repede şi el îşi îndreptă brusc privirea spre mine.
Privirile ni se întîlniră şi nici unul dintre noi nu schiţă vreun gest preţ de cîteva bătăi de inimă.
Cei doi ofiţeri se întoarseră şi priviră, iar el îi împinse la o parte şi se îndreptă spre mine. L-am auzit pe Ganelon mormăind şi sărind repede în picioare. Pînă şi gărzile noastre fură luate prin surprindere.
Se opri la cîţiva paşi de mine şi mă scrută cu ochii lui căprui. Nu obişnuia să zîmbească prea des, dar de data asta reuşi un zîmbet slab.
— Vino cu mine, rosti şi se întoarse spre cort.
L-am urmat, lăsîndu-ne echipamentul acolo unde zăcea.
Îi concedie dintr-o privire pe cei doi ofiţeri, se opri lîngă intrarea cortului şi ne invită înăuntru. Ne urmă şi lăsă

faldul să cadă în urma lui. Privirea îmi căzu pe patul lui, o mescioară, bănci, arme, un cufăr de campanie. Pe masă se afla o lampă cu ulei, precum şi cărţi, hărţi, o sticlă şi cîteva căni. O lampă pîlpîia pe cufăr.
Îmi strînse mîna şi zîmbi iar.
— Corwin, rosti, şi încă în viaţă.
— Benedict, am spus, zîmbind la rîndul meu, şi încă respirînd, A trecut al naibii de mult timp.
— Într-adevăr. Cine e prietenul tău?
— Numele lui e Ganelon.
— Ganelon, spuse, înclinînd din cap spre el, dar nu catadicsi să-i strîngă mîna.
Se deplasă spre masă şi turnă vin în trei căni. Îmi dădu una mie, o alta lui Ganelon, şi pe a treia o ridică.
— În sănătatea ta, frate, spuse.
— În sănătatea ta.
Băurăm.
Apoi:
— Luaţi loc, rosti, arătînd către cea mai apropiată bancă şi aşezîndu-se la masă:
— Fiţi bineveniţi în Avalon.
— Mulţumim... Protectorule.
Făcu o grimasă.
— Porecla nu e chiar nemeritată, spuse hotărît, continuînd să-mi studieze chipul. Mă întreb dacă fostul lor protector ar fi putut spune la fel.
— Nu era chiar acest tărîm, am zis, şi cred că ar fi putut.
Ridică din umeri.
— Desigur, spuse. Destul cu asta! Pe unde ai fost? Ce-ai

făcut? De ce-ai venit aici? Povesteşte-mi despre tine. A trecut atîta timp.
Am încuviinţat. Din păcate, eticheta familiei, precum şi echilibrul forţelor, cereau să dau răspunsuri întrebărilor lui înainte de a-i pune eu altele. Era fratele meu mai vîrstnic, iar eu — chiar dacă nu ştiusem — pătrunsesem în sfera lui de influenţă. Nu că i-aş fi invidiat privilegiul. Se număra printre puţinele mele rude pe care le respectam şi chiar le plăceam. Dar ardeam de nerăbdare să-i pun şi eu întrebări. Aşa cum spusese, trecuse prea mult timp.
Şi cît de multe trebuia să-i spun eu acum? Habar n-aveam de partea cui e. Nu doream să descopăr motivele pentru exilul său autoimpus din Amber aducînd în discuţie subiecte nelalocul lor. Trebuia să încep cu ceva destul de neutru şi să văd cum reacţionează pe măsură ce vorbeam.
— Trebuie să existe un început, rosti atunci. Nu-mi pasă cum îl descrii.
— Există multe începuturi, am spus. E dificil să... Bănuiesc că ar trebui s-o iau chiar de la capăt.
Am mai luat o înghiţitură de vin.
— Da, am hotărît. E cel mai simplu aşa — deşi mi-am reamintit destul de recent ce s-a petrecut.
La cîţiva ani după înfrîngerea Călăreţilor Lunii la Ghenesh şi după plecarea ta, Eric şi cu pe mine ne-am certat urît. Da, a fost o dispută legată de succesiune. Tata lansase zvonuri despre abdicare şi încă refuza să-şi desemneze un succesor. Firesc, vechile certuri se reduceau doar la

legitimitatea vreunui pretendent. Desigur, tu şi Eric sînteţi mai vîrstnici, dar, în ce-o priveşte pe Faiella, mama mea şi a lui Eric, care a fost soţia lui după ce a murit Clymnea, ei au...
— Destul! strigă Benedict, izbind masa atît de puternic încît o crăpă.
Lampa se clătină şi sfîrîi, dar, printr-un miracol, nu căzu. Faldul de la intrarea în cort fu imediat dat la o parte şi o santinelă îngrijorată trase cu ochiul înăuntru. Benedict îl fulgeră cu privirea şi acesta se retrase.
— Nu vreau să asist la discuţia asta despre bastarzi, spuse încet Benedict. Acest mod obscen de a pierde timpul e unul dintre motivele pentru care am plecat. Te rog, continuă-ţi povestea fără note de subsol.
— Ei bine, da, am spus, tuşind uşor. Aşa cum spuneam, am avut cîteva certuri mai degrabă amare legate de întreaga afacere. Apoi, într-o seară, s-a trecut dincolo de cuvinte. Ne-am încăierat.
— Un duel?
— Nimic atît de formal. Mai degrabă o hotărîre simultană de a ne ucide unul pe altul. În orice caz, ne-am luptat multă vreme şi, în final, Eric a cîştigat şi a purces să mă facă praf.
Cu riscul de a mă abate de la firul poveştii, trebuie să adaug că toate astea mi le-am reamintit de-abia acum cinci ani.
Benedict încuviinţă, ca şi cum ar fi înţeles.
— Pot doar presupune ce s-a petrecut imediat după ce mi-am pierdut cunoştinţa, am continuat. Dar Eric s-a

abţinut să mă ucidă cu mîna lui. Cînd m-am trezit, mă aflam pe umbra Pămînt într-un loc numit Londra. Pe-atunci bîntuia ciuma şi m-am molipsit. Mi-am revenit fără să-mi mai pot aminti ce se petrecuse înainte de Londra. Am vieţuit în umbra aceea secole întregi, în căutarea unei chei a identităţii mele. Am străbătut toată umbra, adesea ca participant la diverse campanii militare. Am absolvit universităţile lor, am vorbit cu unii dintre cei mai înţelepţi oameni ai lor, am consultat medici celebri. Dar nicăieri n-am găsit cheia trecutului meu. Era evident că nu eram ca alţii şi m-am străduit din greu să ascund asta.

Eram furios pentru că puteam avea tot ce-mi dorea sufletul, în afară de ce-mi doream cel mai mult — propria mea identitate, amintirile mele. Anii au trecut, dar furia şi dorinţa nu. Mi-a trebuit un accident soldat cu o fractură de craniu care să-mi declanşeze schimbările ce-au condus la revenirea primelor amintiri. Asta s-a petrecut în urmă cu aproximativ cinci ani, şi ironia e că am motive să cred că Eric e responsabil de accident. Se pare că Flora a stat tot acest timp pe umbra Pămînt, ca să mă supravegheze. Revenind la bănuială, Eric a amînat lovitura de graţie pînă-n ultima clipă, dorindu-mi moartea, dar în aşa fel fără încît să nu poată fi învinovăţit el. Aşa că m-a transportat prin Umbră într-un loc unde moartea era instantanee, aproape sigură — fără îndoială ca să revină şi să spună că ne-am certat şi că eu am plecat nervos, mormăind ceva despre o altă retragere. Eram la vînătoare în Pădurea din Arden în ziua aceea —

doar noi doi.
— Mi se pare straniu, mă întrerupse Benedict, că doi rivali ca voi au ales să vîneze împreună în asemenea împrejurări.
Am sorbit din vin şi am zîmbit.
— Poate că povestea a fost un pic mai plănuită decît am descris-o eu, am spus. Poate că amîndoi ne-am bucurat de ocazia de a vîna împreună. Doar noi doi.
— Înţeleg, spuse. Deci e posibil ca situaţiile voastre să fi putut fi inversate?
— Ei bine, e greu de zis. Nu cred că aş fi mers atît de departe. Vorbesc cu mintea de-acum, fireşte. Oamenii se schimbă, ştii. Atunci, în trecut...? Da, probabil că aş fi procedat şi eu la fel. Nu pot spune sigur, dar e posibil.
Încuviinţă iar, şi am simţit o undă de furie care se transformă rapid în amuzament.
— Din fericire nu simt nevoia de a-mi justifica motivaţiile, am continuat. Ca să merg mai departe cu speculaţia, cred că Eric m-a supravegheat îndeaproape după aceea, la început dezamăgit, fără îndoială, că supravieţuisem, dar satisfăcut că nu reprezentam nici un pericol. Aşa că a aranjat ca Flora să stea cu ochii pe mine, iar lumea a trăit în pace mult timp. Apoi, probabil, tata a abdicat şi a dispărut fără să fi lămurit problema succesiunii.
— Pe naiba! spuse Benedict. N-a fost nici o abdicare. S-a evaporat. Într-o dimineaţă, pur şi simplu n-a mai fost găsit în apartamentele lui. Nici măcar nu dormise în patul lui. Nici un mesaj. Fusese văzut intrînd în apartament cu o seară înainte, dar nu l-a văzut nimeni plecînd. Şi, multă

vreme, dispariţia asta n-a fost considerată drept ceva straniu. La început, s-a presupus pur şi simplu că rătăcea din nou în Umbră, poate în căutarea unei alte soţii. A trecut mult pînă cînd cineva să considere totul suspect sau o formă neobişnuită de a abdica.

— Nu eram conştient de asta, am spus. Sursele tale de informaţie par a fi mai aproape de miezul lucrurilor decît ale mele.

Se mulţumi să încuviinţeze, stîrnind speculaţii neliniştitoare din partea mea legate de contactul său cu Amber. Din cîte ştiam, în vremurile astea, ar fi putut fi pro-Eric.

— Cînd ai fost acolo ultima oară? m-am aventurat.

— Cam cu vreo douăzeci de ani în urmă, răspunse, dar ţin legătura.

Dar nu cu cineva care să-mi fi pomenit de asta! Probabil că era conştient de chestia asta în clipa în care o spusese; deci trebuia să o iau ca pe un avertisment — sau ca pe o ameninţare? Mintea îmi funcţiona cu viteză. Bineînţeles că avea un set de Atuuri. Le-am răsfoit mental şi am trecut prin ele ca un nebun. Random făcuse pe niznaiul în ce priveşte locul în care s-ar fi găsit. Brand lipsea de multă vreme. Deţineam informaţii că încă e în viaţă, întemniţat în cine ştie ce loc neplăcut şi fără posibilitatea de a raporta întîmplările din Amber. Flora nu putea fi contactul lui, din moment ce ea însăşi se aflase practic în exil în Umbră pînă de curînd. Llewella era în Rebma. Şi Deirdre era în Rebma şi, cînd o văzusem ultima oară, nu era în graţiile celor din Amber. Fiona?

Julian îmi spusese că e „undeva în sud". Nu putea spune precis unde. Cine mai rămînea?
După părerea mea, Eric însuşi, Julian, Gerard sau Caine. Îl tai pe Eric. El n-ar fi dat mai departe detaliile non-abdicării tatălui nostru într-o manieră care să permită lucrurilor să fie interpretate aşa cum o făcuse Benedict. Julian îl sprijinise pe Eric, dar avea ambiţii personale în cel mai înalt grad. Dacă ar fi beneficiat de informaţie s-ar fi folosit de ea. Idem pentru Caine. Gerard, pe de altă parte, mi s-a părut întotdeauna mai interesat de binele Amberului decît de cine stă pe tronul lui.
Nu se dădea în vînt după Eric totuşi, şi cîndva chiar păruse dispus să mă sprijine fie pe mine, fie pe Bleys împotriva lui. Cred că el ar fi considerat interesul lui Benedict pentru evenimente ca fiind o poliţă de asigurare a ţinutului. Da, aproape sigur era unul din cei trei. Julian mă ura. Caine nici nu mă plăcea, nici nu mă ura în mod deosebit, iar Gerard şi cu mine împărtăşeam amintiri care mergeau înapoi pînă în copilăria mea. Trebuia să aflu cine e, repede — iar el nu era încă pregătit să-mi spună, desigur, neştiind nimic despre motivaţiile mele din prezent. Putea folosi o legătură cu Amberul pentru a-mi face rău, ori pentru a trage foloase de pe urma mea, asta depinzînd de dorinţa lui şi de persoana de la celălalt capăt. Era aşadar atît spadă, cît şi scut pentru el, iar eu mă simţeam într-un fel rănit din cauză că el alesese să dea în vileag toate astea atît de repede. Am hotărît să consider că rana recentă îl făcuse precaut peste măsură, pentru că niciodată nu îi dădusem

motiv să fie îngrijorat din cauza mea. Totuşi, toate astea mă făceau şi pe mine precaut peste măsură, un lucru trist atunci cînd doi fraţi se întîlnesc pentru prima oară după mulţi ani.
— E interesant, am spus, agitînd vinul în cană. Deci, avînd în vedere situaţia, se pare că toţi au acţionat prematur.
— Nu toţi, zise.
Am simţit cum mă-nroşesc.
— Scuză-mă, am rostit.
Încuviinţă scurt.
— Te rog, continuă-ţi povestea.
— Ei bine, ca să-mi continuu lanţul presupunerilor, cînd Eric a a hotărît că tronul a fost vacant destul şi că a sosit timpul să intervină, probabil a hotărît că amnezia mea nu e suficientă şi că ar fi mai bine să renunţ definitiv la pretenţiile mele. Atunci a pus la cale un accident pe umbra Pămînt, un accident care ar fi trebuit să fie fatal, dar n-a fost.
— De unde ştii asta? Cît de mult e bănuială?
— Flora aproape a recunoscut totul — inclusiv complicitatea ei — cînd am întrebat-o mai tîrziu.
— Foarte interesant. Continuă.
— Lovitura de la cap a reuşit să facă ceea ce nici Sigmund Freud nu reuşise, am zis. Mi-au revenit fragmente de amintiri care au devenit din ce în ce mai clare — mai ales după ce am întîlnit-o pe Flora şi am fost expus la tot felul de întîmplări care mi-au stimulat memoria. Am reuşit s-o conving că-mi revenisem total,

astfel că a vorbit deschis. Apoi s-a arătat Random, fugind de ceva...
— Fugind? De cine? De ce?
— De nişte creaturi stranii din Umbră. Niciodată n-am aflat de ce.
— Interesant, spuse, şi eu i-am dat dreptate.
Mă gîndisem adesea la asta, în celula mea, întrebîndumă de ce apăruse în scenă Random, urmărit de Furii. Din clipa în care ne întîlniserăm pînă cînd ne-am despărţit ne-am aflat constant în pericol; fusesem preocupat doar de necazurile mele, iar el nu-mi destăinuise nimic referitor la brusca lui apariţie, îmi trecuse ceva prin minte la sosirea lui, bineînţeles, dar eram nesigur dacă era ceva despre care s-ar fi aşteptat să ştiu, şi am lăsat-o aşa. Evenimentele care au avut loc m-au făcut să uit pînă mai tîrziu, în celulă, şi din nou pînă în clipa de faţă. Interesant? Într-adevăr. Tulburător, de asemenea.
— Am reuşit să-l prostesc pe Random cu privire la starea mea, am continuat. Credea că vreau tronul, cînd singurul lucru pe care mi-l doream era memoria mea. A fost de acord să mă ajute să revin în Amber şi a izbutit să mă ducă acolo. Mă rog, aproape, m-am corectat. Ne-am îndreptat spre Rebma. Intre timp, îi destăinuisem lui Random adevărata mea stare, iar el a propus să traversez iar Modelul, ca un mijloc de a-mi recăpăta total memoria. Ocazia se ivise, şi am profitat. A dat rezultate, iar eu am folosit puterea Modelului pentru a mă transporta în Amber.
Zîmbi.

— În acest punct, Random trebuie să fi fost foarte nefericit, spuse.
— N-aş spune că ţopăia de fericire. Acceptase sentinţa Moirei, de a se însura cu o femeie aleasă de ea — o oarbă pe nume Vialle — şi de a rămîne împreună cel puţin un an. L-am lăsat acolo şi mai tîrziu am aflat că respectase înţelegerea. Şi Deirdre era acolo, Am întîlnit-o pe drum, venind din Amber, şi am intrat tustrei în Remba. Şi ea a rămas acolo.
Mi-am terminat vinul şi Benedict a arătat spre sticlă. Era aproape goală, totuşi, aşa că a dat la iveală o sticlă nouă din cufăr şi ne-am umplut cănile. Am luat o înghiţitura zdravănă. Era un soi mai bun decît cel dinainte. Probabil că era rezerva lui privată.
În palat, am continuat, mi-am croit drum spre bibliotecă, unde am pus mîna pe un pachet de cărţi de Tarot. Acesta era motivul principal pentru care m-am aventurat acolo. Am fost surprins de Eric înainte de a putea face mai mult şi ne-am luptat chiar acolo, în bibliotecă. Am reuşit să-l rănesc şi cred că l-aş fi putut ucide, dacă n-ar fi sosit întăririle şi n-aş fi fost silit să fug. Atunci l-am contactat pe Bleys, care mi-a înlesnit trecerea spre el în Umbră. Probabil c-ai auzit restul de la propriile tale surse. Cum, împreună cu Bleys, am asaltat Amberul şi am pierdut. S-a prăbuşit de pe culmea Kolvirului. I-am azvîrlit cărţile mele de Tarot şi le-a prins. Am înţeles că trupul său n-a fost găsit niciodată. Era cale lungă pînă jos — deşi cred că la ora aia fluxul era mare. Nu ştiu dacă a murit în ziua aia sau nu.

— Nici eu, spuse Benedict.
— Aşa că am fost întemniţat şi Eric a fost încoronat. Am fost silit să asist la ceremonie, în ciuda unui mic protest din partea mea. Am reuşit să mă încoronez înainte ca acest bastard — genealogic vorbind — să-mi smulgă coroana şi să şi-o pună pe cap. După care a pus să-mi fie scoşi ochii şi m-a trimis în temniţă.
Se aplecă în faţă şi-mi examina chipul.
— Da, zise, auzisem de asta. Cum au procedat?
— Fiare înroşite în foc, am spus, înfiorîndu-mă involuntar şi înăbuşindu-mi un impuls de a-mi atinge ochii. Am leşinat în timpul torturii.
— Fiarele au atins globii oculari?
— Da. Aşa cred.
— Şi cît timp ţi-a luat regenerarea?
— Am putut vedea din nou cam după patru ani, am spus, iar vederea mi-a revenit la normal de-abia acum. Deci — cam cinci ani în total, aş spune.
Se lăsă pe spate, oftă şi zîmbi slab.
— Bine, spuse. Îmi dai o mică speranţă. Mulţi dintre noi au pierdut bucăţi din anatomia lor şi au trecut prin experienţa regenerării, dar eu n-am pierdut niciodată ceva semnificativ — pînă acum.
— Oh, da, am spus. E o listă impresionantă. O revăd cu regularitate de ani de zile. O colecţie de bucăţi şi piese, multe dintre ele uitate, aş spune: degetele de la mîini, de la picioare, lobi ai urechii. Aş îndrăzni să spun că există speranţe pentru braţul tău. Nu prea curînd, desigur. Noroc că eşti ambidextru, am adăugat.

Zîmbi şi reveni, după care luă o înghiţitură de vin. Nu, nu era pregătit să-mi spună ce i se întîmplase.
Am sorbit şi eu din vinul meu. Nu voiam să-i povestesc despre Dworkin. Doream să-l ţin pe Dworkin ca pe un fel de as din mînecă. Nici unul dintre noi nu-i înţelegea puterea, şi era evident nebun. Dar putea fi manipulat. Pînă şi tata, aparent, ajunsese să se teamă de el după o vreme, şi-l întemniţase. Ce-mi spusese în celulă? Că tata îl aruncase în închisoare după ce-l înştiinţase despre descoperirea unor mijloace capabile să distrugă Amberul în întregime. Dacă nu era doar rătăcirea unui bolnav de psihoză şi ăsta chiar era motivul real pentru care ajunsese acolo, atunci tata fusese mult mai generos decît aş fi fost eu. Omul era mult prea periculos ca să rămînă în viaţă. Pe de altă parte, tata încercase totuşi să-l vindece. Dworkin vorbise despre medici, despre oameni pe care-i băgase în sperieţi sau îi distrusese atunci cînd îşi exercitase puterile asupra lor. Majoritatea amintirilor mele despre el se reducea la un bătrîn înţelept, amabil, devotat lui tata şi restului familiei. Era dificil să distrugi cu bună ştiinţă unul ca el, dacă mai exista o speranţă. Fusese întemniţat în ceea ce se credea a fi un loc din care era imposibil să evadezi. Cu toate astea, într-o zi în care se plictisise, pur şi simplu ieşise. Nimeni nu poate trece prin Umbră în Amber, absenţa însăşi a Umbrei, ceea ce înseamnă că el făcuse ceva ce n-am înţeles, ceva implicînd principiul de dincolo de Atuuri, şi evadase. Înainte de a reveni, am reuşit să-l conving să-mi asigure şi mie o ieşire din celula mea, care m-a transportat la

Farul din Cabra, unde mi-am mai revenit, apoi am pus la punct călătoria finalizată la Lorraine. Probabil că încă nu fusese descoperit. Din cîte am înţeles, familia noastră avusese întotdeauna puteri speciale, dar el era cel care le analizase şi le dăduse o formă cu ajutorul Modelului şi al Tarotului. Încercase adesea să discute despre asta, numai că nouă ni se părea îngrozitor de abstract şi plictisitor. Sîntem o familie foarte pragmatică, la naiba! Brand era singurul care părea oarecum interesat de subiect. Şi Fiona. Aproape că uitasem. Uneori Fiona asculta. Şi tata. Tata ştia îngrozitor de multe lucruri pe care nu le discuta niciodată. Niciodată n-avea prea mult timp pentru noi, şi noi nu ştiam atîtea lucruri despre el. Dar era probabil la fel de versat ca Dworkin. Diferenţa principală între ei ţinea de talent. Dworkin era un artist. Nu prea ştiu ce era tata. Nu încuraja niciodată intimitatea, cu toate că nu era un tată rău. De fiecare dată cînd îşi amintea de noi, era destul de generos cu darurile şi cu distracţiile. Numai că lăsa educaţia noastră pe seama diverşilor membri ai curţii. Ne tolera, cred, ca pe o consecinţă inevitabilă a pasiunii. De fapt, sînt destul de surprins că familia nu e mai numeroasă. Noi treisprezece, plus doi fraţi şi o soră care muriseră, reprezentăm aproape o mie cinci sute de ani de producţie părintească. Au mai fost şi alţii despre care auzisem, mult înaintea noastră, dar ei n-au supravieţuit. Un număr destul de redus pentru un senior atît de desfrînat, dar, de fapt, nici unul dintre noi nu s-a dovedit excesiv de fertil. De îndată ce am fost capabili să ne

purtăm singuri de grijă şi să păşim în Umbră, tata ne-a încurajat s-o facem, să găsim locuri unde să fim fericiţi şi să ne stabilim acolo. Asta a fost legătura mea cu Avalonul care nu mai există. Din cîte ştiu, tata era singurul care îşi cunoştea originile. N-am întîlnit pe nimeni altul care să-şi amintească de vremurile în care nu exista Oberon. Straniu? Să nu ştii de unde vine propriul tău tată, cînd ai avut secole întregi în care să-ţi satisfaci curiozitatea? Da. Dar el era secretos, puternic, viclean — însuşiri pe care le posedăm toţi într-o anume măsură. Ne dorea pe toţi bine situaţi şi mulţumiţi, cred — dar niciodată atît de bine înzestraţi încît să reprezentăm o ameninţare pentru regatul său. Era în el, bănuiesc, un element de nelinişte, o precauţie nu chiar nejustificată privind şansa noastră de a afla prea multe despre el şi despre timpurile demult apuse. Nu cred că-şi imaginase vreodată cu adevărat vremea cînd nu va mai domni în Amber. Vorbea, din cînd în cînd, în glumă sau bombănind, despre abdicare. Dar întotdeauna am simţit că e ceva calculat, ca să vadă ce răspunsuri declanşează. Probabil că-şi dădea seama de starea de lucruri pe care ar fi provocat-o moartea lui, dar refuza să creadă că s-ar putea întîmpla vreodată aşa ceva. Şi nimeni dintre noi nu ştia cu adevărat toate îndatoririle şi responsabilităţile, toate obligaţiile secrete. Oricît de greu îmi vine să recunosc, ajunsesem să simt că nici unul dintre noi nu era potrivit să ia tronul. Mi-ar fi plăcut să dau vina pe tata pentru acest sentiment, dar, din păcate, îl cunoscusem pe Freud prea multă vreme ca să nu mă

simt şi eu responsabil. De asemeni, începusem să mă îndoiesc de validitatea pretenţiilor noastre. Dacă nu abdicase şi încă trăia, atunci cel mai bun lucru la care puteam spera era să rămîn în regenţă. N-aş fi aşteptat nerăbdător — mai ales de pe tron — întoarcerea lui ca să găsească totul schimbat. Să recunoaştem, mi-era teamă de el, şi nu fără motiv. Numai un nebun nu se teme de o putere veritabilă pe care n-o înţelege. Dar, fie rege sau regent, pretenţia mea la tron era mai puternică decît a lui Eric şi eram încă decis s-o duc la capăt. Dacă o forţă din trecutul întunecat al tatei, pe care nici unul din noi n-o înţelegea cu adevărat, putea să mă ducă mai aproape de tron, şi dacă Dworkin chiar reprezenta o asemenea forţă, atunci trebuia să rămînă ascuns pînă cînd îl puteam întrebuinţa în favoarea mea.

Chiar dacă, mi-am pus întrebarea, forţa pe care o reprezenta era cea care ar fi putut distruge însuşi Amberul şi, o dată cu el, ar fi spulberat lumile-umbră şi ar fi răsturnat toată existenţa aşa cum o înţelegeam eu?

Mai ales atunci, mi-am dat singur răspunsul. Cui altcuiva să încredinţezi o asemenea forţă?

Sîntem într-adevăr o familie foarte pragmatică.

Încă nişte vin, apoi mi-am luat pipa, am curăţat-o, am îndesat-o cu tutun.

— Asta e, în mare, povestea mea la zi, am spus, admirîndu-mi opera, ridicîndu-mă şi luînd un foc de la lampă. După ce mi-am recăpătat vederea, am reuşit să evadez, să fug din Amber, sa stau un timp într-un loc numit Lorraine, unde l-am întîlnit pe Ganelon, apoi am

venit aici.
— De ce?
M-am reaşezat şi l-am privit iar.
— Pentru că e aproape de Avalonul pe care l-am ştiut cîndva, am spus.
M-am abţinut deliberat să menţionez că-l cunoşteam dinainte pe Ganelon şi speram că va înţelege aluzia. Această umbră era destul de aproape de Avalonul nostru încît Ganelon să fie familiar cu topografia şi majoritatea obiceiurilor locului. Părea o idee bună să-i ascund această informaţie lui Benedict.
Trecu peste, exact cum bănuiam că va face, lăsînd lucrurile îngropate acolo unde ar fi fost mai interesant de săpat.
— Şi evadarea ta? întrebă. Cum ai reuşit?
— Am fost ajutat, fireşte, am recunoscut, să ies din celulă. O dată ieşit... Mă rog, mai există cîteva treceri pe care Eric nu le ştie.
— Înţeleg, rosti, încuviinţînd — sperînd, fireşte, că voi continua să amintesc numele partizanilor, dar avînd destulă minte cît să nu întrebe direct.
Am pufăit din pipă şi m-am lăsat pe spate, zîmbind.
— E bine să ai prieteni, spuse ca şi cum ar fi fost de acord cu un gînd nerostit al meu.
— Bănuiesc că avem cu toţii cîţiva în Amber.
— Îmi place să cred asta, zise. Înţeleg că ai lăsat în urmă uşa parţial cioplită a celulei, ai dat foc aşternutului şi ai trasat schiţe pe ziduri.
— Da, am spus. Recluziunea prelungită acţionează

asupra minţii omeneşti. Cel puţin, asupra minţii mele. Au fost lungi perioade cînd ştiu că eram iraţional.
— Nu-ţi invidiez experienţa, frate, zise. Deloc. Care sînt planurile tale acum?
— Încă nu sînt sigure.
— Simţi că ţi-ai dori să rămîi aici?
— Nu ştiu. Cum merge treaba pe-aici?
— Eu sînt stăpînul, spuse — o simplă afirmaţie, nu o laudă. Cred că tocmai am reuşit să distrug singura ameninţare majoră a ţinutului. Dacă nu mă înşel, urmează o perioadă rezonabilă de linişte. Preţul a fost mare — aruncă o privire spre ce mai rămăsese din braţul său — dar a meritat, cum se va vedea peste puţin timp, cînd lucrurile vor fi revenit la normal.
Apoi porni să-mi relateze situaţia cam la fel cum o descrisese tînărul, continuînd să-mi povestească în ce fel cîştigaseră bătălia. O dată măcelărită căpetenia fecioarelor iadului, amazoanele ei fugiseră. Multe dintre ele fuseseră ciopîrţite şi grotele fuseseră încă o dată sigilate. Benedict hotărîse să menţină o mică armată în teren pentru curăţenie, cercetaşii periind zona în căutarea supravieţuitoarelor.
Nu menţiona întîlnirea dintre el şi căpetenia lor, Lintra.
— Cine a ucis-o? l-am întrebat.
— Eu am reuşit, spuse, făcînd o mişcare bruscă cu ciotul, deşi am ezitat o clipă în plus la prima lovitură.
Ne-am luat privirea de la el, şi eu şi Ganelon. Cînd am revenit, expresia feţei îi revenise la normal şi îşi coborîse braţul.

— Noi te-am căutat. Ştiai asta, Corwin? întrebă. Brand te-a căutat în multe umbre, cum a făcut şi Gerard. Ai ghicit cu exactitate spusele lui Eric după dispariţia ta din ziua aceea. Totuşi noi am ales să căutăm dincolo de vorbele lui. Am încercat în mod repetat Atuul tău, dar fără nici un rezultat. E posibil ca accidentul tău la cap să-l fi blocat. Asta e interesant. Faptul că n-ai răspuns Atuului ne-a determinat să credem că ai murit. Apoi Julian, Caine şi Random ni s-au alăturat căutărilor.
— Cu toţii? Adevărat? Sînt uluit.
Zîmbi.
— Oh, am spus şi am zîmbit şi eu.
Unirea lor de atunci nu înseamnă că ar fi fost preocupaţi de binele meu, ci de posibilitatea de a obţine dovada fratricidului lui Eric, astfel încît să-l poată înlocui sau şantaja.
— Te-am căutat în vecinătatea Avalonului, continuă, am găsit locul ăsta şi am fost cucerit de el. Pe-atunci era într-o stare jalnică, şi m-am străduit timp de generaţii să-l refac şi să-l aduc la strălucirea dinainte. Chiar dacă am început asta în amintirea ta, m-am ataşat profund de pămîntul ăsta şi de oamenii lui. Au ajuns să mă considere protectorul lor, şi eu la fel.
Spusele lui m-au tulburat şi m-au impresionat totodată. Oare sugera că eu încurcasem atît de cumplit lucrurile încît venise aici să le pună în ordine — să strîngă după fratele lui mai mic o ultimă dată? Sau voia să spună că-şi dăduse seama că eu iubisem locul ăsta — sau un loc foarte asemănător — şi se străduise să restabilească

ordinea aşa cum mi-aş fi dorit şi eu? Poate că deveneam mult prea sensibil.
— Îmi face plăcere să aflu că am fost căutat, am spus, şi e foarte bine să ştiu că tu eşti apărătorul acestui ţinut. Mi-ar plăcea să văd locul ăsta, pentru că îmi aminteşte de Avalonul pe care-l ştiam cîndva. Te-ar deranja dacă l-aş vizita?
— Asta-i tot ce vrei să faci? Să-l vizitezi?
— Asta aveam în minte.
— Află atunci că amintirile de pe vremea umbrei tale care a domnit cîndva aici nu sînt foarte plăcute. În acest loc, copiii nu sînt botezaţi niciodată Corwin, iar eu nu recunosc că am vreun frate cu numele ăsta.
— Înţeleg, am spus. Numele meu e Corey. Am putea fi vechi prieteni?
Încuviinţă.
— Vechii mei prieteni sînt întotdeauna bineveniţi să viziteze locurile, spuse.
Am zîmbit şi am încuviinţat. Mă simţeam ofensat că întreţinea ideea că aş fi dorit să domnesc asupra acestei umbre a Umbrei; eu, care — fie şi pentru o clipă — simţisem pe frunte arsura rece a coroanei Amberului.
Mă întrebam cum s-ar fi comportat dacă ar fi ştiut că eram, de fapt, responsabil pentru raidurile armate. Din acest punct de vedere, bănuiesc, eram vinovat şi de pierderea braţului său. Am preferat să împing lucrurile un pas înapoi, totuşi, şi să-l fac responsabil pe Eric. La urma urmelor, acţiunea lui declanşase blestemul meu.
Totuşi speram ca Benedict să nu afle niciodată.

Îmi doream foarte tare să aflu pe ce poziţie se situează faţă de Eric. Oare l-ar fi sprijinit, m-ar fi ajutat pe mine sau doar s-ar fi dat la o parte din calea mea cînd hotăram să atac? În schimb, eram convins că se întreba dacă ambiţiile mele muriseră sau încă mocneau — şi dacă mocneau, care erau planurile mele de a le aţîţa. Aşa că... Cine urma să scoată castanele din foc?
Am pufăit de cîteva ori din pipă, mi-am terminat vinul, mi-am mai turnat altul, am pufăit iar. Am ascultat zgomotele din tabără, vîntul, stomacul meu...
Benedict sorbi din vin.
— Care sînt planurile tale pe termen lung? mă întrebă, aproape neglijent.
Îi puteam răspunde că încă nu mă hotărîsem, că eram pur şi simplu fericit să fiu liber, în viaţă, fericit că-mi revenise văzul... Îi puteam spune că asta mi-e suficient deocamdată, că n-aveam planuri deosebite...
... Şi ar fi ştiut că mint cu neruşinare. Pentru că mă cunoştea mult prea bine.
— Ştii ce planuri am, am rostit.
— Dacă ar fi să-mi ceri sprijinul, zise, te-aş refuza. Amber e într-o situaţie destul de grea ca să mai suporte încă o luptă pentru putere.
— Eric e un uzurpator.
— Am hotărît să-l consider un simplu regent. În zilele astea, oricare dintre noi. Cel cu pretenţii la tron, se face vinovat de uzurpare.
— Deci tu crezi că tata încă trăieşte?
— Da. E viu şi nefericit. A încercat de mai multe ori să

comunice cu noi.
Am reuşit să-mi stăpînesc orice expresie de pe chip. Aşadar, nu eram eu singurul. A-mi dezvălui experienţele în clipa asta ar fi sunat ipocrit, oportunist sau ca o minciună gogonată — deoarece în timpul pretinsului nostru contact în urmă cu cinci ani îmi dăduse cale liberă să iau tronul. Desigur, e posibil să se fi referit la o regenţă...
— Nu l-ai sprijinit pe Eric atunci cînd a luat tronul, am spus. L-ai sprijini acum, cînd are tronul, dacă ar exista o tentativă de a-l detrona?
— E exact cum am spus, rosti. Eu îl consider un regent. N-aş spune că aprob asta, dar nu-mi doresc iarăşi vrajbă în Amber.
— Deci chiar l-ai sprijini?
— Am spus tot ce era de spus în această chestiune. Eşti binevenit să vizitezi Avalonul meu, dar nu ca să-l foloseşti drept escală pentru o invazie a Amberului. Îţi clarifică asta dilemele referitor la ce intenţionezi să faci?
— Da, am spus.
— Asta fiind situaţia, tot mai ţii să vizitezi locurile?
— Nu ştiu, am spus. Dorinţa ta de a evita vrajba în Amber e valabilă în ambele sensuri?
— Ce vrei să spui?
— Vreau să spun că, dacă aş reveni în Amber împotriva voinţei mele, m-aş strădui să isc cît mai multă vrajbă, ca să previn o repetare a situaţiei mele de dinainte.
Cutele de pe chip îi dispărură şi plecă lent privirea.
— N-am vrut să spun că te-aş trăda. Crezi că sînt un tip

fără sentimente, Corwin? N-aş dori să te văd iar întemniţat, fără văz — sau mai rău. Eşti întotdeauna binevenit aici, şi poţi să-ţi laşi la graniţă temerile — împreună cu ambiţiile.
— Atunci mi-ar plăcea să vizitez locurile, am spus. N-am armată şi nici n-am venit aici să recrutez una.
— Atunci ştii că eşti foarte binevenit.
— Îţi mulţumesc, Benedict. Deşi nu mă aşteptam să te găsesc aici, mă bucur.
Se înroşi uşor şi dădu din cap.
— Şi eu mă bucur, zise. Eu sînt primul dintre noi pe care-l întîlneşti de cînd ai evadat?
Am încuviinţat.
— Da, şi sînt curios cum o duc oamenii. Ceva important?
— Nu s-au raportat noi morţi, spuse.
Am chicotit amîndoi şi am ştiut că trebuia să aflu bîrfele familiale pe cont propriu. Încercarea moarte n-are, totuşi.
— Plănuiesc să rămîn în zonă un timp, spuse, şi să continuu patrularea pînă cînd voi fi convins că n-a rămas nici un invadator. S-ar putea să treacă încă o săptămînă pînă ne retragem.
— Deci n-a fost o victorie totală?
— Eu cred că da, dar nu poţi fi sigur niciodată. Merită să mai pierzi puţin timp ca să fii sigur.
— Prudent, am spus, încuviinţînd.
—... Aşa că, dacă nu ai vreo dorinţă arzătoare de a rămîne aici, nu văd de ce n-ai merge spre oraş ca să fii mai aproape de miezul treburilor. Am păstrat mai multe reşedinţe în Avalon. Pentru tine, mă gîndesc la un mic

conac pe care-l găsesc foarte plăcut. Nu e departe de oraş.
— Abia aştept să-l văd.
— O să-ţi dau o hartă şi o scrisoare către administratorul meu, mîine dimineaţă.
— Îţi mulţumesc, Benedict.
— O să vin şi eu acolo de îndată ce termin aici, spuse, şi, între timp, o să trimit zilnic mesageri. Voi ţine legătura cu tine prin intermediul lor.
— Foarte bine.
— Atunci găsiţi-vă un loc confortabil, spuse. N-o să-mi refuzaţi invitaţia la micul dejun, sînt convins.
— Arareori refuz, am spus. E-n ordine dacă dormim în locul unde ne-am lăsat echipamentul?
— Absolut, spuse, după care ne-am terminat vinul.
Cînd am părăsit cortul, am ridicat faldul şi l-am strîns cîţiva centimetri într-o parte. Benedict ne ură noapte bună şi se întoarse, lăsîndu-l să cadă, fără să observe spaţiul pe care-l lăsasem într-o parte a intrării în cort.
Mi-am făcut patul la mare distanţă în dreapta echipamentului nostru, cu faţa în direcţia cortului lui Benedict, şi am deplasat şi echipamentul cînd am scotocit prin el. Ganelon mi-a aruncat o privire întrebătoare, dar am dat din cap şi am privit spre cort. Privi şi el într-acolo, dădu şi el din cap şi îşi întinse păturile departe spre dreapta.
Le-am cîntărit din ochi, am păşit peste ele şi am spus:
— Ştii ceva, mai degrabă aş dormi aici. Te deranjează dacă schimbăm locurile? Şi i-am făcut cu ochiul ca să

subliniez replica.
— Nu mă deranjează, spuse, ridicînd din umeri.
Focurile de pe cîmp se stinseseră sau erau pe cale să se stingă, şi mare parte din companie revenise. Santinela nu ne dădu atenţie decît de vreo două ori. Tabăra era foarte liniştită şi nu se vedeau nori care să întunece strălucirea stelelor. Eram obosit, şi aromele fumului şi pămîntului jilav îmi încîntau nările, amintindu-mi de alte timpuri şi locuri ca acesta şi de odihna de la sfîrşitul zilei.
Totuşi, în loc să închid ochii, mi-am luat raniţa, m-am proptit de ea, mi-am umplut iar pipa şi am aprins-o.
Mi-am modificat poziţia de două ori în timp ce Benedict se plimba prin cort. O dată, dispăru din cîmpul meu vizual şi rămase ascuns cîteva momente. Dar lumina se mişcă şi mi-am dat seama că deschisese cufărul. Apoi reveni la vedere şi curăţă masa, se dădu înapoi o clipă, se întoarse şi se aşeză în poziţia de mai devreme. M-am mişcat astfel încît să-i văd braţul stîng.
Răsfoia paginile unei cărţi, sau sorta ceva de aceeaşi mărime.
Cărţi de joc, poate?
Bineînţeles.
Aş fi dat orice să văd Atuul pe care-l alesese în final şi-l ţinea în faţa ochilor. Aş fi dat orice ca să am Grayswandir la îndemînă, în caz că o altă persoană ar fi intrat brusc în cort prin altă parte decît intrarea prin care spionam. Palmele şi călcîiele mă furnicau, anticipînd plecarea sau lupta.
Dar rămase singur.

Stătu nemişcat poate un sfert de oră şi cînd, în cele din urmă, se mişcă, o făcu doar pentru a pune cărţile de joc undeva în cufăr şi a stinge lămpile.
Santinela continua rondul său monoton, iar Ganelon începu să sforăie.
Mi-am golit pipa şi m-am rostogolit pe o parte.
Mîine, mi-am zis. Dacă mîine mă trezesc aici, totul va fi în regulă...

v

Ronţăiam un fir de iarbă şi priveam cum se-nvîrte roata morii. Zăceam pe burtă pe malul rîului, cu capul proptit în mîini. Un mic curcubeu strălucea în ceaţa de deasupra spumei şi fierbea la poalele cascadei, şi, din cînd în cînd, cîte o picătură îşi croia drum spre mine. Plescăitul constant şi sunetul roţii acopereau toate celelalte zgomote ale pădurii. Moara era pustie azi şi o contemplam pentru că nu mai văzusem aşa ceva de secole. Privitul roţii şi zgomotul apei erau mai mult decît relaxante. Era cumva hipnotic.

Era cea de-a treia zi a noastră în casa lui Benedict, şi Ganelon era în oraş în căutare de distracţie. Îl însoţisem cu o zi înainte şi aflasem ce mă interesa. Acum nu aveam timp de turism. Trebuia să gîndesc şi să acţionez rapid. În tabără nu fusese nici o problemă. Benedict ne-a hrănit şi ne-a dat harta şi scrisoarea promise. Am plecat la răsăritul soarelui şi am ajuns la conac în jurul prînzului. Am fost bine primiţi şi, după ce ne-am instalat în apartamentele care ni se oferiseră, am plecat în oraş, unde ne-am petrecut restul zilei.

Benedict plănuia să rămînă mai multe zile în tabără. Eu trebuia să-mi duc la bun sfîrşit, înainte de sosirea lui, sarcina pe care mi-o propusesem. Aşa că era necesară o explorare. Nu era timp de călătorii de plăcere. Trebuia să-mi reamintesc umbrele potrivite şi s-o pornesc la drum curînd.

A fi într-un loc care semăna atît de mult cu Avalonul meu ar fi trebuit să fie ceva relaxant, numai că ţelurile mele potrivnice atinseseră nivelul obsesiei. A fi conştient de

asta nu era totuşi echivalent cu a o putea ţine sub control. Peisajele şi zgomotele familiare mă distrăseseră doar pentru scurt timp, apoi revenisem la planurile mele.
Ar fi trebuit să meargă ca uns, după părerea mea. Această unică plecare trebuia să-mi rezolve două probleme, dacă izbuteam să plec fără a trezi suspiciuni. Însemna că, în mod categoric, trebuia să lipsesc o noapte, dar anticipasem asta şi deja îl instruisem pe Ganelon să mă acopere.
Dînd din cap la fiecare scîrţîit al roţii, mi-am gonit orice altceva din minte şi am început să-mi reamintesc structura nisipului, culoarea, temperatura, vînturile, nota de sare din atmosferă, norii…
Atunci am adormit şi am visat, dar nu locul pe care-l căutam.
Priveam o imensă roată de ruletă, şi eram cu toţii pe ea — fraţii mei, surorile mele, eu însumi şi alţii pe care-i cunoşteam sau îi cunoscusem — ridicîndu-ne sau coborînd, fiecare cu zona alocată. Ţipam cu toţii să se oprească şi urlam după ce ajungeam sus şi coboram iarăşi. Roata începu să încetinească atunci cînd eu eram în urcare. Un tînăr blond atîrna cu capul în jos înaintea mea, urlînd implorări şi blesteme care se pierdeau în cacofonia vocilor. Chipul i se întunecă, se crispa, deveni un lucru cumplit la vedere, iar eu îi retezai frînghia care era legată de gleznă şi se prăbuşi. Roata încetini şi mai mult pe măsură ce mă apropiam de vîrf şi atunci am văzut-o pe Lorraine. Gesticula, dînd din mîini frenetic şi strigîndu-mă pe nume. M-am aplecat spre ea, văzînd-o

limpede, dorind-o, vrînd s-o ajut. Dar, pe măsură ce roata continua să se învîrtească, am pierdut-o din ochi.
— Corwin!
Am încercat să-i ignor strigătul, pentru că ajunsesem aproape de vîrf. Se roti iar, dar m-am încordat şi m-am pregătit să sar. Dacă nu se oprea, urma să încerc să opresc roata blestemată, chiar dacă însemna să mă prăbuşesc. M-am pregătit pentru salt. Încă un clic...
— Corwin!
Strigătul reveni, se întoarse, se topi, iar eu priveam din nou spre roata morii, şi numele îmi răsuna în urechi amestecîndu-se şi topindu-se în sunetul curentului de apă.
Am clipit şi mi-am trecut degetele prin păr. Cîteva păpădii îmi căzură pe umeri şi am auzit un chicotit de undeva din spate.
M-am răsucit brusc şi-am privit.
Stătea cam la o duzină de paşi depărtare, o fată înaltă, suplă, cu ochi negri şi păr castaniu tuns scurt. Purta o vestă de scrimă şi în mîna dreaptă ţinea o floretă, iar în stînga o mască de scrimă. Se uita la mine şi rîdea. Avea dinţi albi, sănătoşi, un zîmbet larg pe faţă şi un şirag de pistrui pe nas şi pe pomeţii obrajilor arşi de soare. Exista în ea acel aer de vitalitate care te atrage într-alt fel decît simpla drăgălăşenie. Mai ales, poate, cînd îl priveşti avînd avantajul unui număr mare de ani.
Mă salută cu floreta.
— En garde, Corwin! spuse.
— Cine dracu' eşti? am întrebat, abia atunci observînd o

vestă, o mască şi o floretă lîngă mine în iarbă.
— Fără întrebări, fără răspunsuri, spuse. Pînă după duel.
Îşi trase masca pe cap şi aşteptă.
M-am ridicat şi am luat vesta. Mi-am dat seama că e mai simplu să mă duelez decît să mă cert cu ea. Faptul că-mi cunoştea numele mă deranjase, şi, cu cît mă gîndeam mai mult, cu atît îmi părea mai familiară. Era mai bine să-i fac pe plac, am hotărît trăgînd vesta pe mine şi legînd-o.
Am ridicat floreta, mi-am pus masca.
— În regulă, am spus, schiţînd un scurt salut şi avansînd. În regulă.
Păşi înainte şi ne-am întîlnit. Am lăsat-o pe ea să atace. Atacă foarte rapid cu bătaie — fentă — fentă — lovitură. Riposta mea a fost de două ori mai rapidă, dar izbuti să o pareze şi să revină cu iuţeală egală. Atunci am început o uşoară retragere, ispitind-o să vină după mine. Izbucni în rîs şi înainta, atacîndu-mă în forţă. Era bună şi era conştientă de asta. Voia să se dea mare. Aproape că izbuti să mă atingă de două ori în aceeaşi manieră — lovitură joasă — chestie care nu-mi plăcea deloc. Imediat după, am prins-o cu un stop — împunsătură de îndată ce am putut. Înjură uşor, recunoscînd, şi veni drept spre mine. De obicei nu-mi place să mă duelez cu femei, indiferent de cît de bune sînt, dar, de data asta, am descoperit că îmi plăcea. Îmi făcea plăcere să privesc îndemînarea şi graţia cu care pornea şi susţinea atacurile şi să le parez, şi m-am trezit gîndindu-mă la inteligenţa care zăcea dincolo de stil. La început îmi dorisem s-o

obosesc rapid, să închei meciul şi s-o iau la întrebări. Acum m-am trezit că-mi doresc să prelungesc întîlnirea.
Încă nu obosise. Nu mă preocupa asta decît în mică măsură. Am pierdut noţiunea timpului dansînd înainte şi înapoi de-a lungul malului rîului, floretele noastre zăngănind regulat.
Totuşi, trecu mult timp pînă cînd lovi din călcîie şi execută cu floreta un salut final. Îşi scoase masca şi mă învrednici cu încă un zîmbet.
— Mulţumesc! spuse, respirînd greu.
I-am răspuns la salut şi mi-am scos masca. M-am chinuit cu cataramele vestei şi, înainte de a îmi da seama ce se întîmplă, se apropie şi mă sărută pe obraz. Pentru asta nu trebuia să se ridice pe vîrfuri. Pe moment m-am simţit derutat, dar am zîmbit. Înainte de a putea rosti ceva, mă luase de braţ şi mă răsucise în direcţia din care venisem.
— Am adus un coşuleţ de picnic pentru noi, rosti.
— Foarte bine. Mi-e foame. Şi sînt şi curios...
— O să-ţi spun tot ce vrei să auzi, spuse voioasă.
— Ce-ar fi să-mi spui cum te cheamă? am zis.
— Dara. Mă cheamă Dara, ca pe bunica.
Aruncă o scurtă privire spre mine cînd rosti asta, ca şi cum ar fi aşteptat o reacţie. Aproape că uram s-o dezamăgesc, dar am încuviinţat şi am repetat numele, apoi:
— De ce mi-ai spus Corwin? am întrebat.
— Pentru că aşa te cheamă, zise. Te-am recunoscut.
— De unde?
Îmi dădu drumul braţului.

— Aici e, spuse, întinzînd mina în dosul unui copac şi ridicînd un coş care se odihnise pe rădăcinile ieşite deasupra.
— Sper că n-au ajuns furnicile la el, zise, ducîndu-se spre o zonă umbroasă lîngă rîu şi întinzînd o pătură pe pămînt.
Am atîrnat echipamentul de scrimă de o tufă din apropiere.
— Se pare că ai ceva lucruri pe care le cari cu tine, am remarcat.
— Calul meu e undeva acolo, spuse, arătînd din cap undeva în josul rîului.
Reveni la aranjatul păturii pe jos şi începu să despacheteze lucrurile din coş.
— De ce tocmai acolo? am întrebat.
— Ca să mă pot furişa pînă la tine, fireşte. Dacă ai fi auzit tropotul unui cal te-ai fi trezit cu siguranţă.
— Probabil că ai dreptate, am zis.
Se întrerupse ca şi cum ar fi cugetat adînc, apoi continuă cu un chicotit:
— Dar prima dată n-ai auzit, totuşi. Cumva...
— Prima dată? am spus, văzînd că dorea să întreb asta.
— Da, aproape că am trecut peste tine cu puţin timp în urmă. Dormeai tun. Cînd am văzut cine eşti, m-am întors să iau coşul de picnic şi echipamentul de scrimă.
— Aha, înţeleg.
— Vino şi stai jos acum, rosti. Şi deschide sticla, te rog!
Puse sticla lîngă mine şi despacheta cu grijă două pocale de cristal, pe care le aşeză în centrul păturii.

M-am dus la locul meu şi m-am aşezat.
— Sînt cristalurile cele mai bune ale lui Benedict, am remarcat, deschizînd sticla.
— Da, spuse. Ai grijă să nu le spargi cînd torni — şi cred că n-ar trebui să ciocnim.
— Nu, cred că nu, am spus şi am început să torn vinul. Ridică paharul.
— Pentru reîntîlnire, rosti.
— Ce reîntîlnire?
— A noastră.
— Nu te-am întîlnit niciodată.
— Nu fi aşa prozaic, spuse ea şi luă o sorbitură.
Am ridicat din umeri.
— Pentru reîntîlnire.
Începu să mănînce şi am imitat-o. Se bucura atît de mult de misterul pe care-l crease încît am decis să cooperez, numai ca s-o văd fericită.
— Acum, unde aş fi putut să te întîlnesc? m-am aventurat. La curtea vreunui castel? Un harem, poate...?
— Poate în Amber, zise. Acolo...
— Amber? am spus, amintindu-mi că ţineam în mînă cristalul lui Benedict şi lăsînd să mi se citească emoţia doar în glas. Totuşi, cine eşti?
—... Erai tu — chipeş, trufaş, admirat de toate doamnele, continuă, şi eram şi eu — o fiinţă timidă, admirîndu-te de departe. Cenuşiu sau pastel — nu plin de viaţă — micuţa Dara — m-am dezvoltat mai tîrziu, mă grăbesc să adaug — gata să-şi dea sufletul pentru tine...
Am mormăit o mică obscenitate şi ea izbucni din nou în

rîs.
— Nu aşa era? întrebă.
— Nu, am spus, luînd încă o îmbucătură de friptură şi pîine. Mai degrabă era bordelul ăla unde mi-am rupt şalele. Eram beat în noaptea aia...
— Îţi aminteşti! strigă ea. Era a doua slujbă a mea. În timpul zilei dresam cai.
— Mă predau, am zis şi am mai turnat vin.
Chestia cu adevărat enervantă e că era ceva al naibii de familiar în fiinţa asta. Dar, judecind după înfăţişare şi comportament, am ghicit că avea cam şaptesprezece ani. Asta făcea aproape imposibil să ne fi intersectat vreodată drumurile.
— Benedict te-a învăţat să te duelezi? am întrebat.
— Da.
— Ce e el pentru tine?
— Amantul meu, bineînţeles, răspunse. Mă ţine cu giuvaiere şi blănuri — şi se duelează cu mine.
Hohoti iar.
Am continuat să-i examinez chipul.
Da, era posibil...
— Mă dau bătut, am spus, în cele din urmă.
— De ce? întrebă.
— Benedict nu mi-a oferit un trabuc.
— Trabuc?
— Eşti fiica lui, nu-i aşa?
Roşi, dar clătină din cap.
— Nu, spuse. Dar eşti pe-aproape.
— Nepoată?

— Ei bine... un fel de.
— Mă tem că nu pricep.
— Lui îi place să-i spun bunic. De fapt, a fost tatăl bunicii mele.
— Înţeleg. Acasă mai sînt şi alţii ca tine?
— Nu, eu sînt singura.
— Şi, mama ta, şi bunica?
— Moarte, amîndouă.
— Cum au murit?
— Violent. El era în Amber de fiecare dată. Cred că din cauza asta n-a mai revenit acolo multă vreme. Nu-i place să mă lase fără protecţie — chiar dacă ştie că pot să-mi port şi singură de grijă. Şi tu ştii că pot, nu?
Am încuviinţat. Asta explica multe lucruri, printre care şi faptul că era Protector aici. Trebuia s-o ţină undeva şi, cu siguranţă, nu dorea s-o ducă înapoi în Amber. Nu dorea ca noi ceilalţi să aflam de existenţa ei. Putea fi uşor transformată într-o monedă de schimb. Şi n-aş fi aflat de existenţa ei nici pînă acum.
— Nu cred că trebuie să te afli aici, am spus, şi cred că Benedict s-ar înfuria rău dacă ar şti.
— Parcă ai fi el! Sînt adult şi eu, la naiba!
— M-ai auzit contrazicîndu-te? Totuşi, se presupune că trebuia să te afli în alt loc, nu-i aşa?
Îşi umplu gura cu mîncare în loc să răspundă. Am făcut la fel. După cîteva minute stînjenitoare de mestecat, am hotărît să trec la alt subiect.
— Cum m-ai recunoscut? am întrebat.
Înghiţi, luă o gură de vin, rînji.

— După imaginea ta, fireşte, spuse.
— Ce imagine?
— De pe cartea de joc, zise. Mă jucam cu ele cînd eram foarte mică. Aşa mi-am învăţat toate rudele. Tu şi Eric sînteţi ceilalţi doi buni spadasini, ştiam asta. De aceea eu...
— Ai un set de Atuuri? am întrerupt-o.
— Nu, spuse, bosumflîndu-se. N-a vrut să-mi dea un set, deşi ştiu că are mai multe.
— Adevărat? Unde le ţine?
Îşi îngustă ochii, concentrîndu-şi privirea în ai mei. La naiba! N-aş fi vrut să-mi trădez nerăbdarea atît de uşor.
— Poartă cu el un set cea mai mare parte din timp, spuse, şi habar n-am unde le ţine pe celelalte. De ce? Nu ţi-ar da voie să le vezi?
— Nu l-am întrebat. Tu pricepi semnificaţia lor?
— Erau anumite lucruri pe care n-aveam voie să le fac atunci cînd eram în apropierea lor. Bănuiesc că au o întrebuinţare specială, dar el nu mi-a spus niciodată care ar fi asta. Sînt foarte importante, nu?
— Da.
— Ştiam eu. Întotdeauna e foarte grijuliu cu ele. Tu ai un set?
— Da, dar acum e împrumutat.
— Pricep. Şi ai vrea să-l foloseşti pentru ceva complicat şi sinistru.
Am ridicat din umeri.
— Mi-ar plăcea să le folosesc, dar pentru scopuri prosteşti, simple.

— Cum ar fi?
Am clătinat din cap.
— Dacă Benedict nu vrea să ştii la ce ajută, nici eu n-o să-ţi spun.
Scoase un mic mîrîit.
— Ţi-e frică de el, rosti.
— Am un respect considerabil faţă de Benedict, ca să nu menţionez şi o anume afecţiune.
Izbucni în rîs.
— E un luptător mai bun ca tine, un spadasin mai bun?
Am întors privirea. Probabil că tocmai revenise dintr-un loc destul de îndepărtat. Orăşenii pe care-i întîlnisem erau cu toţii la curent cu braţul lui Benedict. Nu era genul de noutate care să circule încet. Cu siguranţă nu voiam să fiu primul care-i spune.
— Ia-o cum vrei, am spus. Unde ai fost?
— În satul din munţi. Bunicul m-a dus acolo ca să stau cu nişte prieteni de-ai lui pe nume Tecy. Îi ştii pe cei din familia Tecy?
— Nu, nu-i ştiu.
— Mai fusesem pe-acolo, spuse. Întotdeauna mă duce să stau cu ei în sat, atunci cînd sînt probleme aici. Locul n-are nume. Eu îi spun pur şi simplu „satul". E destul de ciudat — şi oamenii sînt la fel. Pare că — într-un fel — ne divinizează. Pe mine mă tratează ca şi cum aş fi o sfîntă şi niciodată nu-mi spun nimic din ce aş vrea să aflu. Nu e chiar aşa departe, dar munţii sînt altfel, cerul e altfel — totul! — şi, cînd ajung acolo, parcă n-ar mai exista cale înapoi. Am mai încercat să mă întorc de una singură, dar

m-am rătăcit. Bunicul trebuie să vină întotdeauna după mine şi atunci drumul pare uşor. Familia Tecy urmează toate instrucţiunile lui în ceea ce mă priveşte. Îl tratează ca şi cum ar fi un fel de zeu.
— Pentru ei, este.
— Spuneai că nu-i cunoşti.
— Nici nu trebuie. Îl cunosc pe Benedict.
— Cum procedează? spune-mi.
Am clătinat din cap.
— Cum ai procedat tu? am întrebat-o. Cum te-ai întors aici de data asta?
Îşi isprăvi vinul şi-mi întinse pocalul. Cînd am privit-o, în timp ce-l umpleam, îşi lăsase capul pe umărul drept, se încruntase şi privea undeva, în depărtare.
— Nu prea ştiu, spuse, ridicînd pocalul şi sorbind din el automat, nu sînt foarte sigură cum am procedat...
Cu mîna stingă începu să se joace cu cuţitul, într-un tîrziu ridicîndu-l.
— Eram furioasă, furioasă ca naiba pentru că fusesem iar trimisă pachet, zise. I-am spus că vreau să rămîn aici să lupt, numai că el m-a luat şi am plecat călare şi, după un timp, am sosit în sat. Nu ştiu cum. N-a fost un drum lung şi, brusc, ne aflam acolo. Cunosc locurile de-aici. M-am născut aici, am crescut aici. Am călătorit peste tot, sute de leghe în toate direcţiile. N-am reuşit niciodată să găsesc locul. Doar că mi se păruse foarte scurtă călătoria, şi brusc eram din nou la Tecy. Dar au trecut mai mulţi ani, iar acum, cînd am crescut, pot fi mult mai hotărîtă în acţiuni. M-am hotărît să mă întorc prin

propriile mele forţe.
Începu să zgîrie şi să sape cu cuţitul pămîntul din faţa ei. Părînd că nu observă ce face.
— Am aşteptat pînă s-a înnoptat, continuă, şi am studiat stelele ca să ştiu încotro s-o iau. Era un sentiment ireal. Stelele erau total diferite. N-am recunoscut nici o constelaţie. Am intrat în casă şi m-am gîndit la asta. Eram un pic speriată şi nu ştiam ce sa fac. Mi-am petrecut ziua următoare încercînd să aflu mai multe informaţii despre Tecy şi despre ceilalţi săteni. Dar a fost ca un coşmar. Ori erau proşti, ori încercau cu tot dinadinsul să mă zăpăcească. Nu numai că nu exista cale de a ajunge de acolo aici, dar habar n-aveau unde e „aici" şi nici nu erau prea siguri de „acolo". În noaptea aceea am verificat din nou stelele, ca să mă conving de ceea ce văzusem, şi aproape că începusem să-i cred.
Mişcă înainte şi înapoi cuţitul ca şi cum l-ar fi ascuţit, netezind pămîntul. După care începu să deseneze.
— Timp de cîteva zile, am încercat să-mi găsesc drumul înapoi, continuă. M-am gîndit că aş putea să localizez drumul şi să mă întorc pe acelaşi traseu, numai că dispăruse. Atunci am făcut singurul lucru care mi-a trecut prin minte. În fiecare dimineaţă porneam într-o altă direcţie, călăream pînă la amiază, apoi mă întorceam. N-am dat peste nimic familiar. Eram consternată. În fiecare noapte mă duceam la culcare mai furioasă şi mai supărată de felul în care decurgeau lucrurile — dar şi mai hotărîtă să-mi găsesc singură drumul înapoi spre Avalon. Trebuia să-i demonstrez

bunicului că nu poate să mă trateze ca pe un copil şi să se aştepte să nu protestez. Apoi, cam după vreo săptămînă, am început să visez. Coşmaruri, într-un fel. Ai visat vreodată că fugi şi fugi şi n-ajungi nicăieri? Cam aşa visam eu — în plus, cu o plasă de păianjen în flăcări. Numai că nu era chiar o pînză de păianjen şi nu ardea. Dar eram prinsă în chestia asta, mergînd de jur împrejur şi prin ea. Numai că nu mă deplasam, de fapt. Nu e chiar adevărat, dar nu ştiu cum altfel să-ţi explic. Şi trebuia să continuu să încerc — de fapt, chiar doream asta — să mă deplasez. Cînd m-am trezit eram obosită, ca şi cum chiar m-aş fi străduit toată noaptea. Asta a continuat multe nopţi, şi fiecare noapte părea mai dură şi mai lungă şi mai reală. Apoi m-am trezit azi dimineaţă, cu visul încă proaspăt în cap, şi am ştiut că pot călători spre casă. Am pornit la drum, încă visînd pe jumătate, se pare. Am parcurs întreaga distanţă fără să mă opresc măcar o dată, şi, de data asta, n-am dat prea mare atenţie împrejurimilor, ci m-am gîndit fără întrerupere la Avalon — şi, pe măsură ce înaintam, lucrurile îmi deveneau din ce în ce mai familiare, pînă cînd am ajuns aici. Numai atunci mi s-a părut că m-am trezit de-a binelea. Acum, satul şi familia Tecy, cerul acela, stelele acelea, pădurile, munţii, toate mi se par ca un vis. Nu sînt deloc sigură că aş mai putea găsi drumul într-acolo. Nu e ciudat? Poţi să-mi spui ce s-a petrecut?

M-am ridicat şi am strîns resturile prînzului nostru. M-am aşezat lîngă ea.

— Îţi aminteşti imaginea cu pînza de păianjen care ardea

şi care nu era, de fapt, o pînză şi nici nu ardea? Am întrebat-o.
— Da, într-un fel, spuse.
— Dă-mi cuţitul, am zis.
Mi-l dădu.
Cu vîrful cuţitului, am început să adaug schiţei ei din ţărînă nişte linii, să le prelungesc pe unele, să le şterg pe altele, să adaug cîteva. În tot acest timp ea n-a scos un cuvinţel, dar mi-a urmărit fiecare mişcare. Cînd am terminat, am pus cuţitul deoparte şi am aşteptat în tăcere lung timp.
Apoi, într-un tîrziu, rosti foarte încet:
— Da, ăsta e, luîndu-şi privirea de la desen şi uitîndu-se la mine. De unde ai ştiut? De unde ai ştiut ce-am visat?
— Pentru că ai visat un lucru care e inscripţionat chiar în genele tale. De ce, cum, habar n-am. Asta demonstrează, totuşi, că eşti într-adevăr o fiică a Amberului. Tu n-ai făcut altceva decît să mergi în Umbră. Ceea ce ai visat tu este Marele Model din Amber. Prin puterea lui, cei care sînt de sînge regesc îşi menţin dominaţia asupra umbrelor. Înţelegi ce spun?
— Nu sînt sigură, zise. Nu cred. L-am auzit pe bunicul blestemînd umbrele, dar n-am înţeles niciodată la ce se referea.
— Atunci nu ştii unde se află cu adevărat Amberul.
— Nu. Bunicul a fost întotdeauna evaziv. Mi-a povestit despre Amber şi despre familie. — Dar nu ştiu nici măcar în ce direcţie e Amber. Ştiu doar că e departe.
— Se întinde în toate direcţiile, am spus, sau în orice

direcţie aleasă de cineva. Acel cineva trebuie doar să...
— Da! Mă întrerupse. Uitasem, sau am crezut doar că voia s-o facă pe misteriosul sau să-şi rîdă de mine, dar Brand mi-a spus exact acelaşi lucru cu mult timp în urmă. Ce înseamnă asta, totuşi?
— Brand! Cînd a fost Brand aici?
— Cu ani în urmă, cînd eram eu mică. Obişnuia să ne viziteze adesea. Eram foarte îndrăgostită de el şi l-am necăjit fără milă. Obişnuia să-mi spună poveşti, să mă înveţe jocuri...
— Cînd l-ai văzut ultima dată?
— Oh, acum opt sau nouă ani, cred.
— Ai mai întîlnit vreunul din ceilalţi?
— Da, spuse. Julian şi Gerard au trecut pe-aici cu puţin timp în urmă. Acum cîteva luni.
Dintr-o dată m-am simţit foarte nesigur. Benedict îmi ascunsese o mulţime de lucruri. Aş fi preferat să fiu prost sfătuit decît să fiu total ignorant. Asta te face să-ţi fie mai uşor să te enervezi atunci cînd afli. Problema cu Benedict e că a fost, totuşi, prea cinstit. A preferat să nu-mi spună nimic decît să mă mintă. Simţeam că mă aşteaptă ceva neplăcut, totuşi, şi ştiam că nu mai e timp de pierdut, că trebuie să mă mişc cit mai rapid posibil. Da, va fi o cursă dură pentru diamante. Totuşi, mai erau multe de aflat înainte de a încerca. Timpul... La naiba!
— Atunci i-ai întîlnit prima dată? am întrebat.
— Da, spuse, şi am fost foarte nefericită. Se opri, oftă. Bunicul nu-mi dădea voie să spun că sîntem rude. M-a prezentat ca fiind pupila lui. Şi a refuzat să spună de ce.

La dracu'!
— Sînt sigur că avea motive întemeiate.
— Oh, şi eu cred la fel. Numai că asta nu mă face să mă simt mai bine, mai ales cînd ai aşteptat toată viaţa să-ţi întîlneşti rudele. Ştii de ce s-a purtat aşa cu mine?
— Amberul trece prin încercări grele şi, înainte de a merge mai bine, lucrurile vor merge mai rău. Cu cît ştiu mai puţini de existenţa ta, cu atît e mai mică şansa de a te implica în ceva care să-ţi provoace răul. A făcut-o numai ca să te protejeze.
Făcu un zgomot ca şi cum ar fi scuipat.
— N-am nevoie de protecţie. Ştiu să mă apăr şi singură.
— Eşti foarte bună cînd vine vorba de duelat, am zis. Din nefericire, viaţa e mai complicată decît un simplu duel.
— Ştiu asta. Nu sînt un copil. Dar...
— Dar nimic! A făcut acelaşi lucru pe care l-aş fi făcut şi eu dacă ai fi fost a mea. Se protejează şi pe el, şi pe tine. Mă surprinde că ţi-a făcut cunoştinţă cu Brand. O să înnebunească la gîndul că şi eu am aflat.
Zvîcni din cap şi mă privi cu ochii larg deschişi.
— Dar tu n-ai face nimic ca să ne provoci răul, spuse. Noi... noi sîntem rude...
— Cum naiba ştii tu de ce mă aflu aici sau ce gîndesc? am spus. S-ar putea să ne fi băgat pe amîndoi în încurcătură!
— Glumeşti, nu-i aşa? spuse, ridicînd lent mîna stîngă între noi.
— Nu ştiu. N-ar trebui şi n-aş vorbi despre asta dacă aş avea ceva rău în minte, nu?

— Nu... Cred că nu, zise.
— O să-ţi spun ceva ce Benedict ţi-a spus probabil cu multă vreme înainte. Să nu ai încredere niciodată într-o rudă. E mult mai rău decît să crezi în străini. Cu un străin există o posibilitate de a te afla în siguranţă.
— Vorbeşti serios, nu?
— Da.
— Te incluzi şi tu aici?
Am zîmbit.
— Fireşte că mie nu mi se aplică. Eu sînt întruchiparea onoarei, bunătăţii, milei si blîndeţii. Încrede-te în mine întotdeauna.
— Aşa o să fac, spuse, iar eu am izbucnit în rîs.
— Aşa o să fac, insistă ea. Tu nu ne-ai face nici un rău. Ştiu asta.
— Povesteşte-mi despre Gerard şi Julian, am spus, simţindu-mă stînjenit, ca întotdeauna, în prezenţa încrederii oferite fără să o solicit. Care a fost motivul vizitei lor?
Tăcu o clipă, încă studiindu-mă, apoi:
— Ţi-am spus cam multe lucruri, nu? Ai dreptate. Niciodată nu poţi fi îndeajuns de precaut. Cred că e rîndul tău să vorbeşti.
— Bine. Înveţi repede cum să te porţi cu noi. Ce vrei să ştii?
— Unde e, de fapt, satul? Şi Amberul? Într-un fel ele seamănă, nu? Ce-ai vrut să spui cînd ziceai că Amberul e în toate direcţiile, sau în oricare? Ce sînt umbrele?
M-am ridicat şi am privit-o. I-am întins mina. Arăta foarte

tînără şi un pic înfricoşată, dar o luă.
— Unde...? întrebă, ridicîndu-se.
— Pe aici, am spus, şi am dus-o în locul unde dormisem şi privisem cascada şi roata morii.
Începu să spună ceva, dar am oprit-o.
— Priveşte. Doar atît.
Aşa că am stat acolo privind cascada, apa împroşcînd, roata morii, în timp ce eu îmi puneam ordine în gînduri. Apoi:
— Vino, am spus, luînd-o de cot şi îndreptîndu-ne spre pădure.
Cînd treceam printre copaci, un nor acoperi soarele şi umbrele se adînciră. Ciripitul păsărilor deveni mai strident şi pămîntul — mai umed. Pe măsură ce mergeam pe lîngă şirul de copaci, frunzele acestora deveneau mai lungi şi mai late. Cînd soarele reapăru, lumina era mai galbenă, şi, după o cotitură a drumului, întîlnirăm viţă-de-vie. Ţipetele păsărilor deveniră mai aspre, mai puternice. Drumul nostru o luă în sus şi am condus-o pe lîngă un afloriment de silex şi pe un teren mai înalt. Un murmur distant, abia perceptibil, părea că vine de undeva, dinapoia noastră. Cerul avea un altfel de albastru cînd ne-am deplasat spre un spaţiu deschis, şi-am speriat o şopîrlă imensă, cafenie, care se încălzea la soare. După ce-am depăşit o altă masă de piatră, Dara rosti:
— Nu ştiam că asta există aici. N-am fost pe drumul acesta niciodată.
Dar nu i-am răspuns, pentru că eram ocupat să schimb

materialul Umbrei.
Apoi am dat iar peste pădure, numai că acum drumul trecea prin ea direct în susul dealului. Acum copacii erau uriaşi tropicali, amestecaţi cu ferigi, şi se auzeau noi zgomote — lătrături, şuierături şi bîzîieli. Deplasîndu-ne pe acest traseu, murmurul deveni mai greu, însuşi pămîntul începînd să vibreze o dată cu el. Dara mă ţinea strîns de braţ, fără să scoată un cuvînt, dar cercetînd totul în jur. Se vedeau flori imense, cărnoase, palide şi mlaştini în care cădea umezeala de deasupra capetelor noastre. Temperatura crescuse considerabil şi noi abia dacă transpiram. Murmurul ajunsese la nivelul unui urlet puternic şi, cînd am ieşit iar din pădure, era un sunet ca un tunet continuu care se prăbuşea peste noi. Am condus-o spre marginea abisului şi i-am arătat unde să privească.
Plonja peste trei sute de metri: o cataractă grandioasă care se izbea de fluviul cenuşiu ca de o nicovală. Curenţii erau rapizi şi puternici, antrenînd bule şi picături de spumă pe o mare distanţă, înainte de a dispărea. Dincolo de noi, cam la un kilometru, în parte ecranată de curcubeu şi ceaţă, ca o insulă lovită de un Titan, o roată gigantică se învîrtea, masivă şi sclipitoare. Mult deasupra, păsări imense călăreau curenţii de aer ca nişte crucifixuri zburătoare.
Am stat acolo multă vreme. Conversaţia era imposibilă, ceea ce era un lucru bun. După un timp, cînd îşi întoarse privirea spre mine, cu ochii strînşi, întrebători, am încuviinţat şi am arătat spre pădure. Întorcîndu-se, ne-

am croit drum înapoi în direcţia din care veniserăm.
Întoarcerea noastră a fost acelaşi proces, în sens invers, şi am ajuns la capăt mult mai uşor. Cînd conversaţia a devenit iar posibilă, Dara a continuat să tacă, dîndu-şi seama aparent că eu eram o parte din procesul schimbărilor din jurul nostru.
Nu vorbi decît atunci cînd am ajuns din nou lîngă rîul nostru, privind micuţa roată a morii:
— Locul ăsta era ca satul?
— Da. O umbră.
— Şi ca Amber?
— Nu. Amber aruncă Umbra. Poate fi tăiată în orice formă, dacă ştii cum. Locul acela era o umbră, satul tău era o umbră şi locul acesta e o umbră. Orice loc pe care ţi-l poţi imagina există undeva în Umbră.
—... Şi tu şi bunicul şi ceilalţi pot ajunge în aceste umbre, luînd si alegînd ce vrei tu?
— Da.
— Deci, asta am făcut eu, întorcîndu-mă din sat?
— Da.
Chipul îi deveni o imagine a înţelegerii. Sprîncenele ei aproape negre coborîră un centimetru, iar nările fremătară în urma unei inspirări rapide.
— Şi eu pot să o fac... zise. Să merg oriunde, să fac tot ce vreau!
— Talentul zace în tine, am zis.
Atunci mă sărută, un gest brusc, impulsiv, apoi se roti, cu părul fluturîndu-i pe gîtul subţire, încercînd să privească totul dintr-o dată.

— Deci, pot face orice, spuse, încremenind într-o anumită poziţie.
— Există limitări, pericole...
— Asta-i viaţa, spuse. Cum pot învăţa s-o controlez?
— Cheia este Marele Model din Amber. Trebuie să-l traversezi ca să poţi căpăta însuşirea. Este înscris pe podeaua unei încăperi din palatul din Amber. E destul de mare. Trebuie să începi dinafară şi să mergi pînă în centru, fără să te opreşti. Vei întîmpina o rezistenţă considerabilă, şi experienţa e un chin. Dacă te opreşti, dacă încerci să părăseşti Modelul înainte de a-l parcurge complet, te va distruge. Parcurge-l în întregime, totuşi, şi puterea ta asupra Umbrei va ajunge sub controlul tău conştient.
Păşi spre locul picnicului nostru şi examina modelul pe care-l desenaserăm pe pămînt.
Am urmat-o mai lent. Cînd m-am apropiat, spuse:
— Trebuie să merg în Amber şi să traversez Modelul!
— Sînt sigur că Benedict plănuieşte să faci asta, în cele din urmă, am zis.
— În cele din urmă? zise. Acum! Trebuie să merg acum! De ce nu mi-a povestit niciodată despre lucrurile astea?
— Pentru că n-o poţi face deocamdată. Situaţia din Amber face să fie periculos pentru voi amîndoi să permiteţi să se afle de existenţa ta. Temporar, Amber îţi este interzis.
— Nu e corect! spuse, uitîndu-se urît la mine.
— Fireşte că nu, am rostit. Dar aşa stau lucrurile deocamdată. Nu mă învinovăţi!

Cuvintele îmi ieşiră destul de greu. O parte din vină, desigur, îmi aparţinea.
— Aproape că ar fi fost mai bine să nu-mi fi povestit toate lucrurile astea, spuse, dacă nu le pot avea.
— Nu e chiar atît de rău. Situaţia din Amber se va stabiliza din nou — peste puţin timp.
— Şi eu cum o să aflu?
— Benedict va şti. Îţi va spune el.
— Pînă acum nu prea s-a obosit să-mi spună prea multe!
— În ce scop? Numai ca să-ţi facă rău? Ştii că a fost bun cu tine, că îi pasă de tine. Cînd va veni clipa, va acţiona în folosul tău.
— Şi dacă n-o s-o facă? O să mă ajuţi tu?
— Voi face tot ce-mi stă în putinţă.
— Cum voi putea să te găsesc? Să-ţi dau de ştire?
Am zîmbit. Ajunsese în punctul ăsta fără prea multe strădanii din partea mea. Nu era nevoie să-i spun partea cu adevărat importantă. Destul cît să-mi folosească mai tîrziu...
— Cărţile de joc, am spus, Atuurile familiei. Ele reprezintă mai mult decît o simplă paradă sentimentală. Sînt un mijloc de comunicare. Ia cartea mea, priveşte-o, concentrează-te, încearcă să-ţi goneşti toate celelalte gînduri din minte, prefă-te că sînt eu în realitate şi adresează-mi-te! Vei vedea că e real, şi eu chiar îţi răspund.
— Dar astea sînt lucrurile pe care bunicul mi-a zis să nu le fac atunci cînd ating cărţile!
— Bineînţeles.

— Dar cum funcţionează?
— Altădată, am spus. Sîntem chit. Îţi aminteşti? Ţi-am spus acum despre Amber şi despre Umbră. Povesteşte-mi despre vizita lui Gerard şi Julian aici.
— Da, spuse. Totuşi nu sînt prea multe de povestit. Intr-o dimineaţă, acum vreo cinci sau şase luni, bunicul s-a oprit pur şi simplu din treabă. Reteza nişte pomi în spatele livezii — îi place să facă el însuşi asta — iar eu îl ajutam. Era sus pe o scară, tăind crengile cu foarfecele şi, brusc, s-a oprit, a lăsat foarfecele jos şi a rămas nemişcat cîteva minute. Am crezut că se odihneşte, aşa că eu mi-am continuat treaba. Apoi l-am auzit vorbind — nu doar mormăind — vorbind ca şi cum ar fi purtat o conversaţie. La început, credeam că vorbeşte cu mine şi l-am întrebat ce-a zis. M-a ignorat. Acum, că ştiu despre Atuuri, îmi dau seama că atunci probabil vorbea cu unul dintre ei. Probabil cu Julian. Oricum, a coborît scara destul de repede după asta, mi-a spus că trebuie să plece o zi sau două, şi s-a îndreptat spre conac. Totuşi, s-a oprit înainte de a ajunge prea departe şi s-a întors. Asta a fost cînd mi-a spus că, dacă Julian şi Gerard vor veni în vizită pe-aici, le voi fi prezentată drept pupila lui, fiica orfană a unui servitor credincios. A plecat puţin după aceea, călare, cu alţi doi cai de schimb. Avea spada la şold. A revenit la miezul nopţii, aducîndu-i pe amîndoi. Gerard era pe jumătate inconştient. Piciorul stîng îi era rupt, şi toată partea stingă a corpului, grav rănită. Julian era şi el destul de boţit, dar n-avea nici un os rupt. Au rămas la noi aproape o lună şi s-au vindecat repede. Apoi

au împrumutat doi cai şi duşi au fost. De atunci, nu i-am mai văzut.
— Cum au explicat rănile?
— Au zis că au avut un accident. Oricum, n-ar fi discutat asta cu mine.
— Unde? Unde s-a petrecut?
— Pe drumul cel negru. I-am auzit vorbind despre el de mai multe ori.
— Unde e acest drum negru?
— Nu ştiu.
— Ce-au spus despre el?
— L-au blestemat de nenumărate ori. Asta a fost tot.
Uitîndu-mă în jos, am văzut că mai rămăsese ceva vin în sticlă. M-am aplecat şi am turnat două ultime pahare, i-am dat ei unul.
— Pentru reîntîlnire, am spus, zîmbind.
—... Reîntîlnire, aprobă ea, şi băurăm.
Începu să strîngă şi am ajutat-o, grăbindu-mă o dată în plus.
— Cit trebuie să aştept pînă să încerc să te contactez? Întrebă.
— Trei luni. Dă-mi trei luni.
— Unde vei fi atunci?
— În Amber, sper.
— Cît o să rămîi acolo?
— Nu foarte mult. De fapt, trebuie să fac o scurtă călătorie chiar acum. Ar trebui să revin mîine, oricum. După asta, mai rămîn doar vreo cîteva zile.
— Mi-aş dori să rămîi mai mult.

— Mi-aş dori să pot. Mi-ar plăcea, mai ales acum că te-am întîlnit.
Roşi şi îşi îndreptă ceea ce părea a fi toată atenţia asupra strîngerii coşului. Am strîns şi eu echipamentul de scrimă.
— Acum te întorci la conac? spuse.
— La grajduri. O să plec imediat.
Ridică apoi coşul.
— O să plecăm împreună, atunci. Calul meu e pe-aici.
Am încuviinţat şi am urmat-o către poteca din dreapta noastră.
— Bănuiesc, spuse, că ar fi foarte bine să nu pomenesc nimănui de întîlnirea noastră, mai ales bunicului?
— Ar fi mai prudent.
Zgomotul curentului scurgîndu-se spre rîu, în drumul spre mare, se topi, dispăru şi doar scîrţîitul roţii mai rămase un timp în aer.

VI

De cele mai multe ori, deplasarea constantă e mai importantă decît viteza. Atîta vreme cît există o progresie normală a stimulilor în care să-ţi sprijini cîrligele mentale, este loc şi pentru deplasarea laterală. O dată începută, rata ei de progresie devine o chestiune de precauţie.

Aşa că mă deplasam lent, dar constant şi cu atenţie. N-avea nici un rost să-l obosesc degeaba pe Star. Schimbările rapide au un efect dur asupra oamenilor.

Animalele, care nu ştiu atît de bine să se mintă singure, reacţionează şi mai dur, devenind uneori foarte violente.
Am traversat rîuleţul pe un mic podeţ din lemn şi am mers paralel cu el un timp. Intenţionam să ocolesc oraşul, dar să urmez direcţia cursului de apă pînă cînd voi ajunge în apropierea coastei. Era amiază. Drumul era umbros, plăcut, răcoros. Grayswandir îmi atîrna la şold.
Mă îndreptam spre vest, ajungînd într-un sfîrşit lîngă dealurile care se înălţau acolo. M-am abţinut să încep schimbarea pînă cînd am atins un punct de unde, la poale, se vedea oraşul, care reprezenta cea mai mare concentrare de populaţie în acest tărîm care semăna cu Avalonul meu. Oraşul purta acelaşi nume şi era locuit de cîteva mii de oameni. Lipseau mai multe turnuri de argint, iar rîul tăia oraşul într-un unghi cumva diferit, departe spre sud, fiind lărgit sau lărgindu-se cam de opt ori. Se vedea fum ieşind din fierării şi localuri, agitat uşor de adierile dinspre sud; oamenii, călare, pe jos, în căruţe, în diligențe, se deplasau pe străzile înguste, intrau şi ieşeau din prăvălii, hoteluri, locuinţe; stoluri de păsări se roteau, coborau şi se înălţau deasupra locurilor unde erau priponiţi caii; cîteva fanioane şi stindarde fluturau apatice; apa sclipea şi în aer plutea o ceaţă uşoară. Mă aflam prea departe ca să aud zgomotul vocilor, zăngănitul lanţurilor, al ciocanelor, al maşinilor de cusut, huruitul şi scîrţîitul, precum şi orice altceva, altfel decît un zumzet general. Chiar dacă nu se distingeau arome individuale, dacă aş fi fost încă orb, aş fi ştiut numai adulmecînd aerul că oraşul e aproape.

Văzîndu-l de acolo de sus, mă năpădi o anume nostalgie, urma unui vis melancolic, însoţită de un dor vag pentru locul care era omonimul acestuia, undeva într-un tărîm al umbrelor dispărut demult, în care viaţa fusese atît de normală şi eu mult mai fericit decît acum.
Dar nu poţi trăi aşa cum am trăit eu fără să dobîndeşti acea însuşire a conştiinţei care elimină sentimentele naive de îndată ce apar şi, în general, e potrivnică participării la naşterea sentimentalismului.
Zilele acelea trecuseră, povestea era terminată, şi acum Amberul mă acaparase în totalitate. M-am întors şi m-am îndreptat spre sud, întărit de dorinţa de a învinge. Amber, nu te pot uita...
Soarele deveni o sferă orbitoare, luminoasă deasupra mea şi vîntul începu să urle în juru-mi. Cerul deveni din ce în ce mai galben şi strălucitor pe măsură ce înaintam, pînă cînd părea că un deşert s-ar fi întins de la un orizont la altul. Dealurile deveniră mai stîncoase pe măsură ce coboram spre teritoriile de jos, dînd la iveală forme groteşti sculptate de vînt şi colorate sumbru. O furtună de nisip mă izbi în timp ce treceam de poalele dealurilor, astfel că am fost nevoit să îmi acopăr faţa cu mantia şi să-mi îngustez ochii. Star necheză, pufăi repetat, tropăi. Nisip, piatră, vînt şi cerul mai portocaliu acum, o adunătură de nori ca ardezia către care se îndrepta soarele...
Apoi umbre alungite, vîntul care se domolea, linişte... Doar zgomotul potcoavelor pe stîncă şi zgomotul răsuflării... Obscuritate, cînd norii se adunară şi acoperiră

soarele... Zidurile zilei zguduite de tunet... O claritate nefirească a obiectelor situate la distanţă... Ceva răcoros, albastru, electric în atmosferă... Din nou tunet...
Apoi, o cortină clipocitoare, sticloasă în dreapta mea, pe măsură ce ploaia avansează... Intre nori, linii frînte albastre... Temperatura apăsătoare, paşii noştri constanţi, lumea — un fundal monocromatic...
Tunet asurzitor, fulger alb, cortina fluturînd înspre noi... Două sute de metri... O sută cincizeci... Destul!
Marginea fără fund brăzdînd, tăind, făcînd spumă... Pămîntul reavăn... Nechezatul lui Star... O izbucnire de viteză...
Mici rîuleţe de apă furişîndu-se, înecînd, îmbibînd pămîntul... Ici băltind noroiul, dincolo scurgîndu-se... Acum un torent continuu... Pîrîiaşe de jur împrejur, clipocind...
Teren deluros înainte, şi muşchii lui Star încordîndu-se şi relaxîndu-se, încordîndu-se şi relaxîndu-se sub mine, sărind pîrîiaşele şi curenţii, plonjînd prin pătura ameţitoare, tulbure, şi urcînd povîrnişul, cu potcoavele scoţînd scîntei pe stîncă, pe măsură ce urcăm — tot mai sus, vocea torentului gîlgîitor, învolburat de sub noi transformîndu-se într-un urlet continuu...
Mai sus, apoi, şi uscaţi, oprindu-mă să-mi storc poalele mantiei... Dedesubt, în spate şi în dreapta, valurile cenuşii răvăşite de furtună ale mării la poalele dealului...
În interior acum, către cîmpurile de trifoi şi către seară, cu zgomotul mării în spate...
Urmărind stelele căzătoare înspre răsăritul care se

întunecă şi în tăcerea totală şi în noapte...
Cerul limpede şi strălucirea stelelor, cu doar cîteva scame de nor...
O grămadă urlătoare de creaturi cu ochi roşii, răsucindu-se în calea noastră... Umbră... Ochi verzi... Umbră... Galbeni... Umbră... Gata...
Piscuri negre cu petice de zăpadă, unul după altul în jurul meu... Zăpadă îngheţată, uscată ca praful, ridicată în valuri de rafalele îngheţate ale înălţimilor... Zăpadă pulverizată, asemănătoare făinii... Amintiri despre Alpii italieni, despre schiat... Valuri de zăpadă agitate pe chipuri de piatră... Un foc alb în aerul nopţii... Picioarele amorţindu-mi rapid în cizmele ude... Star zăpăcit şi sforăind, bîjbîind la fiecare pas şi clătinînd din cap a neîncredere...
Umbre dincolo de stînci, un povîrniş mai puţin abrupt, un vînt călduţ, mai puţină zăpadă...
Un drum întortocheat, ca un tirbuşon, o intrare spre căldură... Adînc, adînc, adînc în noapte, printre stelele schimbătoare...
După zăpezile de-acum o oră, acum plante şi arbuşti şi cîmpie plată... Mai încolo, păsările nopţii fîlfîind în aer, rotindu-se deasupra stîrvurilor, scoţînd ţipete de protest ascuţite cînd trecem pe lîngă ele...
Din nou la pas, în locul unde se unduiesc ierburile, agitate de briza ceva mai călduţă acum... Tusea unui rîs plecat la vînătoare... Trecerea ca un fulger a unei creaturi asemănătoare unui cerb... Stele alunecînd acolo unde le e locul şi iar înţepături în picioare...

Star cabrîndu-se, nechezînd, repezindu-se înainte ca şi cum ar fugi de o creatură nevăzută... îmi ia timp pînă să-l liniştesc, şi mai mult pînă îi trec fiorii...
Acum, ţurţuri dintr-o lună fragmentată cad pe vîrfurile copacilor din depărtare... Umezeala pămîntului degajă o ceaţă luminiscentă... Fluturi dansînd în lumina nopţii...
Pămîntul bombîndu-se şi legănîndu-se încoace şi încolo, ca şi cum munţii şi-ar mişca picioarele... Fiecare stea cu dublura ei... Un halo în jurul lunii ca o halteră... Cîmpia, aerul de deasupra ei, plin de siluete mişcătoare.
Pămîntul, un ceas imens, ticăie şi devine tăcut... Stabilitate... Inerţie... Stelele şi luna reunite în spirit...
Urmărind liziera copacilor spre vest... Impresii de junglă adormită: delir de şerpi sub veşmîntul uleios...
Spre vest, spre vest... Undeva, un rîu cu maluri drepte, curate, care-mi uşurează trecerea către mare...
Tropot de copite, răsuciri de umbre... Aerul nopţii mîngîindu-mi faţa... O privire fugară spre nişte creaturi luminoase pe turnurile înalte, strălucitoare, cu ziduri întunecate... Aerul se îndulceşte... Viziunile se amestecă... Umbre...
Star şi cu mine ne-am contopit, asemeni unui centaur... Amîndoi, sub un singur acoperămînt de sudoare... Inspirăm şi expirăm în explozii mutuale... Gîturi învelite în tunet, cumplită splendoarea nărilor... Înghiţim pămîntul...
Rîzînd, cu mirosul apelor peste noi, copacii foarte aproape în stînga noastră...
Apoi, printre ei... Scoarţă netedă, viţă-de-vie atîrnînd,

frunze late, picături de rouă... Pînze de păianjen în lumina lunii, cu forme stranii zbătîndu-se în ele... Gazon spongios... Ciuperci fosforescente pe copacii căzuţi la pămînt...
Un spaţiu liber... Ierburi mari foşnitoare...
Mai mulţi copaci...
Iarăşi, mirosul rîului...
Mai apoi, sunete... Sunete... Chicotitul ierbos al apei...
Mai aproape, mai tare, lingă noi, în cele din urmă... Cerurile umflate şi încovoiate în pîntecul ei, şi copacii... Limpede, cu un zgomot rece, umed, jilav... În stînga, trecînd pe lîngă ea... Uşoară şi curgînd, o urmăm...
De băut... Plescăind în adîncul ei, apoi ieşind cu capul limpede, Star, în apă, adăpîndu-se ca o pompă, fornăind din nări şi împroşcînd-o... În susul rîului, îmi plescăie în cizme... Curgîndu-mi pe păr, scurgîndu-se pe braţe... Star întorcînd capul, auzindu-mi rîsul...
Apoi, din nou în josul rîului, limpede, lent, răsucindu-se...
Apoi drept, lărgindu-se, şi mai lent...
Copacii îngroşîndu-se, apoi subţiindu-se...
Lung, statornic, lent...
O lumină firavă spre est...
Coborînd pe povîrniş acum, copaci mai rari... Peisaj mai stîncos şi din nou întunericul pune stăpînire peste tot...
Mai întîi, o adiere slabă a mării, care mai tîrziu se pierde... Galop, galop înainte în răcoarea nopţii... Din nou, o adiere sărată...
Piatră şi nici un copac... Dur, abrupt, pustiu, plat... Pantă din ce în ce mai abruptă...

Sclipiri între ziduri de piatră... Bolovani dislocaţi dispărînd în torent, cu plescăitul reverberat între pereţii de stîncă... Defileul se adînceşte, se lărgeşte...
În jos, în jos...
Şi mai departe...
Răsăritul mai palid, panta mai lină... Din nou, o adiere sărată, mai puternică...
Argilă şi prundiş... După un colţ, mai jos, şi mai strălucitor... Liniştit, lent, moale şi încetinind pasul...
Briza şi lumina, briza şi lumina... Dincolo de curba unei stînci...
Strunesc calul...
Sub mine se întindea ţărmul sterp al mării, unde rînd după rînd de dune rostogolindu-se, hărţuite de vînturile dinspre sud-vest, ridicau perdele de nisip care ascundeau parţial contururile distante ale mării în dimineaţa mohorîtă.
Am privit pelicula roz întinsă peste ape dinspre răsărit. Ici şi colo, nisipurile mişcătoare dădeau la iveală petice întunecate de pietriş. Mase de stînci colţuroase se înălţau deasupra valurilor umflate. Între dunele masive — zeci de metri înălţime — şi mine, acolo sus, deasupra coastei blestemate, se întindea o cîmpie presărată cu gropi şi roci ascuţite şi pietriş, iţindu-se chiar acum din iad sau din noapte, în lumina zorilor şi înnodată cu umbrele...
Da, eram unde trebuie.
Am descălecat şi am privit cum soarele forţează o zi strălucitoare asupra panoramei. Era lumina puternică, albă, pe care o căutasem. Aici, sans* oameni, era locul

esenţial, exact aşa cum îl văzusem cu decenii în urmă pe umbra Pămînt a exilului meu. Fără buldozere, ciocane pneumatice, negri care să dea cu mătura; fără oraşul Oranjemund**, cel cu maximă securitate. Fără maşinării cu raze X, sîrmă ghimpată sau gărzi înarmate. Nimic din toate astea aici. Nu. Pentru că această umbră nu auzise niciodată de un Sir Ernest Oppenheimer*** şi aici nu existase niciodată o Consolidated Diamond Mines din

* fără (în limba franceză în original) (n.tr.)
**Oraş in Namibia, construit în jurul unei mine de diamant (n. red.)
*** Industriaş în domeniul exploatării aurului şi a diamantelor, care a controlat corporaţia De Beers (din care face şi parte Consolidated Diamond Mines) şi a fondat The Anglo American Corporation of South Africa (n. red.)

Africa de sud-vest, nici un guvern care să aprobe fuziunea intereselor miniere de coastă. Aici era deşertul numit Namib, într-un loc la vreo patru sute de mile nord-vest de Cape Town, o panglică de dune şi stînci care se lăţea de la patru pînă la douăzeci de kilometri, întinzîndu-se de-a lungul coastei pustii pe aproape cinci sute de kilometri pe partea dinspre mare a Munţilor Richtersveld*, în a căror umbră mă aflam eu acum. Aici, spre deosebire de o mină convenţională, diamantele erau împrăştiate ca găinaţul păsărilor pe nisip. Eu, desigur, adusesem cu mine o greblă şi o sită.
Mi-am oprit gîndurile şi mi-am pregătit micul dejun. Se anunţa o zi fierbinte, prăfoasă.

Traversînd dunele, mă gîndeam la Doyle, bijutierul din

Avalon, cel cu părul în smocuri, roşu la faţă ca o cărămidă şi cu coşuri pe obraz. Roşul bijutierilor? De ce îmi trebuia atît de mult — suficient să aprovizioneze o armată de bijutieri pentru zece vieţi? Ridicasem din umeri. Ce mai conta pentru ce îl voiam, din moment ce îl puteam plăti? Ei bine, dacă marfa putea avea o nouă întrebuinţare şi se puteau face bani frumoşi, ar fi trebuit să fii nebun să... Cu alte cuvinte, ar fi fost incapabil să-mi furnizeze o asemenea cantitate într-o săptămînă? Prin zîmbetul său scăpară mici chicoteli. O săptămînă? Oh, nu! Fireşte că nu! Ridicol, nici nu se pune problema... ...Înţelegeam.

---

* Lanţ muntos în Africa de Sud (n. red.)

Ei bine, cîteva mulţumiri în grabă şi, poate, concurentul său din susul străzii ar fi în stare să facă rost de marfă, şi s-ar putea să fie interesat şi de cîteva diamante neşlefuite pe care le aştept în doar cîteva zile... Diamante, am spus? Stai. Întotdeauna a fost interesat de diamante... Da, dar avea mici lipsuri în ce priveşte roşul bijutierilor. O mînă ridicată. Poate că se se pripise cu privire la posibilităţile lui de a fabrica materialul de lustruit. Cantitatea îl derutase. Dar ingredientele existau din plin şi formula era foarte simplă. Da, nu exista nici un motiv ca treaba să nu poată fi dusă la bun sfîrşit. Cam într-o săptămînă. Acum, despre diamante...

Înainte de a ieşi din prăvălia lui, totul fusese pus la punct.

Am întîlnit multe persoane care cred că praful de puşcă

explodează, ceea ce, bineînţeles, e total incorect. Arde rapid, dînd naştere unei presiuni a gazului care împinge glonţul din capătul cartuşului şi-l conduce prin ţeava unei arme, după ce a fost aprins de către amorsă, care provoacă, de fapt, explozia atunci cînd îl străpunge percutorul. Acum, cu precauţia tipică familiei, am experimentat o varietate de combustibili de-a lungul anilor. Dezamăgirea mea cînd am descoperit că praful de puşcă nu ia foc în Amber şi că toate amorsele pe care le-am testat rămîneau inerte, a fost atenuată doar de faptul că ştiam că nici una dintre rudele mele nu puteau aduce arme de foc în Amber. Mult mai tîrziu, în timpul unei vizite în Amber, după ce am lustruit o brăţară pe care i-o adusesem lui Deirdre, am descoperit această minunată însuşire a roşului bijutierilor din Avalon, cînd am aruncat cîrpa de lustruit într-un şemineu. Din fericire cantitatea implicată a fost mică, iar eu eram singur în clipa aceea.
Era o amorsă excelentă, direct din recipient. Cînd o combinai cu o cantitate suficientă de material inert, putea fi făcută să ardă cum trebuie.
Am ţinut această mică informaţie numai pentru mine, presimţind că, într-o bună zi, va putea fi folosită pentru a hotărî anumite conflicte importante din Amber. Din păcate, am intrat în conflict cu Eric înainte de acea zi şi informaţia a intrat în depozit alături de celelalte amintiri ale mele. Cînd, într-un tîrziu, lucrurile s-au clarificat, şansele mele s-au amestecat rapid cu ale lui Bleys, care pregătea un asalt asupra Amberului. Atunci practic nu avusese nevoie de mine, dar mă luase în afacere, cred,

numai ca să mă ţină sub observaţie. Dacă i-aş fi furnizat arme ar fi fost de neînvins, iar eu m-aş fi dovedit inutil. Mai mult de-atît, dacă am fi reuşit să punem mîna pe Amber conform planurilor lui, situaţia ar fi devenit într-adevăr încordată, cu forţele de ocupaţie şi cu loialitatea ofiţerilor aparţinîndu-i lui. Atunci mi-ar fi fost necesar ceva ca să echilibrez balanţa puterii. Cîteva bombe şi arme automate, să zicem.

Dacă mi-aş fi revenit măcar cu o lună mai devreme, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Aş fi fost în Amber în loc să fiu jupuit, zgîriat şi deshidratat, cu încă o călătorie de coşmar înaintea mea şi cu un morman de necazuri de rezolvat după aceea.

Am scuipat nisip ca să nu mă sufoc cînd am izbucnit în rîs. La naiba, singuri ne hotărîm soarta. Aveam lucruri mai bune la care să mă gîndesc decît la ce s-ar fi putut întîmpla. De pildă, Eric...

Îmi amintesc ziua aceea, Eric. Eram în lanţuri şi fusesem silit să îngenunchez dinaintea tronului. Tocmai mă încoronasem singur, ca să te batjocoresc, şi fusesem bătut pentru asta. A doua oară cînd am avut coroana în mîini, am azvîrlit-o în tine. Dar tu ai prins-o şi ai zîmbit. M-am bucurat că nu s-a deteriorat cînd eşuasem să te lovesc. O piesă atît de frumoasă... Toată din argint, cu cele şapte vîrfuri semeţe, şi bătută în smaralde mai strălucitoare decît orice diamant. Două rubine imense la fiecare tîmplă... în ziua aceea te-ai încoronat singur, cu toată aroganţa, cu mare pompă şi în grabă. Primele cuvinte pe care le-ai rostit atunci, mi-au fost şoptite mie,

înainte ca ecoul lui „Trăiască regele!" să dispară din sală. Mi le amintesc literă cu literă: „Ochii tăi au fost martori la cea mai frumoasă privelişte pe care o vor mai vedea vreodată", ai spus. Apoi ai chemat gărzile:
— Duceţi-l pe Corwin la fierărie şi să-i fie scoşi ochii! Fie ca ziua de azi să fie ultimul lucru pe care să şi-l amintească! Apoi, aruncaţi-l în întunecimea celei mai adînci temniţe de sub Amber şi fie-i uitat numele!
— Acum tu domneşti în Amber, am rostit cu o voce tare. Dar văd iarăşi, şi nici n-am uitat, nici n-am fost uitat.
Nu, mi-am spus. Înveşmîntează-te în titlul tău, Eric. Zidurile Amberului sînt înalte şi groase. Stai în spatele lor. Înconjoară-te cu oţelul inutil al spadelor. Blindează-ţi casa cu praf ca furnicile. Acum ştii că nu vei fi niciodată în siguranţă cît trăiesc eu şi te-am avertizat că mă voi întoarce. Sosesc, Eric. O să-mi aduc arme din Avalon şi-ţi voi sfărîma uşile şi-ţi voi nimici apărătorii. Atunci va fi aşa cum a fost, cîndva, pentru scurt timp, înainte ca oamenii tăi să vină şi să te salveze. În ziua aceea am avut doar cîţiva stropi din sîngele tău. De data asta, îl voi avea pe tot.
Am scos la iveală încă un diamant neşlefuit, al şaisprezecelea, cred, şi l-am strecurat în săculeţul de la brîu.

Privind apusul soarelui, mă gîndeam la Benedict, Julian şi Gerard. Care era legătura? Oricum, nu-mi plăcea nici o combinaţie de interese în care să fie implicat Julian. Gerard era în regulă. Reuşisem să dorm liniştit în tabără

cînd presupuneam că pe el îl contactase Benedict. Totuşi, dacă acum se aliase cu Julian, era un motiv de nelinişte crescîndă. Dacă mă ura cineva mai mult decît Eric, acela era Julian. Dacă ştia unde mă aflu, atunci aş fi fost în mare pericol. Încă nu eram pregătit pentru o confruntare.

Presupun că Benedict putea găsi o justificare morală ca să mă trădeze în acest punct. La urma urmelor, ştia că orice aş fi făcut — şi ştia că o să acţionez cumva — ar fi provocat tulburări în Amber. Îl înţelegeam, chiar îi împărtăşeam sentimentele. Era dedicat trup şi suflet păstrării liniştii tărîmului. Spre deosebire de Julian, era un om cu principii, şi regretam că îl înfruntasem. Speram ca lovitura mea să fie la fel de rapidă şi nedureroasă ca extracţia unui dinte sub anestezie, şi că vom fi iar de aceeaşi parte, curînd după aceea. Acum, că o întîlnisem pe Dara, doream să se întîmple astfel şi pentru binele ei.

Îmi destăinuise prea puţine ca să pot fi liniştit. N-aveam cum să aflu dacă intenţiona cu adevărat să rămînă în tabără toată săptămîna, sau dacă chiar acum coopera cu forţele din Amber ca să-mi întindă o capcană, să ridice zidurile temniţei mele, să-mi sape mormîntul. Trebuia să mă grăbesc, deşi tînjeam să mai rămîn în Avalon.

Îl invidiam pe Ganelon, aflat în cine ştie ce tavernă sau bordel, beat, înconjurat de curve, sau luptîndu-se, sau vînînd pe cine ştie ce deal. Ajunsese acasă. Oare trebuia să-l las pradă plăcerilor, în ciuda ofertei lui de a mă însoţi în Amber? Dar nu, ar fi fost interogat cu privire la plecarea mea — cu violenţă, dacă ar fi fost implicat Julian

— şi apoi ar fi devenit un paria în propria-i ţară, dacă l-ar fi lăsat în viaţă. Atunci ar fi devenit, fără doar şi poate, iarăşi un nelegiuit, iar a treia oară ar fi însemnat distrugerea lui. Nu, trebuia să-mi ţin promisiunea. Trebuia să vină cu mine, dacă încă îşi dorea asta. Dacă se răzgîndea, ei bine — i-aş fi invidiat statutul de paria în Avalon. Mi-ar fi plăcut să rămîn mai mult aici, să rătăcesc pe dealuri alături de Dara, să vagabondez la ţară, să navighez pe fluvii...

M-am gîndit la ea. Într-un fel, faptul că aflasem de existenţa ei schimbase datele problemei. Nu ştiam exact cum. În ciuda duşmăniilor majore şi animozităţilor meschine, noi, cei din Amber, sîntem un grup cu o mare conştiinţă a familiei, întotdeauna dornici să aflăm noutăţi unii despre alţii, dornici să cunoaştem locul fiecăruia în peisajul schimbător. Fără îndoială, o pauză pentru bîrfe a prevenit cîteva decese printre noi. Uneori mă gîndesc la noi ca la o bandă de băbuţe rele, într-o combinaţie de azil şi cursă cu obstacole.

Încă nu puteam s-o plasez pe Dara la locul ei, pentru că nici ea nu ştia care e acesta. Oh, în cele din urmă, o să înveţe. Se va bucura de o tutelă extraordinară în clipa în care existenţa ei va deveni cunoscută. Acum că o făcusem să fie conştientă de unicitatea ei, era doar o chestiune de timp să intre în joc. În anumite locuri ale conversaţiei noastre mă simţisem cumva ca un şarpe, dar, la naiba, avea dreptul să afle. Oricum, ar fi aflat mai devreme sau mai tîrziu, şi cu cît afla mai curînd, cu atît putea începe să-şi pregătească mijloacele de apărare.

Era numai spre binele ei.
Desigur, e posibil — chiar verosimil — ca mama şi bunica ei să fi trăit fără să fi avut habar de moştenirea lor...
Şi unde le dusese asta? Muriseră de o moarte violentă, povestise ea.
Fusese posibil, mă întreb, ca braţul lung al Amberului să fi ajuns la ele, de afară, din Umbră? Şi oare urma să lovească din nou?
Atunci cînd voia, Benedict putea fi la fel de dur şi rău şi periculos ca oricare dintre noi. Chiar mai dur. Ar fi luptat pentru protecţia alor lui, chiar ucigînd pe vreunul dintre noi, fără îndoială, dacă ar fi considerat necesar. Probabil că a presupus că, dacă face din existenţa ei un secret şi nici ei nu-i destăinuie nimic, acestea o vor proteja. Va fi furios pe mine cînd va afla ce am făcut, ceea ce era încă un motiv să dispar cît mai în grabă. Dar ei nu-i spusesem tot ce trebuia, din pură perversitate. Voiam să supravieţuiască, şi simţeam că el nu mînuieşte lucrurile cum trebuie. Cînd voi reveni, ea va fi avut timp suficient să mediteze asupra lucrurilor. Va avea multe întrebări, iar eu voi profita de ocazie ca s-o avertizez şi să-i dau detalii.
Am scrîşnit din dinţi.
Nimic din toate astea nu va fi necesar. Cînd voi domni în Amber, lucrurile vor fi total diferite. Trebuie să fie...
De ce nu s-a ivit nimeni care să găsească o cale de a schimba natura fundamentală a omului? Chiar şi ştergerea tuturor amintirilor mele şi o viaţă nouă într-o lume nouă l-au avut drept rezultat pe acelaşi vechi

Corwin. Dacă nu aş fi fost mulţumit cu ceea ce eram, ar fi fost o perspectivă demnă de disperare.
Într-o porţiune mai liniştită a rîului, m-am spălat de praf, de sudoare, întrebîndu-mă între timp despre drumul negru care-i rănise atît de grav pe fraţii mei. Erau multe lucruri pe care trebuia să le aflu.
Cînd mă îmbăiam, Grayswandir mi-a stat la îndemînă. Oricare dintre noi e în stare să-l găsească pe celălalt prin Umbră, atunci cînd urmele sînt încă proaspete. Pînă la urmă m-am îmbăiat fără să fiu deranjat, deşi am folosit-o pe Grayswandir de trei ori la întoarcere, în scopuri mai puţin pămînteşti decît fraţii mei.
Dar trebuia să mă aştept la aşa ceva, din moment ce accelerasem considerabil ritmul...

Era încă întuneric, deşi zorii nu erau departe, cînd am intrat în grajdurile conacului fratelui meu. L-am liniştit pe Star, care devenise puţin sălbatic, vorbindu-i şi mîngîindu-l în timp ce-l ţesălam, dîndu-i apoi o cantitate mare de hrană şi apă. Firedrake, armăsarul lui Ganelon, mă salută din boxa de vizavi. M-am spălat la pompa din spatele grajdului, încercînd să mă hotărăsc unde să trag un pui de somn.
Aveam nevoie de puţină odihnă. Cîteva ore mi-ar fi fost de ajuns, dar refuzam să le petrec sub acoperişul lui Benedict. Nu voiam să mă las aşa uşor, şi chiar dacă am spus adesea că vreau să mor în pat, mă refeream la faptul că, atunci cînd voi fi foarte bătrîn, îmi doresc să fiu călcat de un elefant în timp ce fac dragoste.

N-aveam însă nimic împotrivă să-i consum băutura şi voiam ceva tare. Conacul era în întuneric; am intrat fără zgomot şi am găsit bufetul.
Mi-am turnat o porţie zdravănă, am dat-o pe gît. Mi-am turnat incă una şi m-am îndreptat spre fereastră. De acolo vedeam la mare distanţă. Conacul era situat pe coama unui deal şi Benedict alesese bine peisajul.
— Alb în lumina lunii se-ntinde lungul drum*, am recitat,

* Versuri din poemul „White in the moon the long road lies", de A. E. Housman. (n. red.)

surprins de sunetul propriei mele voci. Iar luna stă deasupra, albă...
— Aşa face. Aşa face, Corwin, băiete, l-am auzit rostind pe Ganelon.
— Nu te-am văzut stînd aici, am rostit încet, fără să mă întorc de la fereastră.
— Asta pentru că stau eu foarte liniştit, spuse.
— Oh. Cît de beat eşti?
— Acum, destul de puţin. Dar dacă ai fi drăguţ şi mi-ai turna un păhărel...
— M-am răsucit spre el.
— De ce nu-ţi iei singur?
— Mă doare dacă mă mişc.
— E-n regulă.
M-am dus şi i-am turnat un pahar, apoi i l-am dat. Îl ridică lent, dădu din cap în semn de mulţumire, luă o gură.
— Ah, e bun! oftă el. Mai amorţeşte cîte ceva.
— Te-ai bătut, am zis.
— Mda, zise. De mai multe ori.

— Atunci, poartă-ţi rănile ca un bun soldat şi lasă-mă să-mi economisesc mila.
— Dar am învins!
— Dumnezeule! Şi unde ai ascuns cadavrele?
— Oh, nu sînt într-o stare atît de gravă. O gagică mi-a făcut asta.
— Atunci aş zice că a meritat banii.
— Nu despre asta-i vorba. Cred că te-am băgat într-o belea.
— Pe mine? Cum?
— N-am ştiut că e de-a casei. Am intrat bine dispus şi am crezut că e o fetişcană, fată-n casă...
— Dara? am spus, încordîndu-mă.
— Mda, ea. Am plesnit-o peste fund şi am încercat să îi fur un sărut sau două... (Gemu.) — Atunci m-a înşfăşcat. M-a ridicat de la pămînt şi m-a ţinut deasupra capului. Apoi mi-a spus că ea e stăpîna casei. Apoi m-a lăsat să cad... Am cel puţin o sută de kilograme, omule, şi-a fost cale lungă pînă jos.
Mai luă o înghiţitură, iar eu am chicotit.
— A rîs şi ea, spuse mîhnit. M-a ajutat să mă ridic de pe jos şi a fost amabilă, şi, fireşte, mi-am cerut scuze. Fratele acela al tău precis e un bărbat extraordinar. N-am întîlnit niciodată o fată atît de puternică. Lucrurile pe care i le-ar putea face unui bărbat...
În vocea lui se simţea admiraţia. Îşi clătină încet capul şi bău restul din pahar.
— A fost înfricoşător — ca să nu mai zic stînjenitor, trase el concluzia.

— Ţi-a acceptat scuzele?
— Oh, da. A trecut cu eleganţă peste întregul incident. Mi-a spus să uit de el, că şi ea va face la fel.
— Atunci de ce nu eşti în pat, dormind?
— Eram în aşteptare, în caz că veneai la o oră mai ciudată. Voiam să te prind la ţanc.
— Ei bine, m-ai prins.
Se ridică încetişor şi luă paharul.
— Hai să mergem afară, spuse.
— Bună idee.
În drum, luă carafa cu rachiu, ceea ce era, de asemeni, o idee bună, am gîndit eu, şi am luat-o pe cărarea grădinii din spatele casei. Într-un tîrziu, se săltă pe o veche băncuţă de piatră la poalele unui stejar imens, unde umplu ambele pahare şi sorbi din al lui.
— Ah! Fratele tău se pricepe şi la băuturi, spuse.
M-am aşezat lîngă el şi mi-am umplut pipa.
— După ce mi-am cerut scuze şi m-am prezentat, am vorbit un timp, spuse. De îndată ce-a aflat că sîntem împreună, a dorit să ştie tot felul de lucruri despre Amber, despre umbre, despre tine şi despre restul familiei.
— I-ai spus ceva? am rostit, aprinzînd un chibrit.
— N-aş fi putut chiar dacă aş fi vrut, spuse. Nu ştiam nici un răspuns.
— Bine.
— Totuşi, m-a pus pe gînduri. Nu cred că Benedict îi spune mare lucru, şi înţeleg şi de ce. În locul tău, aş avea mare grijă ce vorbesc în prezenţa ei, Corwin. Pare a fi

prea curioasă.
Am încuviinţat, pufăind.
— Există un motiv pentru asta, am spus. Un motiv foarte întemeiat. Sînt însă bucuros să aflu că nu te pierzi cu firea chiar şi cînd bei. Mulţumesc că mi-ai spus.
Ridică din umeri şi bău.
— Te trezeşti rapid cînd ţi-o iei pe coajă. De asemeni, binele tău e şi binele meu.
— Adevărat. Această variantă a Avalonului e pe placul tău?
— Variantă? Este Avalonul meu, spuse. Cu o nouă generaţie de oameni, dar locul este acelaşi. Azi am vizitat Cîmpia Spinilor, unde am învins gaşca lui Jack Hailey cînd eram în serviciul tău. Era la fel.
— Cîmpia Spinilor... am rostit, amintindu-mi.
— Da, ăsta-i Avalonul meu, continuă, şi aici o să revin să-mi petrec bătrîneţile, dacă vom supravieţui trecerii prin Amber.
— Încă mai vrei să mergi acolo?
— Toată viaţa mi-am dorit să văd Amberul — mă rog, din clipa în care am auzit prima dată de el. De la tine, în vremurile mai fericite.
— Chiar nu-mi amintesc ce-am zis. Probabil o poveste frumoasă.
— În noaptea aia eram amîndoi minunat de beţi, şi ai vorbit puţin — a părut că ai şi plîns o parte a timpului — povestindu-mi despre falnicul munte Kolvir, despre turlele verzi şi aurii ale oraşului, despre promenade, cheiuri, terase, flori, fîntîni... Mi s-a părut că a durat

puţin, dar a fost mare parte din noapte — pentru că, înainte de a ne prăbuşi în pat, se iveau zorii. Doamne! Aproape că puteam desena o hartă a locului! Trebuie să-l văd înainte de a muri.
— Nu-mi amintesc noaptea aceea, am spus rar. Probabil că eram foarte, foarte beat.
Chicoti.
— Am avut clipe frumoase aici, pe vremuri, zise. Şi ei îşi amintesc de noi. Dar ca oameni care au trăit cu multă vreme în urmă — şi multe din poveştile lor sînt greşite. Dar, la naiba! Cîţi oameni mai ţin minte poveştile lor de la o zi la alta?
N-am răspuns, fumînd, zburînd cu mintea înapoi în timp.
—... Toate astea mă conduc la o întrebare sau două, rosti.
— Spune.
— Atacul tău asupra Amberului va isca mari complicaţii cu fratele tău Benedict?
— Mi-aş dori cu adevărat să ştiu şi eu răspunsul, am spus. La început, cred că da. Dar acţiunea mea ar trebui să fie adusă la îndeplinire înainte ca el să poată ajunge de aici în Amber, ca eventual răspuns la o cerere de ajutor. Vreau să spun — să ajungă în Amber cu întăriri. Ar putea ajunge acolo într-o clipă. În persoană, dacă l-ar ajuta cineva din interior. Dar nu i-ar folosi la mare lucru. Nu. Mai degrabă decît să distrugă Amberul, el va sprijini pe oricine îl poate apăra, sînt sigur. De îndată ce-l detronez pe Eric, va dori ca lupta să se oprească exact acolo şi va fi de acord să urc eu pe tron, numai ca să pun

capăt tulburărilor. La început însă bineînţeles că nu va fi de acord cu atacul.
— Aici voiam să ajung. Crezi că, după aceea, relaţiile dintre voi se vor deteriora?
— Nu cred. E doar o chestiune de politică, ne cunoaştem de-o viaţă, el şi cu mine, şi întotdeauna am fost în relaţii mult mai bune decît oricare dintre noi cu Eric.
— Pricep. Din moment ce sîntem amîndoi implicaţi, iar Avalonul pare a fi al lui Benedict acum, mă întreb cum ar reacţiona dacă eu aş reveni aici într-o bună zi. M-ar urî pentru că te-am ajutat?
— Mă îndoiesc foarte tare. Nu e genul ăsta de om.
— Atunci, lasă-mă să merg mai departe. Dumnezeu ştie că sînt un soldat cu experienţă, şi, dacă vom izbuti să cucerim Amberul, se va convinge de asta cu vîrf şi îndesat. Acum, avînd braţul drept rănit, crezi că va lua în calcul ideea de a mă angaja comandant al trupelor lui de miliţie? Cunosc bine departamentul ăsta. L-aş putea duce în Cîmpia Spinilor, să-i descriu bătălia de acolo. La naiba! L-aş sluji bine, la fel de bine ca pe tine.
Apoi izbucni în rîs.
— Iartă-mă! Mai bine decît pe tine.
Am chicotit, am sorbit din băutură.
— O să fie dificil, am spus. Fireşte că îmi place ideea. Dar nu sînt prea sigur că te vei putea bucura vreodată de încrederea lui. Ar părea mult prea evident drept un complot din partea mea.
— Blestemată politică! Nu asta am vrut să spun! Nu ştiu decît meseria de soldat şi iubesc Avalonul!

— Eu te cred. Dar el o să te creadă?
— Cu doar un singur braţ, va avea nevoie de un bărbat puternic alături. Ar putea să...
Am izbucnit în rîs şi m-am oprit brusc, pentru că sunetul rîsului parcă se auzea prea tare şi la mare distanţă. De asemeni, la mijloc erau şi sentimentele lui Ganelon.
— Iartă-mă, am spus. Te rog să mă scuzi. Nu înţelegi. Tu chiar nu înţelegi cu cine am vorbit în noaptea aceea, în cort. Poate că ţie ţi s-a părut un om obişnuit, un schilod. Dar nu e aşa. Eu mă tem de Benedict. E altfel decît oricine din Umbră sau realitate. Pentru Amber, el este Maestrul de Arme. Tu îţi poţi imagina un mileniu? O mie de ani? Mai multe milenii? Poţi înţelege un om care, aproape în fiecare zi a vieţii într-un mileniu, şi-a petrecut timpul cu arme, tactici, strategii? Doar pentru că tu îl vezi într-un regat micuţ, în fruntea unei miliţii reduse ca număr, cu o livadă bine îngrijită în curtea din dos, nu fi amăgit. Tot ceea ce înseamnă ştiinţă militară e în mintea lui. Adesea a călătorit din umbră în umbră, fiind martorul nenumăratelor variaţiuni ale aceleiaşi bătălii, în circumstanţe uşor modificate, în scopul testării teoriilor sale despre ştiinţa războiului. A fost la comanda unor armate atît de mari încît le puteai privi mărşăluind zile în şir fără să vezi capătul coloanelor. Deşi e incomodat de pierderea braţului, nu mi-aş dori să-l înfrunt nici cu arme, nici cu mîinile goale. E mare noroc că n-are planuri cu domnia, altfel ar fi ocupat de mult tronul. Dacă ar fi fost pe tron, cred că, în clipa asta, aş fi renunţat şi mi-aş fi recunoscut vasalitatea. Mi-e teamă de Benedict.

Ganelon rămase tăcut multă vreme, iar eu am sorbit din băutură pentru că mi se uscase gîtul.
— Nu mi-am dat seama de toate astea, spuse. Voi fi fericit dacă îmi îngăduie doar să revin în Avalon.
— Măcar atîta o să facă. Ştiu.
— Dara mi-a spus că are un mesaj de la el, azi. A hotărît să plece brusc din tabără. Se va întoarce, probabil, mîine.
— La naiba! Am spus, ridicîndu-mă. În cazul ăsta, trebuie să ne mişcăm repede. Sper că Doyle are marfa deja pregătită. Dimineaţă trebuie să mergem la el şi să urgentăm treburile. Vreau să fiu departe de-aici, înainte să revină Benedict!
— Deci, ai „frumuşelele"?
— Da.
— Pot să le văd?
Am desfăcut săculeţul de la centură şi i l-am dat. Îl deschise şi scoase mai multe pietre, ţinîndu-le în palma stingă şi rotindu-le uşor cu vîrful degetelor.
— Nu par a fi mare lucru, zise, din cîte văd eu în lumina asta. Stai! E o sclipire! Nu...
— Sînt pietre brute, fireşte. Ţii o avere în mîinile tale.
— Uimitor, spuse, lăsîndu-le să cadă înapoi în săculeţ şi închizîndu-l. A fost atît de simplu pentru tine.
— Nu a fost totul chiar atît de simplu.
— Totuşi, să cîştigi o avere atît de rapid pare cumva nedrept, îmi înapoie săculeţul.
— O să am grijă să te alegi şi tu cu o avere, cînd ne isprăvim treaba, am spus. Asta ar trebui să fie ca o

compensaţie, dacă Benedict nu-ţi oferă vreun rang.
— Acum, că am aflat cine e, sînt mai hotărît ca oricînd să ajung în slujba lui într-o bună zi.
— O să vedem ce e de făcut.
— Da. Mulţumesc, Corwin. Cum ne pregătim de plecare?
— Vreau să te duci şi să te odihneşti zdravăn, pentru că o să te trezesc devreme. Star şi Firedrake nu vor fi deosebit de mulţumiţi de noţiunea de datorie în hăţuri, mă tem, dar vom împrumuta una dintre căruţele lui Benedict şi ne vom îndrepta spre oraş. Înainte de asta, voi încerca să pun la punct aici o acoperire pentru dispariţia noastră. Apoi îl voi zori pe Doyle, bijutierul, să-şi facă treaba, vom pune mîna pe încărcătura noastră, şi pe-aci ţi-e drumul în Umbră cît mai iute posibil. Cu cît plecăm mai repede, cu atît îi va fi mai greu lui Benedict să ne ia urma. Dacă eu reuşesc să pătrund în Umbră cu o jumătate de zi avans, îi va fi practic imposibil.
— De ce-ar fi el nerăbdător să vină imediat după noi?
— N-are încredere în mine nici cît o para chioară — normal. Mă aşteaptă să fac eu prima mişcare. Ştie că aici există ceva de care am nevoie, dar nu ştie ce. Vrea să afle, ca să poată evita o nouă ameninţare pentru Amber. De îndată ce se va prinde că am tulit-o de-a binelea, va şti că am pus mîna pe acel ceva şi va veni să se convingă.
Ganelon căscă, se întinse, îşi isprăvi băutura.
— Da, zise. Mai bine ne-am odihni acum, ca să fim în formă la plecare. Acum, că mi-ai spus mai multe despre Benedict, sînt mai puţin surprins de celălalt lucru pe care

voiam să ţi-l spun — deşi nu e mai puţin jenant.
— Acesta fiind...?
Se ridică pe picioare, luă carafa cu grijă apoi arătă spre potecă.
— Dacă vei continua în direcţia aia, spuse, trecînd de gardul care marchează capătul acestui tufiş şi vei intra în pădurea care se întinde acolo — şi apoi mergi încă vreo două sute de paşi — vei ajunge într-un loc unde se află o mică dumbravă cu puieţi, în stînga, pe o pantă de vreun metru sub nivelul traseului. În josul ei, bătătorit şi presărat cu frunze şi crengi, se află un mormînt proaspăt. L-am descoperit mai devreme, cînd ieşisem să iau o gură de aer şi m-am oprit să mă uşurez chiar acolo.
— De unde ştii că e un mormînt?
Chicoti.
— Sub acest nume sînt cunoscute, în general, gropile care conţin cadavre. Nu era foarte adînc şi-am scormonit cu un băţ.
— Înăuntru sînt patru cadavre — trei bărbaţi şi o femeie.
— Morţi de curînd?
— Foarte. Cîteva zile, aş zice.
— L-ai lăsat aşa cum l-ai găsit?
— Nu-s prost, Corwin.
— Iartă-mă. Dar chestia asta mă tulbură considerabil, pentru că n-o înţeleg nici în ruptul capului.
— Evident că i-au dat de furcă lui Benedict şi el le-a întors serviciul.
Poate. Cum arătau? Cum au murit?
— Despre ei nimic special. Vîrstă mijlocie, gîturile tăiate

— mai puţin unul, care era cu maţele scoase.
— Straniu. Da, e bine că plecăm curînd, Avem noi destule probleme ca să ne mai amestecăm şi în cele locale.
— De acord. Deci, la culcare!
— Du-te înainte. Eu nu sînt gata încă.
— Urmează-ţi propriul sfat şi odihneşte-te un pic, spuse, întorcîndu-se spre conac. Nu sta de veghe şi nu-ţi mai face griji.
— Aşa voi face.
— Atunci, noapte bună.
— Ne vedem dimineaţă.
L-am privit cum se întoarce pe potecă. Avea dreptate, bineînţeles, dar eu nu eram încă pregătit să renunţ la starea de trezie. Mi-am revizuit planurile ca să fiu sigur că nu scăpasem nimic, mi-am terminat băutura, şi am pus paharul pe bancă. Apoi m-am ridicat şi m-am plimbat cu pas uşor, lăsînd nori de fum de ţigară în jurul meu. Peste umăr se vedea un pic din lumina lunii, iar zorii erau doar la cîteva ore distanţă, după estimarea mea. Eram neclintit în hotărîrea de a-mi petrece restul nopţii afară, şi m-am gîndit să-mi găsesc un loc bun unde să-mi instalez aşternutul.
Bineînţeles, pînă la urmă am ajuns în josul potecii care ducea la mica dumbravă. Se vedea că pămîntul fusese răscolit de curînd, dar nu aveam dispoziţia necesară de a exhuma cadavrele la lumina lunii, şi îl credeam pe cuvînt pe Ganelon legat de tot ce descoperise. Nici măcar nu ştiu ce mă împinsese să vin aici. Curiozitatea morbidă, cred. M-am hotărît să nu dorm, totuşi, în apropiere.

Mi-am croit drum către colţul de nord-vest al grădinii, găsind o zonă care era invizibilă dinspre conac. Erau tufişuri înalte, iar iarba era lungă, moale şi mirosea dulceag. Mi-am aşternut mantia, m-am aşezat pe ea, mi-am scos cizmele. Mi-am pus picioarele pe iarba grasă şi am oftat.

Nu peste mult timp, am hotărît. Umbre către diamante către arme către Amber. Îmi urmam destinul. Acum un an, putrezeam într-o celulă, traversînd înainte şi înapoi graniţa dintre echilibru şi nebunie de atîtea ori încît aproape că am făcut-o să dispară. Acum eram liber, puternic, îmi revenise vederea şi aveam un plan. Acum, reprezentam o ameninţare pe cale de a se materializa încă o dată, o ameninţare mult mai periculoasă decît fusesem înainte. De data asta, soarta nu-mi mai era legată de planurile altuia. Acum, eram unicul răspunzător de izbîndă sau de înfrîngere.

Sentimentul era plăcut, aşa cum erau şi iarba, şi alcoolul care mi se scurgea acum prin trup şi mă încălzea cu o flacără interioară. Mi-am curăţat pipa, am pus-o deoparte, mi-am întins oasele, am căscat şi eram pe punctul de a mă întinde la orizontală.

Am simţit o mişcare la distanţă, m-am ridicat pe coate şi am aşteptat. N-a trebuit să aştept prea mult. O siluetă trecea încet de-a lungul potecii, oprindu-se frecvent, deplasîndu-se în tăcere. Dispăru în apropierea copacului lîngă care am stat împreună cu Ganelon, şi nu ieşi la iveală multă vreme. Apoi continuă încă vreo cîteva duzini de paşi, se opri şi păru că priveşte în direcţia mea. După

care înainta spre mine.
Trecînd pe lîngă un pîlc de arbuşti şi apărînd din umbre, chipul îi fu învăluit brusc în lumina lunii. Aparent conştientă de asta, zîmbi înspre mine, încetinind paşii pe măsură ce se apropia, oprindu-se cînd ajunse dinaintea mea.
Rosti:
— Înţeleg că nu-ţi plac încăperile tale, Lord Corwin.
— Absolut deloc, am spus. E o noapte atît de frumoasă, încît a trezit în mine omul căruia îi place natura.
— Ceva trebuie că a trezit în tine şi noaptea trecută, în ciuda ploii, rosti şi se aşeză lîngă mine, pe mantie. Ai dormit înăuntru sau afară?
— Afară, am spus. Dar n-am dormit. De fapt, n-am dormit din clipa în care te-am văzut ultima oară.
— Unde ai fost?
— Pe malul mării, am cernut nisipul. Sună trist. A fost trist.
— M-am gîndit foarte mult, de cînd am fost amîndoi în Umbre.
— Mi-am închipuit.
— Nici eu n-am prea pus geană pe geană. De-aia te-am auzit cînd ai venit, te-am auzit vorbind cu Ganelon, am ştiut că eşti undeva pe-aici, cînd el s-a întors singur.
— Ai avut dreptate.
— Trebuie să ajung în Amber, ştii. Şi să traversez Modelul.
— Ştiu. O vei face.
— Curînd, Corwin. Curînd!

— Eşti tînără, Dara. Ai tot timpul înainte.
— La naiba! Am aşteptat toată viaţa — fără măcar să ştiu despre asta! Nu există nici o cale să pot merge acum?
— Nu.
— De ce nu? M-ai putea lua într-o călătorie rapidă prin umbre, apoi în Amber, apoi să mă laşi să parcurg Modelul...
— Dacă nu sîntem ciopîrţiţi pe loc, am putea fi destul de norocoşi să ni se dea celule — sau roţi de tortură — vecine înainte de a fi executaţi.
— De ce? Doar eşti un Prinţ al Cetăţii. Ai dreptul să faci ce-ţi pofteşte inima.
Am început să rid.
— Sînt un proscris, draga mea. Dacă revin în Amber, voi fi executat, cu puţin noroc. Sau ceva mult mai rău, dacă n-am noroc. Dar, judecînd după cum au mers lucrurile ultima dată, aş zice că mă vor ucide rapid. Această curtoazie va fi, fără doar şi poate, extinsă şi asupra tovarăşilor mei.
— Oberon n-ar face aşa ceva.
— Dacă ar fi provocat suficient, cred că ar face-o. Numai că întrebarea nu prea îşi are rostul. Oberon nu mai există, iar fratele meu Eric stă pe tron şi se crede rege.
— Cînd s-a petrecut asta?
— Acum cîţiva ani, după măsurătoarea timpului din Amber.
— De ce-ar dori să te ucidă?
— Ca să mă-mpiedice să-l ucid eu, bineînţeles.
— Ai face-o?

— Da, şi mă voi ţine de cuvînt. Curînd, cred. Atunci, se răsuci spre mine şi mă privi în ochi.
— De ce?
— Ca să pot să mă urc eu pe tron. Îmi aparţine de drept, vezi tu. Eric e un uzurpator. Tocmai am evadat din torturile şi temniţa unde am fost închis mulţi ani din ordinul lui. A făcut, totuşi, greşeala de a-şi permite luxul să mă ţină în viaţă ca să poată contempla starea mea jalnică. Nu i-a trecut nici o clipă prin minte că o să evadez şi o să revin ca să mă răzbun pe el. Adevărul e că nici mie nu mi-a trecut prin cap. Dar din moment ce mi s-a oferit o a doua şansă, voi avea grijă să nu fac şi eu aceeaşi greşeală.
— Dar e fratele tău.
— Puţini sînt mai conştienţi de asta decît noi doi, te asigur.
— Cît de curînd crezi că o să-ţi duci la îndeplinire obiectivele?
— Aşa cum am spus ieri, dacă poţi pune mîna pe Atuuri, contactează-mă cam în trei luni. Dacă nu, şi lucrurile vor evolua conform planurilor mele, o să iau eu legătura cu tine mult mai devreme, sub domnia mea. Ai putea avea şansa să parcurgi Modelul înainte de a trece un an.
— Şi dacă dai greş?
— Atunci vei fi nevoită să aştepţi mai mult. Pînă cînd Eric îşi va asigura permanenţa domniei şi pînă cînd Benedict îl va recunoaşte rege. Vezi tu, Benedict nu vrea să facă asta. A preferat să stea departe de Amber multă vreme, şi Eric crede că nici măcar nu se mai numără printre cei

vii. Dacă şi-ar face apariţia acum, ar fi obligat să ia o atitudine pro sau contra lui Eric. Dacă s-ar declara de partea lui, atunci continuitatea domniei lui Eric ar fi asigurată — şi Benedict nu vrea să fie responsabil de asta. Dacă ar fi împotrivă, atunci ar fi vrajbă — şi nu vrea să fie responsabil nici de asta. El unul nu-şi doreşte coroana. Numai rămînînd în totalitate neimplicat poate asigura balanţa liniştii care trebuie să triumfe. Dacă o fi să apară şi să nege ambele variante ar putea scăpa cu faţa curată, numai că asta ar echivala cu negarea domniei lui Eric şi ar duce tot la tulburări. Dacă s-ar afişa cu tine ar însemna că renunţă la dreptul de a alege, pentru că Eric ar exercita presiuni asupra lui prin tine.

— Deci dacă pierzi s-ar putea să nu mai ajung niciodată în Amber!

— Ţi-am descris situaţia aşa cum o văd eu. Există, fără doar şi poate, mulţi factori de care n-am habar. Am fost afară din circuit prea mult timp.

— Trebuie să învingi! Spuse. Apoi, deodată: Crezi că bunicul te-ar sprijini?

— Mă îndoiesc. Dar situaţia ar fi cu totul alta. Sînt conştient de existenţa lui şi de a ta. N-o să-i cer sprijinul. Atîta vreme cît nu mi se opune, voi fi mulţumit. Şi dacă sînt rapid, eficient şi victorios, n-o să mi se opună. N-o să-i placă faptul că am aflat despre tine, dar cînd va vedea că nu ţi-am vrut răul, totul va fi bine din punctul ăsta de vedere.

— Dar de ce nu te foloseşti de mine? Pare un lucru logic.

— Aşa e. Dar am descoperit că te plac, am spus, aşa încît

nici nu se pune problema.
Izbucni în rîs.
— Te-am fermecat! spuse.
Am chicotit.
— În felul tău delicat, din vîrful floretei, da.
Brusc, se întristă.
— Bunicul se întoarce mîine, rosti. Ţi-a spus omul tău, Ganelon?
— Da.
— Asta te încurcă?
— Intenţionez s-o şterg de-aici înainte de întoarcerea lui.
— Dar ce-o să facă?
— Primul lucru pe care o să-l facă e că va fi foarte furios pe tine, pentru că te afli aici. Apoi va dori să afle cum ai reuşit să te întorci şi cît de multe mi-ai povestit despre tine.
— Ce-ar trebui să-i răspund?
— Spune-i adevărul despre cum te-ai întors. Asta îi va da un subiect de gîndire. În ceea ce priveşte statutul tău, intuiţia ta feminină te-a avertizat în legătură cu veridicitatea spuselor mele, şi ai urmat aceeaşi linie cu mine, exact cum ai făcut cu Julian şi Gerard. Cît despre mine, împreună cu Ganelon am împrumutat o căruţă şi ne-am îndreptat spre oraş, spunînd că nu ne întoarcem decît foarte tîrziu.
— Şi unde veţi pleca, de fapt?
— În oraş, pentru un timp. Numai că n-o să mai revenim. Vreau să am un avans cît mai mare, pentru că mă poate localiza prin Umbră, pînă la un anumit punct.

— O să-l întîrzii cît de mult pot, pentru voi. N-ai fi venit să mă vezi înainte de a pleca?
— Voiam să am această conversaţie cu tine dimineaţa. Dar am purtat-o mai devreme pentru că tu n-ai avut somn.
— Atunci, mă bucur că n-am avut somn. Şi cum ai de gînd să cucereşti Amberul?
Am clătinat din cap.
— Nu, Dara dragă. Toţi prinţii care uneltesc trebuie să aibă cîteva mici secrete. Ăsta e unul dintre ele.
— Sînt surprinsă să aflu cîtă neîncredere şi cîte urzeli sînt în Amber.
— De ce? Aceleaşi conflicte există pretutindeni, în diferite forme. Sînt peste tot, lîngă tine, mereu, pentru că toate locurile se materializează din Amber.
— E dificil de înţeles...
— Într-o bună zi, ai să pricepi. Deocamdată, e suficient.
— Atunci, spune-mi altceva. Din moment ce eu sînt capabilă să călătoresc prin Umbre, într-un fel, chiar fără să fi traversat Modelul, spune-mi mai precis cum trebuie să procedez. Vreau să mă descurc mai bine acolo.
— Nu! am rostit. N-o să te las să rătăceşti prin Umbră pînă cînd nu eşti pregătită. E periculos chiar şi după ce ai traversat Modelul. A o face înainte e chiar o nesăbuinţă. Ai avut noroc, dar nu mai încerca iar. Eu îţi fac un serviciu nespunîndu-ţi mai multe.
— E-n regulă! zise. Iartă-mă. Bănuiesc că pot să mai aştept.
— Bănuiesc că poţi. Nu-mi porţi pică?

— Nu. Ei bine...
Rîse.
— Nu cred că mi-ar face bine. Probabil că ştii despre ce vorbeşti. Mă bucur că că îmi porţi de grijă.
Am mormăit, iar ea a întins mîna şi m-a atins pe obraz. Am întors capul şi chipul ei se deplasă lent către al meu, fără să mai zîmbească, cu buzele întredeschise, ochii aproape închişi. Cînd ne-am sărutat, i-am simţit braţele înlănţuindu-mi gîtul şi umerii, în timp ce braţele mele şi-au croit drum într-o poziţie asemănătoare. Surprinderea mea s-a pierdut în dulceaţă, după care a cedat căldurii şi unei anumite emoţii...
Dacă Benedict o să afle vreodată, o să fie mai mult decît supărat pe mine...

VII

Căruţa scîrţîia, monoton, iar soarele era deja binişor spre apus, deşi încă mai picura curenţi fierbinţi de lumină

asupra noastră. În spate, printre cufere, Ganelon sforăia, iar eu îl invidiam pentru zgomotoasa lui ocupaţie. Dormea de cîteva ore bune, iar asta era a treia mea zi fără odihnă.
Ne aflam la aproape douăzeci şi cinci de kilometri de oraş şi ne îndreptam spre nord-est. Doyle nu terminase în întregime comanda mea, dar Ganelon şi cu mine îl convinseserăm să închidă prăvălia şi să accelereze producţia. Asta a implicat mai multe ore de întîrziere și nişte înjurături. Fusesem mult prea tensionat ca să dorm şi acum nu puteam, pentru că îmi croiam drum printre umbre.
Am îndepărtat cu forţa oboseala şi seara care se lăsa, si am găsit nişte nori care să mă ascundă. Ne deplasam de-a lungul unui drum uscat, lutos, cu urme adînci de roţi de căruţă. Avea o nuanţă urîtă de galben şi se crăpa şi sfărîma pe măsură ce înaintam. Ierburi cafenii atîrnau flasc pe amîndouă părţile drumului, iar copacii erau scunzi, contorsionaţi, cu scoarţa groasă şi ţepoasă. Am trecut pe lîngă numeroase grămezi de şisturi.
Îl plătisem împărăteşte pe Doyle pentru materialele lui, plus că mai cumpărasem şi o brăţară drăguţă care urma să îi fie trimisă Darei a doua zi. Diamantele mele erau la centură, Grayswandir la îndemînă. Eram pe cale să-mi realizez visul.
Mă întrebam dacă Benedict revenise acasă. Mă întrebam cît de repede îşi va da seama unde am plecat. E clar că încă nu eram în afara pericolului din partea lui. Putea să urmărească pe cineva în Umbră pe o distanţă

considerabilă, şi eu lăsam urme berechet... Oricum, nu prea aveam de ales. Aveam nevoie de căruţă, eram silit să mă deplasez cu viteza de acum şi nu-mi puteam permite o altă călătorie nebunească. Făceam modificări în Umbră uşor şi grijuliu, foarte conştient de simţurile mele leneşe şi de oboseala crescîndă, bizuindu-mă pe acumularea gradată a schimbărilor şi a distanţei pentru a construi o barieră între Benedict şi mine, sperînd că, în curînd, va deveni de netrecut.

Mi-am croit drum de la după-amiaza tîrzie înapoi la amiază în următorii trei kilometri, dar o amiază noroasă, deoarece îmi doream doar lumina ei, nu şi căldura. Apoi am izbutit să localizez un vînticel. Asta mărea probabilitatea unei ploi, dar merita. Nu poţi avea chiar totul.

Luptam cu somnolenţa şi tentaţia de a-l trezi pe Ganelon era mare; deşi aş fi putut să mai cîştig nişte distanţă în plus, lăsîndu-l să mîne el caii în timp ce eu aş fi dormit, mi-era teamă să încerc atît de devreme. Mai erau încă foarte multe lucruri de făcut.

Mi-aş fi dorit mai multă lumină, dar şi un drum mai bun, si mi se acrise de blestematul de lut galben, şi trebuia să fac ceva cu norii ăia, şi trebuia să ţin minte încotro ne îndreptăm...

M-am frecat la ochi, am respirat adînc de mai multe ori. Lucrurile începeau să se învîrtească în mintea mea, iar zgomotul constant al potcoavelor cailor şi scîrţîitul căruţelor începeau să aibă un efect soporific. Amorţisem deja din cauza hurducăturilor şi a balansului. Hăţurile îmi

atîrnau leneşe în mîini şi, o dată, aproape că am aţipit şi le-am lăsat să alunece. Din fericire, caii păreau să ştie exact ce aşteptam de la ei.
După un timp, am urcat o pantă lungă şi uşoară care ne-a condus către miezul dimineţii. Cerul era destul de întunecat, şi ne-a luat cîţiva kilometri şi cîteva curbe ale drumului ca să disipăm cît de cît acoperişul de nori. O furtună ne putea transforma destul de rapid drumul într-un rîu de noroi. M-am încruntat la gîndul ăsta, am lăsat cerul în pace şi m-am concentrat iarăşi la drum.
Am ajuns la un pod dărăpănat care traversa albia unui rîu secat. Dincolo de pod, drumul era mai lin, mai puţin galben. Pe măsură ce traversam drumul devenea mai întunecat, mai lat, mai dur şi iarba de lîngă el, verde.
Între timp începuse să plouă.
Am luptat cu ploaia un timp, hotărît să nu renunţ la iarba mea şi la drumul negru şi uşor. Mă durea capul, dar aversa se sfîrşi după un kilometru şi soarele apăru din nou.
Soarele... oh, da, soarele.
Am continuat drumul, ajungînd în cele din urmă la o pantă care îşi continua întortocherea printre copaci mai luminoşi. Am coborît într-o vale răcoroasă, unde, în final, am dat peste un alt podeţ, acesta cu un firişor îngust de apă curgînd pe mijlocul albiei de sub el. Îmi înfăşurasem hăţurile pe încheietura mîinii, pentru că tot aţipeam. Ca şi cum aş fi venit de undeva, din depărtări, m-am concentrat, m-am încordat, am analizat...
Păsările chemau ziua, într-o doară, dinspre pădurea din

dreapta mea. Picături strălucitoare de rouă atîrnau de iarbă, de frunze. În aer se simţi ceva proaspăt, iar razele soarelui de dimineaţă pătrunseră printre copaci...
Numai că trupul nu era păcălit de trezirea în această Umbră, şi am scos un oftat de uşurare cînd l-am auzit pe Ganelon foindu-se şi înjurînd. Dacă nu s-ar fi trezit curînd, ar fi trebuit s-o fac eu.
Destul de bine. Am scuturat uşor hăţurile şi caii au prins ideea şi s-au oprit. Am pus piedica la roţi, pentru că încă ne aflam în pantă şi am pus ochii pe o sticlă cu apă.
— Aici! spuse Ganelon, cînd am băut. Lasă-mi şi mie o picătură!
I-am înapoiat sticla.
— Preiei tu hăţurile, i-am spus. Trebuie să dorm puţin.
Bău jumătate de minut, apoi expiră cu mare zgomot.
— Corect, spuse, sărind din căruţă. Dar ai răbdare o clipă. Natura îşi cere drepturile.
Ieşi din drum, iar eu m-am tîrît pe patul improvizat în căruţă şi m-am întins pe locul unde dormise el, împăturindu-mi mantia ca o pernă.
Cîteva clipe mai tîrziu, l-am auzit căţărîndu-se pe locul vizitiului şi am simţit un zvîcnet cînd eliberă piedica. L-am auzit plescăind din limbă şi plesnind uşor hăţurile.
— E dimineaţă? strigă spre mine.
— Da.
— Dumnezeule! Am dormit o zi şi-o noapte!
Am chicotit.
— Nu. Am făcut o mică schimbare în umbră. Ai dormit doar şase-şapte ore.

— Nu pricep. Dar nu contează, te cred. Unde ne aflăm acum?
— Încă ne îndreptăm spre nord-est, cam la treizeci de kilometri de oraş şi poate vreo douăzeci faţă de tabăra lui Benedict. Ne-am deplasat prin Umbră, de asemenea.
— Şi eu ce trebuie să fac?
— Ţine drumul drept. Avem nevoie de distanţă.
— Încă ne mai poate ajunge Benedict?
— Mă tem că da. De aceea încă nu putem lăsa caii să se odihnească.
— E-n regulă. Ar trebui să mai fiu atent şi la altceva?
— Nu.
— Cînd să te trezesc?
— Niciodată.
Apoi tăcu şi, aşteptînd să-mi pierd cunoştinţa, m-am gîndit la Dara, fireşte. Mă gîndisem la ea fără încetare.
Din partea mea, totul se petrecuse fără nici o premeditare. Nici măcar nu mă gîndisem la ea ca la o femeie pînă cînd nu-mi căzuse în braţe şi mă făcuse să-mi revizuiesc părerea despre subiect. O clipă mai tîrziu, nervii mei spinali preluaseră iniţiativa, reducînd mult din ceea ce trece drept activitate mentală la elementele ei de bază, aşa cum îmi spusese cîndva Freud. Nu puteam da vina pe alcool, pentru că nu băusem prea mult şi nu avusese prea mare efect asupra mea. Dar de ce voiam neapărat să dau vina pe ceva? Pentru că mă simţeam oarecum vinovat, iată de ce. Dara îmi era o rudă prea îndepărtată ca să mă gîndesc la ea astfel. Nu asta era problema. Nu simţeam că profitasem de ea, pentru că

ştia ce face atunci cînd a venit să mă caute. Împrejurările m-au făcut să-mi pun întrebări asupra motivelor mele, chiar în miezul lucrurilor. Îmi dorisem să fac mai mult decît să-i cîştig încrederea şi un pic de prietenie cînd am conversat prima oară şi am dus-o în plimbarea aceea prin Umbră. Încercam să îndepărtez ceva din loialitatea, încrederea şi afecţiunea ei pentru Benedict şi să mi le transfer mie. O doream de partea mea, ca un posibil aliat în ceea ce putea deveni tabăra duşmană. Speram să fiu capabil s-o folosesc, în caz de nevoie. Toate acestea erau adevărate. Dar nu voiam să cred că am avut-o numai în acest scop. Bănuiesc, totuşi, că exista o urmă de adevăr în asta şi mă făcea să mă simt stînjenit şi mai mult decît un pic josnic. De ce? Am făcut în viaţa mea o groază de lucruri pe care majoritatea le-ar considera mult mai rele, şi nu eram tulburat în mod deosebit de acestea. M-am luptat cu ideea, neplăcîndu-mi să recunosc, dar ştiind deja răspunsul. Îmi plăcea fata. Atît şi nimic mai mult. Era altceva decît prietenia pe care o simţisem pentru Lorraine, cu elementul ei de înţelegere umană între doi veterani, sau decît nuanţa de senzualitate accidentală care existase pentru scurt timp între Moire şi mine, cu mult înainte să traversez Modelul pentru a doua oară. Era cu totul altceva. O ştiam de atît de puţin timp, încît era mai degrabă ilogic. Eram un bărbat cu secole întregi la activ. Şi totuşi... Nu mă simţisem astfel de secole. Uitasem sentimentul pînă acum. Nu voiam să mă îndrăgostesc de ea. Nu acum. Mai tîrziu, poate. Sau, şi mai bine, deloc. Nu era potrivită pentru mine. Era o

copilă. Orice-ar fi dorit să facă, orice-ar fi descoperit nou şi fascinant, eu făcusem deja. Nu, era o greşeală. Nu mă alegeam cu nimic îndrăgostindu-mă de ea. Nu trebuia să mă las...
Ganelon fredona fals un cîntec obscen. Căruţa sălta şi scîrţîia, şi coti în susul dealului. Soarele îmi căzu pe chip şi mi-am acoperit ochii cu antebraţul. Ceva mai încolo, uitarea mă înhaţă şi începu să mă stoarcă.

Cînd m-am trezit era după-amiază şi mă simţeam cumplit. Am luat o înghiţitură zdravănă de apă, mi-am turnat puţină şi în palmă şi m-am frecat la ochi. Mi-am pieptănat părul cu degetele. Am privit împrejurimile.
În jurul nostru erau verdeaţă, mici pîlcuri de copaci şi spaţii deschise unde creşteau ierburi înalte. Ne aflam încă pe un drum prăfos, bătătorit din greu şi destul de neted. Cerul era limpede, cu excepţia cîtorva norişori, iar umbra alterna cu lumina soarelui destul de regulat. Se simţea un vînt uşor.
— Înapoi printre cei vii. Bun! rosti Ganelon, cînd m-am căţărat peste scîndura din faţă şi m-am aşezat lîngă el.
— Caii sînt obosiţi, Corwin, şi aş vrea să-mi dezmorţesc şi eu un pic picioarele. Pe deasupra mi-e şi foarte foame. Ţie nu?
— Ba da. Mergi către locul ăla umbros din stînga şi o să ne oprim un timp.
— Mi-ar plăcea să mergem un pic mai departe de-aici, spuse.
— Vreun motiv special?

— Da. Vreau să-ţi arăt ceva.
— Dă-i drumul.
Am mai înaintat puţin şi am dat peste un cot al drumului care ne-a purtat mai înspre nord. Peste puţin, am ajuns la un deal şi, după ce l-am urcat, am văzut un altul şi mai sus.
— Cît de departe vrei să mergi? am zis.
— Hai să depăşim şi dealul ăsta, răspunse. S-ar putea să-l vedem de sus.
— În regulă.
Caii se opintiră la urcuşul pe cel de-al doilea deal, iar eu am coborît şi am împins căruţa din spate. Cînd am ajuns, în sfîrşit, în vîrf, mă simţeam şi mai cumplit din cauza amestecului de sudoare şi praf, dar mă trezisem de-a binelea. Ganelon slăbi hăţurile şi puse piedica. Sări înapoi în căruţă şi, de acolo, pe o ladă. Rămase în picioare, cu faţa spre stînga şi-şi miji ochii.
— Vino aici sus, Corwin, mă strigă.
M-am căţărat pe roată şi el se aplecă şi întinse mîna. I-am luat-o şi el mă ajută să mă caţăr pe ladă. Unde am rămas în picioare alături de el. Îmi arătă ceva cu degetul, iar eu i-am urmărit gestul.
Cam la un kilometru distanţă, întinzîndu-se de la stînga la dreapta, se afla o panglică lată, neagră. Noi ne aflam la cîteva sute de metri deasupra ei şi puteam vedea foarte bine, să zicem, jumătate din lungimea ei. Era lată de cîteva zeci de metri şi, deşi se curba şi se răsucea de două ori, lăţimea părea a rămîne constantă. Lîngă ea se aflau copaci în întregime negri. În interior părea să se

vadă un fel de mişcare. Nu puteam spune ce era. Poate era doar vîntul care vălurea ierburile negre din capăt. Dar exista şi o senzaţie clară de plutire în ea, ca nişte curenţi într-un fluviu larg, negru.
— Ce-i asta? am spus.
— Mă gîndeam că poate-mi spui tu, răspunse Ganelon. Credeam că e o parte din vrăjile tale de umbră.
Am clătinat lent din cap.
Eram destul de adormit, dar mi-aş fi amintit dacă aş fi pus la cale ceva atît de straniu.
— De unde ştiai că e aici?
— Am ocolit-o de mai multe ori cînd dormeai, dar apărea iarăşi în capăt. Nu mi-a plăcut deloc senzaţia. Era ceva foarte familiar. Ţie nu-ţi aminteşte de ceva?
— Ba da, ba da. Din păcate.
Încuviinţă.
— Este exact ca blestematul ăla de Cerc din Lorraine. Cu ăla seamănă.
— Drumul negru... am spus.
— Ce?
— Drumul negru... am repetat. Nu ştiam la ce se referea ea cînd a amintit de el, dar acum încep să înţeleg. Nu e bine deloc.
— Încă un semn rău?
— Mă tem că da.
Înjură, apoi:
— Ne va aduce necazuri imediate?
— Nu cred, dar nu sînt sigur.
Coborî de pe ladă şi eu l-am urmat.

— Hai să găsim nişte nutreţ pentru cai, atunci, spuse, şi să ne punem si noi burţile la cale.
— Da.
Am înaintat şi el luă hăţurile. Am găsit un loc bun la poalele dealului.
Am zăbovit acolo aproape o oră, vorbind în mod special despre Avalon. N-am mai pomenit de drumul negru, deşi m-am gîndit un pic la el. Trebuia să-l văd mai îndeaproape, bineînţeles.
Cînd am fost gata de plecare, am luat eu din nou hăţurile. Caii, oarecum refăcuţi, o porniră la pas vioi.
Ganelon stătea lîngă mine, în stînga, avînd în continuare chef de vorbă. Abia atunci am început să-mi dau seama cît de mult însemnase pentru el această stranie întoarcere acasă. Revizitase multe dintre sălaşurile zilelor cînd era un proscris, precum şi patru cîmpuri de bătălie în care se remarcase ca erou după ce-şi dobîndise respectabilitatea. În multe privinţe eram mişcat de amintirile lui. Un amestec neobişnuit de aur şi lut, omul ăsta. Ar fi trebuit să fie un membru al familiei din Amber.
Kilometrii alunecau rapid şi ne apropiam din nou de drumul negru, cînd am simţit un mic şoc mental familiar. I-am trecut hăţurile lui Ganelon.
— Ia-le! am spus. Condu!
— Ce-i asta?
— Mai tîrziu! Tu doar condu!
— Trebuie să mă grăbesc?
— Nu. Mergi normal. Şi nu scoate o vorbă, un timp.
Am închis ochii şi mi-am odihnit capul în mîini, golindu-mi

mintea şi înălţînd un zid în jurul vidului. Nu sîntem acasă. Pauză de masă. Nu primim petiţii. Această proprietate e liberă. Nu deranjaţi. Contravenienţii vor fi pedepsiţi. Atenţie, cîine rău! Atenţie, cad stînci! Podea alunecoasă. În demolare pentru modernizări.
Se linişti, apoi reveni, mai dur, şi am reuşit să o blochez din nou. Urmă un al treilea val. L-am blocat şi pe acesta. Apoi dispăru.
Am oftat, mi-am masat globii oculari.
— Acum e-n ordine, am rostit.
— Ce s-a-ntîmplat?
— Cineva a încercat să ajungă la mine prin mijloace foarte speciale. Aproape sigur a fost Benedict. Probabil că în clipa asta a aflat o serie de lucruri care l-ar putea determina să dorească să ne oprească. O să iau eu din nou hăţurile. Mă tem că va fi curînd pe urmele noastre.
Ganelon îmi dădu hăţurile.
— Care sînt şansele noastre să scăpăm?
— Acum, destul de mari. Aş zice că avem o distanţă destul de mare între noi. O să mai amestec încă nişte umbre de îndată ce n-o să mi se mai învîrtă capul.
Am condus în continuare şi drumul nostru se răsucea şi cotea, mergînd în paralel cu drumul negru un timp, apoi apropiindu-se de el. În cele din urmă, ne aflam la doar cîteva sute de metri de el.
Ganelon îl examina în tăcere un timp, apoi rosti:
— Îmi aminteşte prea mult de celălalt loc. Limbile de ceaţă care ling lucrurile, sentimentul că mereu se mişcă ceva şi-l vezi cu coada ochiului...

Mi-am muşcat buzele. Am început să transpir din greu. Încercam să mă depărtez de drum şi întîmpinam un fel de rezistenţă. Nu era acelaşi sentiment de nemişcare monolitică pe care-l simţi atunci cînd încerci să-ţi croieşti drum prin Umbră către Amber. Era cu totul diferit. Era un sentiment de inevitabilitate.

Ne deplasam prin Umbră, clar. Soarele urca tot mai sus în ceruri, îndreptîndu-se înapoi spre amiază — pentru că nu mă incinta gîndul să ne prindă noaptea lîngă panglica neagră — iar cerul pierduse ceva din albastrul său şi copacii erau tot mai înalţi şi munţii se întrezăreau în depărtare.

Oare drumul traversa însăşi Umbra?

Trebuie să fi fost. Cum altfel să îl fi localizat Julian şi Gerard şi să fi fost atît de intrigaţi încît să-l exploreze?

Era un ghinion, dar mă tem că aveam multe în comun, drumul acesta şi cu mine.

La naiba!

Ne-am deplasat pe lîngă el mult timp, apropiindu-ne încet-încet. Curînd, nu ne mai separau decît vreo treizeci de metri. Cincisprezece...

... Şi, exact aşa cum presimţisem că trebuie să se întîmple, căile noastre s-au intersectat în cele din urmă. Am tras de hăţuri. Mi-am îndesat pipa şi am aprins-o, fumînd în timp ce examinam drumul. Star şi Firedrake în mod evident nu aprobau zona neagră care ne tăia de-a curmezişul drumul. Nechezau şi încercau să tragă într-o parte.

Trebuia s-o tăiem în diagonală, pe o distanţă destul de

mare, peste locul negru, dacă voiam să ne ţinem de drumul nostru. De asemenea, o parte din teren era ascunsă privirii de o serie de ridicături joase, din piatră. Ierburi grele se aflau la marginea drumului negru şi smocuri, ici şi colo, la poalele dealurilor. Norişori de ceaţă se strecurau printre ele şi dispăreau, nori vaporoşi pluteau în aer şi peste toate depresiunile. Cerul, văzut prin ceaţa care domnea asupra locului, era ceva mai întunecat, de o nuanţă murdară, ca funinginea. Tăcerea, fără a însemna încremenire, domina totul, ca şi cum o entitate nevăzută aştepta, ţinîndu-şi respiraţia.

Atunci am auzit un ţipăt. Era o voce de fată. Vechiul truc cu domniţa în pericol?

Venise de undeva din dreapta, dincolo de dealuri. Părea dubios. Dar, la naiba! Putea fi real.

I-am dat hăţurile lui Ganelon şi am sărit pe pămînt, luînd în mînă Grayswandir.

— Mă duc să cercetez, am spus, mergînd spre dreapta şi sărind peste firicelul de apă care curgea lîngă drum.

— Să vii repede.

Mi-am croit drum printr-un tufiş şi m-am căţărat pe un povîrniş pietros. Mi-am deschis drum printre alţi arbuşti în partea de jos şi am urcat încă un povîrniş mai înalt. Ţipătul se auzi din nou pe măsură ce urcam, şi, de data asta, am auzit şi alte sunete.

Apoi am ajuns în vîrf şi am putut vedea la mare depărtare.

Zona neagră începea cam la zece metri sub mine, iar locul pe care-l căutam se afla cam la cincizeci de metri în

interiorul ei.
Era un peisaj monocromatic, cu excepţia flăcărilor. O femeie, toată în alb. cu părul negru atîrnînd pînă în talie, era legată de unul dintre copacii aceia negri, în jurul picioarelor avînd o grămadă de crengi arzînd. Vreo cinci bărbaţi păroşi, albinoşi, aproape complet dezbrăcaţi şi continuîndu-şi procesul de dezbrăcare pe măsură ce se mişcau, se amestecau între ei, mormăind şi chicotind, scormonind focul şi lovind-o pe femeie cu beţele pe care le purtau şi atingîndu-şi repetat şalele. Flăcările erau destul de înalte acum ca să pîrlească veşmintele femeii, făcîndu-le să ardă înăbuşit. Rochia lungă era îndeajuns de ruptă şi sfîşiată încît să pot vedea că femeia avea forme plăcute, voluptuoase, cu toate că fumul o învăluia astfel încît nu-i puteam vedea chipul.
Am ţîşnit înainte, pătrunzînd în zona drumului negru, sărind peste ierburile lungi, îngemănate, şi m-am năpustit asupra grupului, decapitîndu-l pe bărbatul cel mai apropiat şi spintecîndu-l pe altul înainte de a-şi da seama că-i atacasem. Ceilalţi se întoarseră şi mă izbiră cu beţele, urlînd pe măsură ce le agitau.
Grayswandir mîncă bucăţi mari din ei, pînă cînd căzură şi rămaseră tăcuţi. Sîngele era negru.
M-am răsucit, ţinîndu-mi respiraţia, şi am stins focul. Apoi m-am apropiat de femeie şi i-am retezat legăturile. Îmi căzu în braţe, plîngînd cu sughiţuri.
Abia atunci i-am observat chipul — sau, mai degrabă, lipsa lui. Purta o mască, o mască de fildeş, ovală şi curbată, fără trăsături, cu excepţia a două mici tăieturi

înguste pentru ochi.
Am dus-o departe de fum şi de sînge. Era încleştată de mine, respirînd greu, cu trupul lipit de al meu. După ce mi s-a părut că a trecut destul timp, am încercat s-o dezlipesc de mine. Dar nu voia să-mi dea drumul şi era surprinzător de puternică.
— E în ordine acum, am spus, sau ceva de genul ăsta, dar ea nu răspunse.
Continuă să-şi menţină încleştarea de corpul meu, cu mişcări aspre de mîngîiere şi cu un efect destul de tulburător. Îmi părea din ce în ce mai atrăgătoare. M-am trezit dezmierdîndu-i părul şi, în egală măsură, şi restul.
— E în ordine acum, am repetat. Cine eşti? De ce au vrut să te ardă? Cine erau?
Dar nu răspunse. Se oprise din plîns, dar încă respira greu, deşi altfel decît înainte.
— De ce porţi masca asta?
Am întins mîna spre mască, dar îşi feri brusc capul.
Asta nu părea să aibă, totuşi, prea mare importanţă. În timp ce o parte rece, logică, din mine ştia că pasiunea era iraţională, eram la fel de neputincios ca zeii epicurienilor*. O doream şi eram pregătit s-o posed.
Atunci l-am auzit pe Ganelon strigîndu-mă şi am încercat să mă îndrept într-acolo.
Dar ea mă împiedică. Eram uluit de forţa ei.
— Fiu al Amberului, răsună vocea ei pe jumătate familiară. Îţi datorăm asta pentru ce ne-ai dat, şi te vom avea cu totul acum.
Vocea lui Ganelon se auzi iar, un şirag constant de

înjurături.
M-am opus cu toată forţa strînsorii, care slăbi un pic. Mîna îmi ţîşni brusc şi i-am scos masca.
Se auzi un scurt ţipăt de furie şi trei cuvinte finale, cînd căzu masca.
— Amberul trebuie distrus!
În spatele măştii nu era nici un chip. Nu era absolut nimic.
Hainele căzură şi rămaseră atîrnîndu-mi pe braţ. Femeia — sau lucrul — se evaporase.
Răsucindu-mă brusc, l-am văzut pe Ganelon prăbuşit la

* Epicurianismul, sistem filozofic bazat pe învăţăturile lui Epicur (c. 340-270 î.e.n.), care atacă superstiţiile şi ideea de intervenţionism divin. (n. red.)

marginea drumului negru, cu picioarele răsucite nefiresc. Spada lui se ridica şi cădea lent, dar nu vedeam cu ce anume se luptă. Am alergat spre el.
Ierburile negre, peste care eu sărisem, erau înfăşurate pe gleznele şi picioarele lui. Chiar dacă le tăia, răsăreau altele ca şi cum ar fi încercat să-i înşface spada. Reuşise să-şi elibereze parţial piciorul drept, iar eu m-am aplecat înainte şi am reuşit să termin treaba.
M-am mutat într-o poziţie înapoia lui, în afara razei de acţiune a ierburilor, şi am azvîrlit masca, abia atunci constatînd că încă o ţineam în mină. Căzu pe pămînt dincolo de marginea drumului negru şi izbucni pe loc în flăcări.
Luîndu-l de subţiori, m-am căznit să-l trag înapoi. Iarba rezista feroce dar, în cele din urmă, am reuşit să-l

eliberez. Apoi l-am cărat, sărind peste smocurile de iarbă neagră care ne separau de varietatea mai docilă, verde, de dincolo de drum.
Reuşi să se pună pe picioare şi continuă să se reazeme de mine, clătinîndu-se şi plesnindu-şi carîmbii.
— Sînt amorţite, spuse. De-abia îmi simt picioarele.
L-am ajutat să ajungă înapoi la căruţă. Se agăţă de marginea ei şi începu să tropăie.
— Au început furnicăturile, mă înştiinţa. Încep să-şi revină... Au!
În cele din urmă, ajunse în faţa căruţei. L-am ajutat să se caţere pe capră şi l-am urmat. Oftă.
— E mai bine, spuse. Picioarele îşi revin. Chestiile alea mi-au supt puterea din ele. Şi din restul din mine. Ce s-a-ntîmplat?
— Semnul nostru rău s-a adeverit.
— Şi acum?
Am luat hăţurile şi am eliberat piedica.
— O să traversăm, am spus. Trebuie să aflu mai multe despre chestia asta. Ţine-ţi spada la îndemînă.
Mormăi şi îşi puse spada pe genunchi. Cailor nu prea le plăcu ideea de a merge mai departe, dar i-am şfichiuit uşor pe flancuri şi au pornit la drum.
Am pătruns în zona neagră şi era ca şi cum am fi intrat într-un jurnal de actualităţi din Cel de-al Doilea Război Mondial. Izolat, deşi aproape la îndemînă, sterp, deprimant, înfiorător. Pînă şi zgomotul potcoavelor era cumva înăbuşit, făcut să pară mai distant. Un ţiuit slab, persistent începu să-mi răsune în urechi. Ierburile de

lîngă drum se agitau cînd treceam pe lîngă ele, cu toate că mă ţineam la mare distanţă. Am trecut prin mai multe aglomerări de ceaţă. Erau inodore, dar, de fiecare dată, respiraţia ni se îngreuna. Cum ne apropiam de primul deal, am început să fac schimbările care urmau să ne ducă prin Umbră.
Am dat roată dealului.
Nimic.
Drumul negru, plin de miasme, era neschimbat.
Atunci m-am înfuriat. Am desenat din memorie Modelul si l-am ţinut să strălucească dinaintea ochilor amintirii. Am încercat încă o dată mişcarea.
Imediat, începu să mă doară capul. Durerea începu din frunte, merse pînă în ceafă şi rămase acolo ca o sîrmă fierbinte. Numai că asta îmi spori furia şi mă determină să mă străduiesc şi mai tare să transform drumul negru în nimic.
Lucrurile începură să se agite. Ceţurile se îngroşară, rostogolindu-se asupra drumului în valuri. Contururile deveniră neclare. Am tras de hăţuri. Caii se mişcară mai iute. Capul începu să-mi zvîcnească, mă simţeam ca şi cum ar fi vrut să explodeze.
În loc de asta, într-o clipă, explodă tot restul...
Pămîntul se cutremură, crăpînd ici-colo, dar era mai mult decît atît. Totul părea să sufere un tremur spasmodic, iar crăpăturile erau mai mult decît simple linii de fractură în pămînt.
Era ca şi cum cineva ar fi lovit brusc piciorul unei mese pe care zăcea asamblat neglijent un puzzle. Spărturi

apăreau în întreaga privelişte: aici, o creangă verde; colo, luciul unei ape, un petic de cer albastru, beznă totală, nimic alb, faţada unei clădiri din cărămidă, chipuri în spatele unei ferestre, foc, o bucată din cerul plin de stele...
Caii galopau deja, iar eu făceam tot ce-mi stătea în putinţă ca să mă abţin să nu urlu de durere.
Un murmur de zgomote amestecate — animale, umane, mecanice — trecu pe deasupra noastră. Mi s-a părut că-l aud pe Ganelon înjurînd, dar nu eram sigur.
Credeam că voi leşina de durere, dar am hotărît, din pură încăpăţînare, şi furie, să insist pînă voi izbuti. M-am concentrat asupra Modelului ca un muribund care se plînge Dumnezeului său, şi mi-am îndreptat întreaga voinţă împotriva existenţei drumului negru.
Atunci tensiunea scăzu şi caii se azvîrliră sălbatic, purtîndu-ne într-o cîmpie verde. Ganelon se agăţă de hăţuri, dar am tras numai eu de ele şi am strigat spre cai pînă se opriră.
Traversaserăm drumul negru.
M-am răsucit imediat şi am privit înapoi. Peisajul se unduia ca şi cum ar fi fost văzut prin ape agitate. Poteca noastră prin el era curată şi clară, totuşi, ca un pod sau ca un dig, iar ierburile de pe margini erau verzi.
— Asta a fost mai rău, spuse Ganelon, decît călătoria în care m-ai dus atunci cînd m-ai exilat.
— Şi eu cred la fel, am spus, după care le-am vorbit cailor, cu blîndeţe, convingîndu-i în final să revină pe drumul prăfos şi să continue înaintarea.

Aici, universul era mai luminos, iar copacii printre care pătrunserăm curînd erau pini înalţi. Mireasma lor proaspătă umplea aerul. Veveriţe şi păsări ţopăiau printre crengi. Solul era mai întunecat, mai bogat. Părea că ne aflăm la o altitudine mai ridicată decît cea de dinaintea traversării. Am fost mulţumit că, într-adevăr, ne-am deplasat — şi încă în direcţia pe care o dorisem.
Drumul se curbă, se întoarse un pic înapoi, se îndreptă. Din cînd în cînd mai zăream drumul negru. Era nu departe de noi, spre dreapta. Încă ne deplasam aproape paralel cu el. Chestia asta cu siguranţă traversa Umbra. Din cîte ne-am dat seama, se pare că hotărîse să revină iar la felul său normal de a fi, cel sinistru.
Durerea de cap se mai domoli şi îmi simţeam inima cumva mai uşoară. Am ajuns pe un teren mai înalt, cu o panoramă superbă asupra unei întinse zone de dealuri şi păduri, amintindu-mi de nişte zone din Pennsylvania pe care mă bucurasem să le parcurg cu ani în urmă.
Mi-am întins oasele; apoi:
— Cum îţi mai simţi picioarele? l-am întrebat.
— În regulă, rosti Ganelon, privind înapoi de-a lungul urmelor noastre. Ştii că eu văd bine la distantă, Corwin...
— Da?
— Văd un călăreţ, venind foarte repede.
M-am ridicat în picioare şi m-am întors. Cred că am gemut cînd m-am aşezat iar şi am luat hăţurile.
Era încă destul de departe ca să fiu sigur — de cealaltă parte a drumului negru. Dar cine altul putea fi, călărind cu atîta viteză pe urmele noastre?

Atunci am blestemat.
Ne apropiam de creasta dealului. M-am întors spre Ganelon şi am spus:
— Pregăteşte-te pentru încă o cursă drăcească.
— E Benedict?
— Cred că da. Am pierdut prea mult timp acolo. Se poate deplasa îngrozitor de repede — mai ales prin Umbră — aşa, de unul singur.
— Crezi că-l putem pierde pe drum?
— O să aflăm, am spus. Chiar foarte curînd.
Am plescăit din buze ca să dau ghes cailor şi am tras iar de hăţuri. Am ajuns în vîrf şi ne izbi un curent de aer îngheţat. Am coborît puţin şi umbra unui bolovan întunecă cerul. Cînd îl depăşirăm, întunericul continuă şi cristale delicate de zăpadă se depuseră pe feţele şi mîinile noastre.
În cîteva momente coboram iarăşi şi ninsoarea se transformă într-un viscol orbitor. Vîntul ne urla în auz, iar căruţa zăngănea şi derapa. Am încercat s-o echilibrez. În jurul nostru erau deja nămeţi şi drumul era alb. Scoteam aburi pe gură, iar gheaţa lucea pe copaci şi stînci.
Mişcare şi o zăpăceală temporară a simţurilor. Asta se întîmpla...
Am continuat cursa, iar vîntul izbea şi muşca şi urla. Nămeţii începură să acopere drumul.
Făcurăm o cotitură şi ieşirăm din furtună. Lumea încă era acoperită de o pojghiţă de gheaţă şi din cînd în cînd mai plutea cîte un fulg, dar soarele se elibera dintre nori, turnînd lumină peste ţinut, iar noi coboram iarăşi...

... Trecînd printr-un fel de ceaţă şi trezindu-ne într-o întindere aridă, fără zăpadă totuşi, un ţinut plin de roci şi gropi...
... Am luat-o spre dreapta, am dat din nou peste soare, am urmat un drum sinuos pe o cîmpie înaltă, rătăcind printre aglomerări mari, informe, de stînci albastre-cenuşii...
... Undeva departe în dreapta, drumul negru se ţinea după noi.
Valuri de căldură ne inundară şi pămîntul scotea aburi. Băşicuţe ţopăiau în heleşteele care fierbeau în cratere, adăugînd emanaţiile lor aerului umed. Mlaştini micuţe zăceau asemeni unui pumn de monede din bronz vechi.
Caii galopau, acum pe jumătate înnebuniţi, cînd, de-a lungul drumului, începură să erupă gheizerele. Ape fierbinţi curgeau pe drum, ratîndu-ne la mustaţă, alergînd în valuri aburinde, lucioase. Cerul era arămiu, iar soarele — un măr uscat. Vîntul era un cîine care gîfîia cu o respiraţie urît mirositoare.
Pămîntul se cutremură şi, undeva departe în stînga noastră, vîrful unui munte explodă şi aruncă focuri spre ceruri. O explozie asurzitoare ne lăsă un timp fără auz şi declanşa valuri care se izbiră de trupurile noastre. Căruţa se clătină şi oscilă.
Pămîntul continua să se scuture, iar vînturile ne izbeau aproape cu forţa unui uragan în timp ce ne grăbeam către un şirag de dealuri cu culmile negre. Am părăsit ceea ce părea a fi drumul atunci cînd a luat-o în direcţia greşită şi ne-am îndreptat, ciocnindu-ne şi tremurînd,

direct spre cîmpie. Dealurile continuau să crească, dansînd în aerul agitat.
M-am întors cînd am simţit mîna lui Ganelon pe braţ. Striga ceva, dar nu-l puteam auzi. Atunci arătă în spate şi i-am urmărit gestul. N-am văzut nimic ce nu m-aş fi aşteptat să văd. Aerul avea turbulenţe, era plin de praf, de resturi, de cenuşă. Am ridicat din umeri şi mi-am îndreptat din nou atenţia către dealuri.
La poalele celui mai apropiat, întunericul devenise mai dens. M-am dus într-acolo.
Se înălţa dinaintea mea pe măsură ce pămîntul cobora iar în pantă, o imensă gaură de cavernă, mărginită de o cortină de praf şi pietriş.
Am plesnit biciul în aer şi am parcurs ultimii cinci sau şase sute de metri şi ne-am afundat în peşteră.
Am început să înfrînez uşor caii, lăsîndu-i să se relaxeze la pas.
Am continuat să coborîm, am cotit şi am ajuns într-o grotă spaţioasă, înaltă. Lumina pătrundea prin găurile de sus, strălucind pe stalactite şi căzînd pe bazinele verzi cu apă tremurîndă. Pămîntul continua să vibreze şi auzul începu să-mi revină, şi am văzut o stalagmită imensă năruindu-se şi am auzit clinchetul slab al prăbuşirii.
Am traversat o prăpastie căreia nu i se vedea fundul pe un pod care părea a fi din calcar şi care se fărîmiţă în spatele nostru şi dispăru.
Ploua cu bucăţele de stîncă şi uneori cădeau şi pietre mai mari. În colţuri străluceau mănunchiuri de ciuperci verzi şi roşii şi sclipeau fragmente de minerale, iar cristale

mari şi flori imense din piatră deschisă la culoare se adăugau frumuseţii misterioase, jilave a locului. Am trecut prin caverne ca nişte lanţuri de băşici şi ne-am intersectat cu un torent alb care se pierdea într-un abis întunecat.
O galerie lungă, ca un tirbuşon, ne conduse iar în sus şi am auzit vocea lui Ganelon, slabă şi ca un ecou:
— Cred că am zărit o mişcare — s-ar putea să fie un călăreţ — pe creasta muntelui — doar pentru o secundă — acolo, în spate.
Ne-am trezit într-o încăpere uşor luminată.
— Dacă era Benedict, o să îi fie greu să ne urmărească, am strigat, şi se auziră zgomotele înăbuşite ale izbiturii unor obiecte care se prăbuşeau în spatele nostru.
Am continuat să mergem înainte şi în sus, pînă cînd, în final, deasupra noastră au început să apară deschizături prin care se zăreau fragmente de cer albastru limpede. Zgomotele potcoavelor şi ale căruţei ajunseră treptat la un volum normal şi le auzeam şi ecoul. Trepidaţiile încetară, mici păsări săgetau cerul deasupra noastră, iar lumina crescu în intensitate.
Apoi, o nouă răsucire a drumului, şi ieşirea se ivi dinaintea noastră, o deschidere largă şi joasă spre lumina zilei. A trebuit să ne plecăm capetele cînd am trecut pe sub pragul neregulat.
Am sărit peste o stîncă proeminentă acoperită cu muşchi, apoi am dat peste o albie de pietriş care se întindea ca o urmă de coasă pe coasta dealului, trecînd peste copaci gigantici şi dispărînd între ei, undeva jos.

Am plescăit din limbă, îndemnînd caii să continue drumul.
— Sînt foarte obosiţi acum, remarcă Ganelon.
— Ştiu. Curînd se vor odihni, într-un fel sau altul.
Pietrişul scîrţîia sub roţile noastre. Mirosul copacilor era plăcut.
— Ai observat? Acolo jos, undeva în dreapta?
— Ce...? am început să rostesc, întorcînd capul. Apoi: Oh.
Blestematul drum negru era încă alături de noi, poate la un kilometru distanţă.
— Cîte umbre traversează? am întrebat gînditor.
— Se pare că toate, sugeră Ganelon.
Am clătinat uşor din cap.
— Sper că nu, am rostit.
Ne-am continuat coborîrea, sub un cer albastru şi un soare auriu care apunea într-o manieră normală.
— Aproape că mi-a fost frică să ies din peştera aia, rosti Ganelon după un timp. Nu voiam să mă gîndesc la ce ne aşteaptă aici.
Caii nu mai rezistau. A trebuit să-i las.
— Dacă cel pe care l-am văzut e Benedict, calul lui probabil că era într-o stare mai bună. Îl forţa. Apoi, să înfrunte toate astea... cred că s-a prăbuşit.
— Poate e obişnuit cu asta, spuse Ganelon, cînd cotirăm la dreapta, pierzînd din vedere gura cavernei.
Am coborît constant, peisajul transformîndu-se lent şi imperceptibil. Traseul nostru o lua spre dreapta, şi am blestemat cînd am constatat că ne apropiam de drumul negru.

— La naiba! E la fel de insistent ca un comis-voiajor de la Asigurări! am spus, simţind cum furia mi se transformă în ură.
— Cînd va sosi timpul, o să distrug chestia asta!
Ganelon nu răspunse. Bău o lungă înghiţitură de apă. Îmi trecu sticla şi făcui la fel.
În cele din urmă am ajuns la cîmpie, iar traseul continuă să fie sinuos şi plin de curbe. Asta îngăduia cailor s-o ia mai uşor, iar eventualului urmăritor îi încetinea înaintarea.
Cam după vreo oră, am început să mă simt în largul meu şi ne-am oprit să mîncăm. Aproape isprăvisem prînzul, cînd Ganelon — care nu-şi dezlipise privirea de pe povîrnişul dealului — se ridică şi miji ochii.
— Nu, am spus, sărind în picioare, nu pot să cred.
Un călăreţ singuratic apăruse în gura grotei. L-am urmărit cum s-a oprit o clipă, apoi şi-a continuat drumul.
— Ce facem acum? întrebă Ganelon.
— Hai să ne strîngem lucrurile şi să mergem mai departe. Măcar putem amîna un pic inevitabilul. Am nevoie de mai mult timp ca să gîndesc.
Am împachetat totul încă o dată, deplasîndu-ne într-un ritm moderat, deşi mintea mea funcţiona la viteză maximă. Trebuia să existe o modalitate de a-l opri. De preferat, fără a-l ucide.
Dar nu puteam găsi nici o soluţie.
Ajunserăm într-o frumoasă amiază într-un loc care ar fi fost superb, dacă nu era drumul negru care se apropia şi mai mult. Ar fi fost o ruşine să-l împroşcăm cu sînge, mai

ales al meu. Chiar dacă-şi purta spada în mîna stingă, mi-era teamă să-l înfrunt. Ganelon nu mi-ar fi fost de nici un folos. Benedict de-abia l-ar fi observat.
Am schimbat Umbra cînd am ajuns la o altă curbă. Cîteva clipe mai tîrziu, un miros uşor de fum îmi intră în nări. Am făcut încă o mică transformare.
— Se apropie rapid! mă înştiinţa Ganelon. Tocmai am văzut...
Fum! Flăcări! Pădurile ard!
Am izbucnit în rîs şi am privit înapoi. Jumătate din deal era învăluită în fum şi foc; portocaliul alerga prin verde, trosniturile crengilor ajungîndu-mi de-abia atunci la urechi. Din proprie iniţiativă, caii măriră pasul.
— Corwin! Ai văzu...?
— Da! Dacă ar fi fost mai abrupt şi n-ar fi fost copaci, aş fi pus la cale o avalanşă.
Cerul era plin de păsări. Ne-am apropiat mai mult de drumul negru. Firedrake îşi scutură capul şi necheză. Pe bot era plin de spumă. Încercă s-o ia la goană, apoi se cabră şi bătu aerul cu picioarele din faţă. Star scoase un sunet de spaimă şi trase spre dreapta. M-am luptat cu ei un moment, am recîştigat controlul, am hotărît să-i las puţin să alerge.
— Încă e după noi! strigă Ganelon.
Am blestemat şi am continuat alergarea. În cele din urmă, poteca ne purtă de-a lungul drumului negru. Ne aflam pe o lungă porţiune dreaptă, şi o scurtă privire înapoi îmi arătă că tot dealul era cuprins de flăcări, cu traseul ca o cicatrice stranie pe mijloc. În clipa aceea l-

am văzut pe călăreţ. Era la jumătatea drumului de coborîre şi se mişca da parcă participa la Derby-ul Kentucky*. Dumnezeule! Ce cal avea! Mă întrebam ce umbră îi dăduse viaţă.

Am tras de hăţuri, uşor la început, apoi mai tare, pînă cînd, în cele din urmă, am început să încetinim. Ne aflam

* Cursă faimoasă de hipism, ce are loc în Louisville, Kentucky. (n. red.)

la doar cîteva zeci de metri de drumul negru acum, şi am observat că era un loc nu prea departe unde se apropia şi mai tare. Am reuşit să înfrînez caii cînd am ajuns acolo şi ei rămaseră pe loc tremurînd. I-am dat hăţurile lui Ganelon, am scos Grayswandir şi am sărit din căruţă.

De ce nu? Era o zonă bună, netedă, şi poate că porţiunea aceea neagră de pămînt, contrastînd cu nuanţele colorate ale vieţii şi plantelor din apropiere, a deşteptat în mine cine ştie ce instinct morbid.

— Şi acum? întrebă Ganelon.

— Nu putem scăpa de el, am spus, şi, dacă reuşeşte să treacă prin foc, va ajunge aici în cîteva minute. N-are nici un sens să continuăm goana. O să-l întîmpin aici.

Ganelon înfăşură hăţurile în jurul unei bare laterale şi întinse mîna după spadă.

— Nu, am spus. Nu poţi influenţa deznodămîntul în vreun fel sau altul. Uite ce vreau eu să faci: du căruţa în susul drumului şi aşteaptă-mă acolo. Dacă lucrurile se rezolvă pe placul meu, o să ne continuăm drumul. Dacă nu, predă-te imediat lui Benedict. Doar pe mine mă vrea, şi va fi singurul care te poate duce înapoi în Avalon. O va

face, să ştii. Măcar te vei retrage în ţara de baştină, în felul ăsta.
Ezită.
— Dă-i drumul, i-am spus. Fă cum am spus.
Privi în pământ. Desfăcu hăţurile. Se uită la mine.
— Noroc, spuse, şi dădu bice cailor.
M-am întors la traseu, m-am aşezat în faţa unui mic pîlc de puieţi şi m-am pus pe aşteptat. Am apucat Grayswandir cu nădejde, am aruncat încă o privire spre drumul negru, apoi mi-am fixat ochii pe traseu.
Nu peste mult, apăru deasupra liniei flăcărilor, înconjurat de fum şi foc, printre crengi aprinse care se prăbuşeau. Era Benedict, da, cu faţa parţial acoperită, cu ciotul braţului drept ridicat pentru a-şi proteja ochii, venind ca o arătare ieşită direct din iad. Ţîşnind printr-o mare de scîntei şi cenuşă, ajunse la loc deschis şi plonja spre potecă.
Curînd i-am putut auzi zgomotul potcoavelor. Un gest de gentleman ar fi fost să-mi pun spada în teacă în timp ce-l aşteptam. Dar, dacă făceam asta, se putea să nu mai am şansa s-o mai pot scoate iar.
M-am trezit întrebîndu-mă cum îşi poartă Benedict spada şi ce tip de armă ar putea fi. Dreaptă? Curbată? Lungă? Scurtă? Se pricepea la toate în egală măsură. El mă învăţase să duelez...
Să pun Grayswandir înapoi în teacă se putea dovedi o chestie deşteaptă, nu numai politicoasă. Poate voia să stăm de vorbă mai întîi — şi, dacă ţineam spada la vedere, o căutam cu lumînarea. Cînd zgomotul copitelor

se înteţi, totuşi, mi-am dat seama că mi-era frică să renunţ la ea.
Mi-am şters palma o dată înainte de a-l vedea. Încetinise la curbă şi cred că m-a văzut exact în clipa în care l-am văzut şi eu. Se îndreptă exact spre mine, încetinind. Numai că oprirea nu părea a fi scopul lui imediat.
Era aproape o experienţă mistică. Nu ştiu cum altfel s-o interpretez. Pe măsură ce se apropia, mintea mea o lua razna, şi era ca şi cum aş fi avut o eternitate ca să cumpănesc apropierea acestui om care era fratele meu. Veşmintele îi erau murdare, chipul întunecat, ciotul braţului drept ridicat, gesticulînd aiurea. Fiara enormă pe care o călărea era dungată, negru şi roşu, cu coama şi coada roşii. Dar era chiar un cal, îşi rotea ochii, avea spume la gură şi respiraţia lui era dureroasă la auz. Atunci am văzut că purta sabia transversal pe spate, pentru că mînerul i se ridicase mult deasupra umărului drept. Încă încetinind, cu ochii ţintă asupra mea, părăsi drumul, îndreptîndu-se uşor către stînga, trase de hăţuri o dată şi le dădu drumul, controlînd calul doar din genunchi. Mîna stingă i se ridică într-o mişcare asemănătoare unui salut, trecu peste cap şi înşfăcă mînerul armei. Ieşi din teacă fără un sunet, descriind un frumos arc de cerc deasupra lui şi se fixă într-o poziţie letală dincolo de umărul stîng şi înclinîndu-se spre înapoi, ca o unică aripă din oţel mat, cu o linie minusculă a tăişului care strălucea ca un filament de oglindă. Imaginea pe care o înfăţişa se întipări în mintea mea ca un fel de măreţie, o anume splendoare care te emoţiona

în mod straniu. Spada era o armă lungă, asemănătoare unei coase, şi-l văzusem folosind-o şi altă dată. Numai că atunci eram aliaţi împotriva unui duşman comun, pe care începusem să-l cred invincibil. În noaptea aceea, Benedict dovedise contrariul. Acum, cînd am văzut spada ridicată asupra mea, am fost copleşit de înţelegerea propriei mele mortalităţi, sentiment pe care pe care nu l-am trăit niciodată în felul ăsta. Era ca şi cum un văl fusese luat de pe lume şi am avut o înţelegere bruscă şi totală a morţii însăşi.

Clipa trecu. Făcui un pas înapoi spre pădurice. Rămăsesem acolo astfel încît să pot profita de copaci. M-am retras cam trei metri printre ei şi am făcut doi paşi la stînga. Calul se retrase chiar în ultima clipă, sforăi şi nechează, fremătînd din nările aburinde. Se roti într-o parte, scormonind pămîntul. Braţul lui Benedict se mişcă cu o viteză aproape insesizabilă, ca limba unei broaşte rîioase, şi sabia reteză un puiet cam de zece centimetri diametru. Copacul continuă să rămînă drept o clipă, apoi se prăbuşi încet.

Sări de pe cal şi se îndreptă către mine. Încă un motiv pentru care alesesem pădurricea — pentru a-l face să vină spre mine într-un loc în care o sabie lungă se poticneşte în crengi şi trunchiuri.

Dar, pe măsură ce avansa, agita spada, aproape neglijent, înainte şi înapoi, iar copacii se prăbuşeau în urma lui. Măcar de n-ar fi fost atît de infernal de priceput. Măcar de n-ar fi fost Benedict...

— Benedict, am rostit cu o voce normală, ea e adult

acum şi e capabilă să judece singură lucrurile.
Dar nu dădu nici un semn că m-ar fi auzit. Continua să se apropie, fluturînd spada imensă dintr-o parte în alta. Scotea un sunet răsunător la trecerea prin aer, urmat de o uşoară pocnitură cînd secţiona un copac, încetinindu-şi doar imperceptibil înaintarea.
Am ridicat Grayswandir şi am îndreptat-o spre pieptul lui.
— Rămîi unde eşti, Benedict, am rostit. Nu vreau să lupt cu tine.
Îşi mişcă spada într-o poziţie de atac şi rosti doar un cuvînt:
— Criminalule!
Braţul se mişcă imediat şi sabia mea fu aproape imediat dată deoparte. Am parat atacul următor, iar el bloca riposta mea şi atacă din nou.
De data asta nici nu m-am mai obosit să ripostez. Pur şi simplu am parat, m-am retras şi am păşit în dosul unui copac.
— Nu înţeleg, am spus, evitînd spada care alunecă de-a lungul trunchiului şi aproape mă străpunse. N-am omorît pe nimeni în ultima vreme. În mod sigur, nu în Avalon.
Încă o pocnitură şi copacul începu să se prăbuşească spre mine. M-am ferit şi m-am retras, parînd.
— Criminalule, rosti din nou.
— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Benedict.
— Mincinosule!
Am stat şi m-am gîndit. La naiba! Era absurd să mor dintr-o greşeală! Am ripostat cît de rapid am putut, căutînd undeva o ieşire. Nici una.

— Măcar spune-mi! am urlat. Te rog!
Dar el părea că terminase cu vorbitul. Atacă înainte şi a trebuit să mă retrag iar. Era ca şi cum ai fi încercat să te duelezi cu un gheţar. Am fost convins atunci că-şi ieşise din minţi — nu că asta m-ar fi ajutat în vreun fel. Oricui altcuiva nebunia i-ar fi provocat o oarecare pierdere a controlului în luptă. Numai că Benedict îşi antrenase reflexele de-a lungul secolelor, iar eu aş fi putut să jur că nici dacă i-ar fi fost eliminată scoarţa cerebrală mişcările lui nu şi-ar fi pierdut perfecţiunea.
Mă împingea înapoi în mod constant, iar eu mă strecuram printre copaci şi el îi reteza şi continua să înainteze. Am făcut greşeala să-l atac şi abia am reuşit să-i stopez contraatacurile care trecură la cîţiva centimetri de pieptul meu. Am învins primul val de panică ce mă cuprinse cînd am văzut că mă conduce înapoi către marginea pădurii. Curînd urma să mă aibă în cîmp deschis, fără copaci care să-l încetinească.
Atenţia mea era atît de concentrată asupra lui, încît nu mi-am dat seama ce se întîmplă decît în clipa în care s-a petrecut.
Cu un strigăt puternic, Ganelon ţîşni de nicăieri, încolăcindu-şi braţele în jurul lui Benedict şi blocîndu-i mîna în care ţinea spada.
Chiar dacă mi-aş fi dorit, totuşi nu aveam ocazia de a-l ucide atunci. Era prea rapid, iar Ganelon nu era conştient de forţa lui.
Benedict se răsuci spre dreapta, intercalîndu-l pe Ganelon între noi şi, în acelaşi timp, roti ciotul braţului

său ca pe o bîtă, izbindu-l pe Ganelon în tîmpla stingă. Apoi îşi eliberă mîna stingă, îl înşfacă pe Ganelon de centură, îl săltă în aer şi-l aruncă spre mine. Cînd m-am dat la o parte, recuperă spada de lîngă piciorul lui, unde căzuse, şi porni din nou spre mine. Abia am apucat să arunc o privire şi să văd că Ganelon aterizase undeva la zece paşi în spatele meu.

Am parat şi mi-am reluat retragerea. Nu-mi mai rămăsese decît un singur truc, şi eram trist la gîndul că, dacă nu-mi iese, Amber va fi lipsit de conducătorul său de drept.

Într-un fel, e mult mai dificil să te duelezi cu un stîngaci bun decît cu un dreptaci bun, şi asta era, de asemeni, împotriva mea. Dar trebuia să experimentez niţel. Trebuia să aflu ceva, chiar dacă asta însemna să risc.

Am făcut un pas mare înapoi, aflîndu-mă pentru moment în afara razei lui de acţiune, apoi m-am aplecat înainte şi am atacat. Era o mişcare foarte elaborată şi foarte rapidă.

Un rezultat neaşteptat, care, sînt sigur, era în mare parte noroc, a fost că am reuşit să pătrund, chiar dacă am ratat ţinta. Pentru o clipă, Grayswandir alunecă pe spada lui cînd pară şi-i crestă urechea stingă. Asta îl încetini pentru cîteva clipe, dar nu îndeajuns încît să conteze. Dacă a avut vreun rezultat, acesta a fost că i-a întărit apărarea. Am continuat atacurile, dar, pur şi simplu, nu reuşeam să le finalizez. Era o tăietură mică, dar sîngele se scurgea pe lobul urechii şi împroşca în jur. Putea chiar să-mi distragă atenţia, dacă i-aş fi dat prea multă

atenţie.
Apoi am făcut exact ceea ce mă temeam, dar trebuia să încerc. I-am lăsat o mică deschizătură, numai pentru o secundă, ştiind că exact pe acolo va încerca să-mi străpungă inima.
Aşa făcu, iar eu am parat în ultima clipă. Nu-mi place să mă gîndesc cît de aproape a fost de data asta.
Atunci am început iar să cedez teren, ieşind din pădure. Parînd şi retrăgîndu-mă, m-am deplasat spre locul unde zăcea Ganelon. M-am retras încă vreo cinci metri, luptînd în defensivă, economisindu-mi energia.
Apoi i-am mai oferit o deschizătură.
Se repezi, aşa cum făcuse înainte, şi am reuşit să-l opresc iar. După asta, declanşă un atac şi mai dur, împingîndu-mă spre marginea drumului negru.
Acolo m-am oprit şi m-am ţinut ferm pe picioare, aşezîndu-mă în poziţia pe care o alesesem. Trebuia doar să-l mai ţin cîteva momente, ca să-l atrag în capcană...
Au fost momente foarte dure, dar am luptat cu furie şi am scos-o la capăt. Apoi i-am oferit iar aceeaşi deschizătură.
Ştiam că va ataca la fel ca înainte, iar piciorul meu drept a trecut în spatele stîngului, apoi s-a îndreptat chiar cînd m-a atacat. N-am făcut decît o mişcare uşoară, îndepărtîndu-i spada într-o parte, năpustindu-mă în spate pe drumul negru, întinzînd imediat braţul pentru a descuraja o balestră.
Atunci făcu exact ce sperasem. Lovi spada şi avansa normal cînd eu coborîi sabia în quartă...

... determinîndu-l să păşească în grămada de ierburi negre peste care eu sărisem.
La început, n-am îndrăznit să privesc. Pur şi simplu am stat şi am dat o şansă florei.
N-a durat decît cîteva momente. Benedict nu conştientiza decît abia atunci cînd încercă să se mişte a doua oară. I-am văzut expresia de uimire pe chip, apoi încordarea. Îl prinsese, ştiam.
Mă îndoiam totuşi că o să-l ţină multă vreme, aşa că am acţionat imediat.
Am sărit spre dreapta, dincolo de raza spadei lui, m-am repezit înainte şi am sărit peste ierburi, dincolo de drumul negru. Benedict încercă să se răsucească, dar ierburile îl înhăţaseră de picioare pînă la genunchi. Se clătină o clipă, dar se menţinu în picioare.
Am trecut prin spatele lui în dreapta. O lovitură simplă şi ar fi fost un om mort, dar, fireşte, n-aveam nici un motiv s-o fac acum.
Îşi zvîrli braţul în spate şi întoarse capul, îndreptînd spada spre mine. Începu să tragă de piciorul stîng pentru a-l elibera.
Dar am fentat spre dreapta lui, şi cînd se mişcă să pareze, l-am lovit peste ceafă cu latul lui Grayswandir.
Asta îl buimăci, şi am izbutit să mă deplasez şi să-l lovesc în rinichi cu mîna stîngă. Se încovoie uşor şi i-am blocat braţul înarmat, apoi l-am lovit din nou în ceafă, de data asta cu pumnul, foarte tare. Se prăbuşi, inconştient, şi i-am luat spada din mînă şi am azvîrlit-o deoparte. Sîngele din lobul urechii stîngi se scurgea pe gît ca şi cum ar fi

fost un cercel exotic.
Am pus Grayswandir deoparte, l-am săltat pe Benedict de subţiori şi l-am tras înapoi de pe drumul negru. Ierburile opuseră o rezistenţă înverşunată, dar am luptat împotriva lor şi, în cele din urmă, l-am eliberat.
Ganelon reuşise să se ridice în picioare. Se clătină şi rămase lîngă mine, privind în jos către Benedict.
— Ce individ e ăsta, zise. Ce individ e ăsta... Ce-o să facem cu el?
L-am săltat pe umăr.
— Îl ducem înapoi spre căruţă chiar acum, am spus. Vrei să iei tu săbiile?
— În regulă.
Am pornit la drum şi Benedict rămase inconştient — ceea ce era bine, pentru că nu doream să-l lovesc iar cîtă vreme puteam să evit asta. L-am aşezat la poalele unui copac zdravăn, pe drumul de lîngă căruţă.
Am băgat săbiile în teacă cînd sosi Ganelon, pe care l-am pus să scoată frînghiile de la mai multe lăzi. În timp ce făcea asta, l-am percheziţionat pe Benedict şi am găsit ce căutam.
Apoi l-am legat de copac, în timp ce Ganelon îi aducea calul. L-am priponit de un arbust alăturat, de care i-am agăţat şi spada.
Apoi am urcat pe capra vizitiului şi Ganelon mi se alătură.
— Chiar ai de gînd să-l laşi aici? întrebă.
— Deocamdată, am zis.
Ne-am deplasat spre drum. Eu n-am privit înapoi, dar

Ganelon o făcu.
— Încă n-a mişcat, raportă el. Apoi: Nimeni nu m-a aruncat vreodată aşa. Cu atît mai puţin cu o singură mînă.
— De aceea ţi-am spus să mă aştepţi la căruţă şi să nu lupţi cu el dacă pierd.
— Ce-o să se întîmple cu el acum?
— O să vorbesc cu cineva care o să aibă grijă de el, curînd.
— O să fie în ordine, nu?
Am încuviinţat.
— Bun.
Am înaintat vreo trei kilometri şi am oprit caii. Am sărit jos.
— Nu-ţi face griji, indiferent ce se-ntîmplă, am spus. Acum o să aranjez treburile pentru Benedict.
Am ieşit de pe drum şi m-am tras la umbră, dînd la iveală pachetul de Atuuri pe care-l avusese Benedict asupra lui. Am scotocit printre ele, l-am localizat pe Gerard şi l-am extras din pachet. Pe restul le-am pus la loc în caseta de lemn căptuşită cu mătase cu încrustaţii de os în care le avusese Benedict.
Am ţinut Atuul lui Gerard în faţa ochilor şi l-am privit.
După un timp, cartea se încălzi, deveni reală, păru că se mişcă. Am simţit prezenţa lui Gerard. Era în Amber. Mergea pe o stradă pe care am recunoscut-o. Gerard semăna mult cu mine, numai că era mai solid, mai greoi. Am observat că încă purta barbă.
Se opri şi mă privi.

— Corwin!
— Da, Gerard. Arăţi bine.
— Ochii tăi! Poţi vedea?
— Da, pot vedea din nou.
— Unde eşti?
— Vino acum la mine şi o să-ţi arăt.
Privirea i se intensifică.
— Nu sînt sigur că pot face asta, Corwin. Acum sînt foarte ocupat.
— E vorba de Benedict, am spus. Eşti singurul în care pot avea încredere să-l ajute.
— Benedict? Are necazuri?
— Da.
— Atunci de ce nu mă contactează chiar el?
— Nu poate. E reţinut.
— De ce? Cum?
— E o poveste prea lungă ca să ţi-o spun acum. Crede-mă, are nevoie de ajutorul tău, chiar acum.
Îşi roase barba cu dinţii de sus.
— Şi nu te poţi descurca singur?
— În nici un caz.
— Şi crezi că eu pot?
— Ştiu că poţi.
Îşi slăbi spada în teacă.
— Mi-ar plăcea să cred că nu e o înşelătorie, Corwin.
— Te asigur că nu e. Cu tot timpul pe care l-am avut la dispoziţie, aş fi venit cu ceva mai subtil.
Oftă. Apoi încuviinţă.
— E-n regulă. Vin la tine.

— Dă-i drumul.
Rămase o clipă, apoi făcu un pas înainte.
Era lîngă mine. Întinse mîna şi mă bătu pe umăr. Zîmbi.
— Corwin, spuse. Mă bucur că ţi-ai recăpătat vederea.
Am privit în depărtare.
— Şi eu mă bucur. Şi eu mă bucur.
— Cine e ăla din căruţă?
— Un prieten. Îl cheamă Ganelon.
— Unde e Benedict? Care-i problema?
Am arătat cu mîna.
— Acolo, am spus. Vreo trei kilometri în josul drumului.
— E legat de un copac. Calul e priponit în apropiere.
— Atunci tu de ce eşti aici?
— Fug.
— De cine?
— Benedict. Eu sînt cel care l-a legat.
Ridică o sprînceană.
— Nu pricep...
Am clătinat din cap.
— Există o neînţelegere între noi. Nu m-am înţeles cu el şi ne-am luptat. L-am lăsat fără cunoştinţă şi l-am legat. Nu-l pot elibera, pentru că mă va ataca din nou. Dar nici nu pot să-l las aşa. Poate păţi ceva înainte de a putea scăpa singur.
Aşa că te-am invitat pe tine. Te rog, du-te la el, eliberează-l şi ai grijă să ajungă acasă.
— Tu ce-o să faci între timp?
— O să plec naibii de-aici, să mă pierd în Umbră. Ne-ai face amîndurora o favoare dacă l-ai împiedica să încerce

să ne mai urmărească. Nu vreau să fie nevoie să mă mai lupt cu el a doua oară.
— Înţeleg. Acum vrei să-mi spui ce s-a întîmplat?
— Nu sînt sigur. M-a făcut criminal. Îţi dau cuvîntul meu de onoare că n-am ucis pe nimeni tot timpul cît am stat în Avalon. Te rog, spune-i că am zis asta. N-am nici un motiv să te mint, şi jur că e adevărat. Mai există o chestiune care se poate să-l fi deranjat cumva. Dacă aminteşte de ea, spune-i că va trebui să se bazeze pe explicaţia Darei.
— Şi care ar fi asta? Am ridicat din umeri.
— O să afli dacă va aminti de ea. Dacă nu, las-o aşa.
— Dara, zici?
— Da.
— Foarte bine, o să fac aşa cum mi-ai cerut... Acum, vrei să-mi spui cum ai izbutit să evadezi din Amber?
Am zîmbit.
— Interes teoretic? Sau simţi că s-ar putea să ai nevoie chiar tu însuţi într-o bună zi?
Chicoti.
— Îmi place să deţin o informaţie utilă.
— Regret, dragă frate, că lumea nu e încă pregătită pentru această informaţie. Dacă ar trebui s-o spun cuiva, ţi-aş spune-o ţie — dar nu ţi-ar fi de nici un folos, pe cîtă vreme ce mie s-ar putea să-mi servească în viitor.
— Cu alte cuvinte, ai un drum secret în şi din Amber. Ce pui la cale, Corwin?
— Tu ce crezi?
— Răspunsul e evident. Dar sentimentele mele în

legătură cu problema sînt amestecate.
— Te deranjează să mi le spui?
Arătă către o porţiune a drumului negru care era vizibilă din locul în care ne aflam.
— Chestia aia, spuse. Ajunge la poalele Kolvirului acum. O mulţime de pericole trec pe ea ca să atace Amberul. Noi ne apărăm, sîntem întotdeauna victorioşi. Dar atacurile devin mai puternice şi mai frecvente. Acum n-ar fi momentul potrivit să ataci, Corwin.
— Sau ar putea fi exact clipa potrivită, am spus.
— Poate pentru tine, dar nu neapărat pentru Amber.
— Cum s-a descurcat Eric pînă acum?
— Adecvat. Aşa cum am spus, noi învingem întotdeauna.
— Nu mă refer la atacuri. Mă refer la problema în ansamblu — cauza ei.
— Am mers si eu pe drumul negru, pe o distantă mare.
— Şi?
— N-am reuşit să-l parcurg în totalitate. Ştii cît de sălbatice si ciudate devin Umbrele cu cît te depărtezi de Amber?
— Da.
— ... Pînă cînd mintea însăşi se răsuceşte şi se îndreaptă spre nebunie?
— Da.
—... Şi undeva, dincolo de asta, se află Curţile Haosului. Drumul continuă, Corwin. Sînt convins că acoperă întreaga distanţă.
— Atunci e exact cum mă temeam, am spus.
— Iată de ce, chiar dacă sînt de partea ta sau nu, nu-ţi

recomand să-ţi iroseşti eforturile acum. Siguranţa Amberului trebuie să conteze înainte de toate.
— Înţeleg. Deci, nu mai e nimic de spus acum.
— Şi planurile tale?
— Din moment ce nu le ştii, n-are nici un sens să-ţi spun că rămîn neschimbate. Dar sînt neschimbate.
— Nu ştiu dacă trebuie să-ţi urez noroc, dar îţi doresc tot binele. Sînt bucuros că ţi-ai recăpătat vederea. Îmi strînse mîna. Cred că cel mai bine e să merg acum la Benedict. Bănuiesc că nu e grav rănit?
— Nu de către mine. L-am lovit doar de cîteva ori. Să nu uiţi să-i transmiţi mesajul meu.
— N-o să uit.
— Şi du-l înapoi în Avalon.
— O să încerc.
— Atunci, la revedere, Gerard.
— La revedere, Corwin.
Se întoarse şi porni în josul drumului. L-am urmărit pînă cînd a dispărut, după care m-am întors la căruţă. Apoi am pus la loc Atuul lui în pachet şi mi-am continuat drumul spre Anvers.

VIII

Mă aflam în vîrful dealului şi priveam în jos spre casă. În jurul meu era tufăriş, aşa că nu eram vizibil.
Chiar habar n-aveam ce mă aşteptam să văd. O locuinţă arsă pînă-n temelii? Un automobil în faţa garajului? O familie împrăştiată pe scaunele din curte? Santinele înarmate?
Am văzut că acoperişul avea nevoie de cîteva ţigle noi şi că iarba revenise la condiţia ei naturală. Am fost surprins că am văzut doar o singură fereastră spartă, acolo în spate.
Deci locul părea a fi pustiu. Am căzut pe gînduri.
Mi-am întins haina pe pămînt şi m-am aşezat pe ea. Mi-am aprins o ţigară. Alte case nu mai erau în apropiere.
Primisem aproape şapte sute de mii de dolari pentru diamante, îmi luase o săptămînă şi jumătate pînă să închei tîrgul. Din Anvers ne îndreptaserăm spre Bruxelles, petrecînd mai multe nopţi într-un club de pe Rue de Char et Pain înainte să mă găsească tipul pe care-l căutam.
Arthur era destul de nedumerit de aranjament. Un bărbat slab, cu părul alb, o mustaţă îngustă, fost ofiţer în Royal Air Force, din Oxford; începuse să clatine din cap după primele două minute şi să mă întrerupă cu întrebări legate de livrare. Chiar dacă nu era un Sir Basil Zaharoff*, devenea cu adevărat preocupat cînd ideile unui client sunau prea puţin puse la punct. Era îngrijorat

să nu se

* Comerciant de arme grec, directorul firmei de armament Vickers în timpul Primul Război Mondial, (n. red.)

întîmple ceva suspect prea curînd după livrare. Părea să creadă că aşa ceva l-ar afecta şi pe el. Din acest motiv, era adesea mult mai îndatoritor decît alţii cînd venea vorba de expedierea încărcăturii. Era îngrijorat de planurile mele de transport. Întrucît se părea că nu aveam nici unul.

Într-un aranjament de genul ăsta e nevoie de un certificat de finalitate. Ceea ce reprezintă, mai exact, un document stipulînd că ţara X a comandat armele în chestiune. E nevoie de chestia asta pentru a obţine un permis de export din ţara furnizorului. Acesta dă o aparenţă de onestitate, chiar dacă încărcătura ar trebui să fie reexpediată ţării Y odată ce a trecut graniţa. Operaţiunea care se face în mod normal este de a cumpăra sprijinul unui reprezentant al ambasadei ţării X — de preferat al unuia cu prieteni sau rude legate de Departamentul Apărării din ţara de baştină — în scopul obţinerii actelor. Costă mult, şi cred că Arthur deja avea în minte o listă cu toate preţurile.

— Dar cum le vei trimite? continuă să întrebe. Cum le vei duce acolo unde vrei?

— Asta, am spus, e problema mea. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji.

Dar el continua să clatine din cap.

— Nu e bine să faci economii aşa, Colonele, spuse. (Eram colonel pentru el încă de cînd ne întîlniserăm prima dată,

cu zeci de ani în urmă. De ce, nu sînt sigur.) Nu e bine deloc, încearcă să economiseşti cîţiva dolari în felul ăsta şi s-ar putea să pierzi toată încărcătura şi să dai peste mari necazuri. Acum, eu pot să-ţi aranjez ceva destul de rezonabil cu una dintre aceste tinere naţiuni din Africa...
— Nu. Aranjează-mi doar treaba cu armele.
În timpul conversaţiei noastre Ganelon a stat deoparte sorbindu-şi berea, arătînd la fel de sinistru şi roşcat ca întotdeauna, şi încuviinţînd la fiecare frază pe care o rosteam. Cum nu ştia engleza, habar n-avea în ce stadiu se aflau negocierile. Şi, din cauza asta, nici nu-i păsa. Îmi urma instrucţiunile, totuşi, şi mi se adresa din cînd în cînd în Thari, şi conversam cîte un pic în această limbă despre nimic special. Pură perversitate. Sărmanul Arthur era un bun lingvist şi dorea să ştie cam despre ce e vorba. Îl simţeam cum se străduieşte să identifice limba de fiecare dată cînd vorbeam. În cele din urmă, începu să dea din cap ca şi cum ar fi reuşit.
După alte cîteva fraze, dădu capul pe spate şi rosti:
— Citesc şi eu ziarele. Sînt sigur că îşi pot permite asigurarea.
Asta aproape că însemna preţul acceptării pentru mine. Dar:
— Nu, am spus. Crede-mă, cînd o să intru în posesia acelor arme automate, se vor evapora de pe faţa pămîntului.
— Mişto truc, spuse, avînd în vedere că eu unul habar n-am de unde le vom lua.
— Nu contează.

— Încrederea e lucru mare. Dar există şi nesăbuinţă... Ridică din umeri. Fie cum spui — problema ta.
Apoi i-am spus despre muniţie şi, probabil, s-a convins de deteriorarea mea mentală. Mă studie mult timp, de data asta fără măcar să mai clatine din cap. Trecură zece minute bune înainte de a-l face să se uite la specificaţiile tehnice. Abia atunci începu să clatine din cap şi să mormăie despre gloanţele de argint şi despre focoasele inerte.
Ultimul arbitru, banii gheaţă, îl convinse totuşi să accepte condiţiile mele. Nici o problemă cu puştile sau camioanele, dar a convinge o fabrică să producă muniţia mea urma să coste foarte scump, îmi spuse. Nici măcar nu era sigur dacă poate găsi una care să vrea acest lucru. Cînd i-am spus că preţul nu e o problemă, asta a părut să-l neliniştească şi mai mult. Dacă mi-aş fi putut permite să investesc într-o muniţie ciudată, experimentală, un certificat de finalitate nu ar fi fost chiar atît de scump...
— Nu. I-am răspuns nu. Condiţiile mele, i-am reamintit.
Oftă şi îşi răsuci capătul mustăţii. Apoi încuviinţă. Foarte bine, va accepta condiţiile mele.
Bineînţeles, m-a încărcat la preţ. Avînd în vedere că în toate celelalte chestiuni eram un tip raţional, s-a hotărît că nu sufeream de psihoză, ci că eram părtaş la o afacere scumpă. Deşi probabil că ramificaţiile îl intrigaseră, hotărîse, în aparenţă, să nu se bage prea mult într-o acţiune cam suspectă. Era dispus să înhaţe orice ocazie pe care i-aş fi oferit-o pentru a se disocia de

proiect. O dată ce găsise oamenii cu muniţia — nişte elveţieni, se pare — nu dorea decît să mă pună în legătură cu ei şi să se spele pe mîini de toate, cu excepţia banilor.
Ganelon şi cu mine am intrat în Elveţia cu acte false. El era neamţ, iar eu portughez. Nu-mi păsa în mod deosebit ce indicau actele mele, din moment ce falsul era de bună calitate, dar stabilisem că germana era pentru Ganelon cea mai bună limbă de învăţat, deoarece oricum trebuia să înveţe o limbă, iar turiştii nemţi întotdeauna par că se află pretutindeni. A învăţat-o destul de repede. L-am sfătuit să spună oricărui neamţ şi oricărui elveţian care l-ar fi întrebat că e de origine finlandeză.
Am petrecut trei săptămîni în Elveţia pînă cînd am fost mulţumit de calitatea muniţiei mele. Aşa cum bănuisem, marfa era total inertă în această umbră. Reuşisem să stabilesc formula, totuşi, singurul lucru care conta în momentul ăsta. Bineînţeles, argintul a fost foarte scump. Poate că eram prea precaut. Totuşi, există unele lucruri în Amber care pot fi lichidate cel mai bine cu acest material, şi îmi puteam permite. Din punctul ăsta de vedere, ce alt glonţ — în afară de unul de aur — ar fi fost mai potrivit pentru un rege? Dacă l-aş fi împuşcat pe Eric, n-ar fi fost vorba de lezmajestate. Faceţi-mi pe plac, fraţilor.
Apoi l-am lăsat pe Ganelon să facă o tură, pentru că îşi interpreta rolul de turist într-o adevărată manieră stanislavskiană*. L-am trimis prin Italia, cu aparatul foto de gît şi o privire pierdută, apoi am zburat înapoi în

State.

* Constantin Sergheievici Stanislavski (1863 — 1938), inovator al teatrului rus. Conform metodei sale, actorii trebuie să lucreze dinăuntru spre în afară, studiind şi amintindu-şi sentimente şi emoţii subiective şi încercînd să le exprime prin mijloace fizice şi vocale, (n. red.)

Înapoi? Da. Locul acela dărăpănat de sub deal fusese căminul meu pentru aproape un deceniu. Mă îndreptam spre el atunci cînd fusesem silit să ies de pe şosea şi avusesem accidentul care stîrnise tot ce mi se întîmplase de-atunci încoace.

Am tras din ţigară şi am privit locul. Pe atunci nu fusese dărăpănat. Îl ţinusem totdeauna în stare bună. Locul fusese achitat în întregime. Şase încăperi plus un garaj pentru două vehicule. În jur de şapte acri. De fapt, întreg dealul. Locuisem aici de unul singur cea mai mare parte din timp. Îmi plăcea locul. Majoritatea timpului mi-o petreceam în camera de lucru şi în atelier. Mă întrebam dacă gravura în lemn a lui Mori* mai atîrna încă în biroul meu. Se numea „Faţă în faţă" şi înfăţişa doi războinici într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Mi-ar fi plăcut s-o recuperez. Totuşi bănuiam că dispăruse. Probabil că tot ceea ce nu fusese furat, fusese vîndut pentru impozite. Îmi imaginez că aşa ar fi procedat statul New York. Eram surprins că locuinţa însăşi nu părea a fi ocupată de noi locatari. Am continuat s-o ţin sub observaţie, ca să mă asigur. La naiba, doar nu mă grăbeam. Nu aveam treabă în altă parte.

Îl contactasem pe Gerard la scurt timp după sosirea mea

în Belgia. Hotărîsem să nu încerc să vorbesc cu Benedict, cel puţin deocamdată. Mă temeam că pur şi simplu va încerca să mă atace, într-un fel sau altul, dacă aş fi făcut-o.

*Yoshitoshi Mori (1896-l992), artist japonez, (n. red.)

Gerard mă examinase destul de atent. Se afla undeva la ţară şi părea a fi singur.

— Corwin? Spusese atunci, apoi: Da...

— Corect. Ce s-a-ntîmplat cu Benedict?

— L-am găsit aşa cum ai spus şi l-am eliberat. Era chitit să pornească iar în urmărirea ta, dar am reuşit să-l conving că trecuse foarte mult timp de cînd te văzusem. Din moment ce-mi spuseseşi că l-ai lăsat inconştient, mi-am închipuit că ăsta era lucrul cel mai bun de făcut. De asemeni, calul lui era foarte obosit. Ne-am întors împreună la Avalon. Am rămas cu el la funeralii, apoi am împrumutat un cal. Acum sînt pe drumul de întoarcere în Amber.

— Funeralii? Ce funeralii? Iarăşi, privirea aceea precaută.

— Chiar nu ştii? Spuse.

— Dacă aş fi ştiut, la naiba, nu te-aş fi întrebat!

— Servitorii lui. Au fost măcelăriţi. Spune că tu ai făcut-o.

— Nu, am rostit. Nu. E ridicol. De ce să-i fi ucis eu servitorii? Nu pricep...

— La scurt timp după revenirea lui a început să-i caute, pentru că nu îi ieşiseră în întîmpinare. I-a descoperit morţi, iar pe tine şi companionul tău, dispăruţi.

— Acum îmi dau seama cum trebuie să fi părut situaţia, am spus. Unde erau trupurile?

— Îngropate, dar nu adînc, în păduricea din spatele grădinii din dosul casei.
Aşa deci, aşa deci... Mai bine să nu-i precizez că ştiam de mormînt.
— Dar ce motiv plauzibil crede el că aş fi avut ca să fac aşa ceva? am protestat.
— E nedumerit, Corwin. Foarte nedumerit, acum. Nu poate pricepe de ce nu l-ai ucis cînd ai avut ocazia şi de ce ai trimis după mine cînd puteai, pur şi simplu, să-l laşi acolo.
— Acum înţeleg de ce mă făcea criminal cînd ne luptam, dar... I-ai spus că ţi-am povestit că n-am ucis pe nimeni?
— Da. La început a crezut că ai spus asta doar ca să te aperi. I-am zis că păreai sincer şi foarte nedumerit, la rîndul tău. Cred că l-a deranjat că ai fost atît de insistent. M-a întrebat de mai multe ori dacă te cred.
— Şi mă crezi?
Coborî privirea.
— La naiba, Corwin! Ce-ar trebui să cred? Am picat exact la mijloc. Am fost atîta vreme despărţiţi...
Îmi întîlni privirea.
— Mai e ceva, spuse.
— Ce anume?
— De ce m-ai chemat pe mine să-l ajut? Tu luaseşi tot pachetul de cărţi. L-ai fi putut chema pe oricare dintre noi.
— Cred că glumeşti, am spus.
— Nu, vreau un răspuns.
— Foarte bine. Tu eşti singurul în care am încredere.

— Asta-i tot?
— Nu. Benedict nu vrea să se afle despre toate astea în Amber. Tu şi Julian sînteţi singurii despre care sînt sigur că ştiaţi unde se află Benedict. Nu-l plac pe Julian, n-am încredere în el. Aşa că te-am chemat pe tine.
— Cum ai aflat că Julian şi cu mine ştiam despre el?
— V-a ajutat pe amîndoi cînd aţi dat de necaz pe drumul negru cu ceva timp în urmă şi tot el s-a ocupat de tine în timp ce-ţi reveneai. Dara mi-a povestit despre asta.
— Dara? Cine e această Dara?
— Fiica orfană a unei perechi care a lucrat cîndva pentru Benedict, am spus. Era prin apropiere cînd tu şi Julian eraţi acolo.
— Şi tu i-ai trimis o brăţară. Ai amintit de ea pe drum, atunci cînd m-ai chemat.
— Corect. Care-i problema?
— Nici una. Totuşi, nu-mi amintesc de ea. Spune-mi, de ce ai plecat atît de brusc? Trebuie să recunoşti, pare a fi comportamentul unui om vinovat.
— Da, am spus, eram vinovat — dar nu de crimă. Am fost în Avalon ca să obţin ceva ce doream, am făcut rost de acel ceva, şi am tulit-o. Ai văzut căruţa aia, şi ai mai văzut că era încărcată. Am plecat înainte de întoarcerea lui ca să evit eventualele întrebări ale lui Benedict. La naiba! Dacă aş fi vrut doar să dispar, n-aş mai fi tîrît o căruţă după mine! Aş fi călărit, repede şi fără poveri.
— Ce se afla în căruţă?
— Nu, am spus. Nu i-am spus lui Benedict şi nu vreau să-ţi spun nici ţie. Oh, el poate să afle, bănuiesc. Dar lasă-l

să se zbată, dacă trebuie. E neimportant, totuşi. Faptul că am fost acolo pentru ceva anume şi l-am obţinut ar trebui să fie suficient. Acolo nu are o valoare deosebită, dar în altă parte, da. Mulţumit?
— Da, spuse. Are oarecare logică.
— Atunci răspunde-mi la întrebare. Crezi că eu i-am ucis?
— Nu, spuse. Nu cred.
— Acum, despre Benedict. Ce crede el?
— Nu te va ataca iar pînă ce nu staţi de vorbă. În adînc se îndoieşte, ştiu asta.
— Bun. Oricum, e şi asta ceva. Îţi mulţumesc, Gerard. Acum o să plec.
Am schiţat gestul de a întrerupe contactul.
— Aşteaptă, Corwin! Aşteaptă!
— Ce e?
— Cum ai traversat drumul negru? Ai distrus o porţiune în locul unde l-ai traversat. Cum ai procedat?
— Modelul, am spus. Dacă mai ai vreodată necazuri acolo, foloseşte Modelul. Ştii că uneori trebuie să-l ţii în minte dacă umbrele încep să fugă de tine şi situaţia scapă de sub control?
— Da. Am încercat, dar n-a mers. Nu m-am ales decît cu o durere de cap. Nu face parte din Umbră.
— Da şi nu, am spus. Eu ştiu ce e. Nu te-ai străduit îndeajuns. Am folosit Modelul pînă cînd am crezut că-mi explodează capul, pînă cînd aproape am orbit de durere şi credeam că leşin. Atunci drumul mi-a făcut loc. N-a fost distractiv, dar a mers.
— O să ţin minte, spuse. Acum ai de gînd să vorbeşti cu

Benedict?
— Nu, am zis. Deja ştie tot ce trebuie. Acum că s-a mai calmat, va începe să examineze faptele mai îndeaproape. Aş prefera să o facă pe cont propriu — şi nu vreau să risc încă o luptă. Cînd o să întrerup contactul, să ştii că o să tac multă vreme. O să mă împotrivesc tuturor eforturilor de a comunica.
— Dar ce e cu Amberul, Corwin? Ce e cu Amberul?
Am coborît privirea.
— Să nu-mi stai în cale cînd o să revin, Gerard. Crede-mă, nu va fi o luptă.
— Corwin... Aşteaptă. Te-aş ruga să te mai gîndeşti. Nu lovi Amberul acum. E slăbit din toate punctele de vedere.
— Îmi pare rău, Gerard. Dar sînt sigur că în ultimii cinci ani m-am gîndit la asta mai mult decît voi toţi la un loc.
— Şi mie îmi pare rău atunci.
— Cred că ar fi mai bine să plec acum.
Încuviinţă.
— La revedere, Corwin.
— La revedere, Gerard.
După ce am aşteptat cîteva ore ca soarele să dispară în spatele dealului, îmbrăcînd casa într-un amurg timpuriu, mi-am răsucit o ultimă ţigară, am îmbrăcat jacheta, m-am ridicat în picioare. Nu văzusem nici un semn de viaţă, nici o mişcare în spatele ferestrelor murdare, al ferestrei sparte. Lent, am coborît dealul.
Locuinţa Florei din Westchester fusese vîndută cu cîţiva ani în urmă, ceea ce nu m-a surprins. O verificasem doar din pură curiozitate, pentru că revenisem în oraş. Chiar

trecusem cu maşina pe lîngă ea odată. N-avea nici un motiv să rămînă pe umbra Pămînt. Lunga ei administrare se sfîrşise cu succes, şi fusese răsplătită în Amber, ultima oară cînd o văzusem. Să fiu atît de aproape atîta vreme, fără măcar să realizez prezenţa ei, era un lucru destul de enervant.

M-am gîndit să-l contactez pe Random; am hotărît că nu. Unicul lucru cu care mi-ar fi putut fi de folos ar fi fost să mă informeze cum merg treburile în Amber. Deşi ar fi fost bine să aflu, nu era ceva absolut esenţial. Eram destul de sigur că puteam avea încredere în el. Una peste alta, îmi fusese de oarecare folos în trecut. Recunosc, nu era tocmai altruism, dar totuşi mersese un pic mai departe decît era obligat. Trecuseră cinci ani, totuşi, şi de-atunci se întîmplaseră multe lucruri. Fusese din nou acceptat în Amber şi acum avea o soţie. Probabil îşi dorea să capete un nou statut. Pur şi simplu nu ştiam. Dar, punînd în balanţă beneficiile şi pierderile posibile, m-am gîndit că e mai bine să aştept şi să-l întîlnesc personal data viitoare cînd voi ajunge acolo.

Îmi ţinusem promisiunea şi rezistasem tuturor încercărilor de a fi contactat. Tentativele apăruseră aproape zilnic pe parcursul primelor două săptămîni petrecute pe umbra Pămînt, Trecuseră mai multe săptămîni, totuşi, şi nu mai fusesem tulburat de-atunci. De ce să-i fi dat cuiva cale liberă spre maşinăria mea de gîndit? Nu, mulţumesc, fraţilor.

Am înaintat spre spatele casei, m-am aplecat spre o fereastră, am curăţat-o cu cotul. Supravegheasem locul

timp de trei zile, şi părea foarte improbabil să fie cineva înăuntru. Totuşi...
Am privit prin fereastră.
Era dezordine, fireşte, şi lipseau multe din lucrurile mele. Dar unele se mai aflau încă acolo. M-am dus spre dreapta şi am încercat uşa. Încuiată. Am chicotit.
M-am dus în curtea interioară. Coloana a nouă, a patra cărămidă. Cheia era încă acolo. Am şters-o de haină pe drumul înapoi. Am intrat.
Era praf pretutindeni, dar în unele locuri fusese şters. Erau recipiente de cafea, ambalaje de sandvişuri şi, în şemineu, rămăşiţele unui hamburger pietrificat. În absenţa mea, anotimpurile îşi croiseră drum în interiorul şemineului. Am traversat şi am închis coşul.
Am observat că uşa din faţă avea încuietoarea spartă. Am încercat-o. Părea să fie bătută în cuie. Pe peretele din hol era scrijelită o obscenitate. Am intrat în bucătărie. Era o dezordine cumplită. Tot ce supravieţuise jafului se afla pe podea. Aragazul şi frigiderul dispăruseră, podeaua fiind zgîriată pe unde fuseseră tîrîte.
Am ieşit şi m-am dus să-mi verific atelierul. Da, fusese golit. Complet. Trecînd mai departe, am fost surprins să-mi găsesc patul, încă nefăcut, şi două scaune scumpe, intacte, în dormitor.
Biroul a fost o surpriză şi mai plăcută. Masa de lucru era dezordonată şi acoperită cu gunoi, dar aşa fusese întotdeauna. Aprinzîndu-mi o ţigară, m-am aşezat în spatele ei. Bănuiesc că era prea voluminoasă ca să tenteze pe cineva. Cărţile erau toate la locul lor pe

rafturi. Nimeni, în afară de prieteni, nu fură cărţi. Şi acolo...
Nu-mi venea să cred. M-am ridicat din nou în picioare şi am traversat încăperea ca să mă holbez mai îndeaproape.
Frumoasa gravură în lemn a lui Yoshitoshi Mori atîrna exact unde fusese întotdeauna, curată, clară, elegantă, violentă. Şi cînd te gîndeşti că nimeni n-a şters-o cu unul dintre cele mai valoroase exponate ale mele...
Curată?
Am examinat-o cu atenţie. Mi-am trecut degetele de-a lungul ramei.
Prea curată. N-avea deloc praful şi mizeria care acopereau toate celelalte lucruri din casă.
Am verificat să n-aibă vreun fir declanşator, n-am găsit nici unul, am scos-o din cîrlig, am coborît-o.
Nu, peretele nu era decolorat în spate. Se potrivea perfect cu restul zidului.
Am pus lucrarea lui Mori pe canatul ferestrei şi am revenit la birou. Eram tulburat, aşa cum, fără doar şi poate, cineva dorise. Cineva o luase, evident, şi avusese mare grijă de ea — lucru pentru care eram recunoscător — şi apoi o adusese la loc foarte de curînd. Era ca şi cum întoarcerea mea fusese anticipată.
Ceea ce era un motiv potrivit ca să-mi iau imediat zborul, bănuiesc. Dar era o prostie. Dacă asta făcea parte dintr-o capcană, deja se declanşase. Am înşfăcat pistolul automat din buzunarul vestei şi l-am băgat la centură. Nici măcar eu nu ştiam că o să mă întorc. Hotărîsem asta

doar pentru că îmi dădusem seama că aveam ceva timp la dispoziţie. Nici măcar nu ştiam de ce îmi dorisem să văd din nou locul ăsta.
Aşadar, era un fel de aranjament pentru situaţii neprevăzute. Dacă aş fi venit la vechea gospodărie, ar fi fost numai pentru a pune mîna pe unicul lucru valoros de acolo. Aşa că a fost păstrată şi expusă astfel încît să trebuiască s-o observ. E-n regulă, am văzut-o. Încă nu mă atacase nimeni, deci nu părea a fi o capcană. Atunci ce?
Un mesaj. Un fel de mesaj.
Ce? Cum? Şi cine?
Cel mai sigur loc din casă, dacă rămăsese întreg, trebuia să fie totuşi seiful. Nu depăşea talentul fraţilor mei. M-am îndreptat spre peretele din spate, am dat deoparte panoul şi l-am scos. Am rotit dispozitivul conform combinaţiei, m-am dat înapoi, am deschis uşa cu vechiul meu baston.
Nici o explozie. Bun. Nu că m-aş fi aşteptat la vreuna.
Nu era nimic de mare valoare înăuntru — cîteva sute de dolari cash, cîteva obligaţiuni, chitanţe, corespondenţă.
Un plic. Un plic nou, alb, se afla la vedere. Nu-mi aminteam de el.
Numele meu pe el, scris de o mînă elegantă. Nu cu pixul.
Conţinea o scrisoare şi o carte de joc.
„Frate Corwin — glăsuia scrisoarea — dacă citeşti asta, atunci înseamnă că încă gîndim destul de asemănător pentru ca eu să pot să-ţi anticipez mişcările. Îţi mulţumesc că mi-ai împrumutat gravura — unul dintre

cele două posibile motive, după cum văd eu, pentru revenirea ta în această umbră sordidă. Îmi pare rău că ţi-o înapoiez, din moment ce şi gusturile noastre sînt destul de asemănătoare şi mi-a împodobit încăperile timp de mai mulţi ani. Există ceva legat de asta care atinge o coardă familiară. Faptul că ţi-am înapoiat-o trebuie luat ca o dovadă a bunăvoinţei mele şi un mod de a-ţi atrage atenţia. Trebuie să fiu cinstit cu tine dacă vreau să am o şansă să te conving de ceva. N-o să-mi cer iertare pentru ce s-a întîmplat. Singurul meu regret, de fapt, este că nu te-am ucis atunci cînd ar fi trebuit. Vanitatea a fost cea care mi-a luat minţile. Chiar dacă timpul poate ţi-a tămăduit vederea, mă îndoiesc că va modifica semnificativ sentimentele noastre unul faţă de celălalt. Scrisoarea ta — „Mă voi întoarce" — zace pe masa mea de scris în clipa asta. Dacă aş fi scris-o eu, sînt convins că m-aş fi întors. Unele lucruri fiind egale între noi, anticipez întoarcerea ta, şi nu fără o undă de teamă. Ştiind că nu eşti nebun, contemplu sosirea ta în forţă. Şi aici vanitatea din trecut e plătită cu mîndria din prezent. Mi-aş fi dorit pace între noi, Corwin, pentru binele tărîmului, nu al meu. Armate puternice din afara Umbrei au venit regulat să asedieze Amberul, şi eu nu înţeleg total natura lor. Împotriva acestor armate, cele mai formidabile, din cîte mi-amintesc, dintre cele care au asaltat Amberul, familia mi-a fost aproape. Mi-aş fi dorit să mă sprijini şi tu în această luptă. Dacă asta nu e posibil, te-aş ruga să amîni invazia ta un timp. Dacă alegi să mă ajuţi, nu-ţi voi cere să mi te supui, ci doar să mă

recunoşti drept conducător pe durata crizei. Ţi se vor acorda onorurile cuvenite. E important să mă contactezi ca să te convingi că spun adevărul. Dacă n-am reuşit să te contactez prin intermediul Atuului tău, îl pun pe-al meu la bătaie. Chiar dacă, probabil, acum te gîndeşti că te mint, îţi dau cuvîntul meu că nu e aşa. — Eric, Lord de Amber."

Am recitit-o şi am chicotit. La ce naiba credea el că sînt bune blestemele?

Nu e-n ordine, fratele meu. A fost drăguţ din partea ta să te gîndeşti la mine în clipele tale de restrişte — şi te cred, nu m-am îndoit niciodată de asta, pentru că toţi sîntem bărbaţi de onoare — dar întîlnirea noastră va avea loc conform programului meu, nu al tău. Cît despre Amber, sînt conştient de nevoile lui, şi le voi rezolva la timpul lor. Ai făcut greşeala, Eric, să te consideri necesar. Cimitirele sînt pline de oameni care au crezut că sînt de neînlocuit. O să aştept totuşi să-ţi spun toate astea în faţă.

Am băgat scrisoarea şi Atuul în buzunarul jachetei. Am stins ţigara în scrumiera murdară de pe birou. Apoi am împachetat nişte lenjerie din dormitor ca să-mi înfăşor combatanţii. De data asta, mă vor aştepta într-un loc mai sigur.

Traversînd din nou casa, m-am întrebat de ce revenisem, de fapt. M-am gîndit la unii dintre cei pe care-i cunoscusem cînd locuiam aici şi m-am întrebat dacă se gîndiseră vreodată la mine, dacă se întrebaseră ce se alesese de mine. Nu voi afla niciodată, bineînţeles.

Se lăsase noaptea şi cerul era limpede şi străluceau primele stele cînd am ieşit şi am închis uşa în urma mea. Am dat ocol şi am pus cheia la loc în curtea interioară. Apoi am urcat dealul.
Cînd am privit înapoi de pe culme, casa părea că s-a contopit cu întunericul, că devenise un loc al dezolării, ca o cutie goală de bere strivită pe şosea. Am traversat culmea şi am coborît, îndreptîndu-mă spre un cîmp unde parcasem, dorindu-mi să nu fi privit înapoi.

IX

Ganelon şi cu mine am părăsit Elveţia în două camioane. Le condusesem acolo din Belgia, iar armele le pusesem în camionul meu. Calculînd la cinci kilograme bucata, cele trei sute ajungeau cam la o tonă şi jumătate, ceea ce nu era rău. După ce am luat muniţia, încă mai aveam suficient loc pentru combustibil şi alte provizii. O luaserăm pe scurtătură prin Umbră, fireşte, pentru a evita oamenii care aşteaptă la graniţe să înceteinească traficul. Am plecat în aceeaşi manieră, cu mine în frunte ca să deschid drumul, ca să zic aşa.

Am condus printr-o ţară cu dealuri negre şi sate mici, unde singurele vehicule pe care le-am depăşit erau trase de cai. Cînd cerul deveni galben ca o lămîie, animalele de povară erau dungate şi cu pene. Am condus ore în şir, în cele din urmă întîlnind drumul negru, mergînd un timp în paralel cu el, apoi îndreptîndu-ne în altă direcţie. Cerurile trecură printr-o duzină de schimbări, iar contururile pămîntului se amestecau şi se topeau din deal în cîmpie, apoi invers. Ne-am strecurat pe drumuri înguste şi am derapat pe altele largi şi netede şi dure ca sticla. Ne-am croit drum pe lîngă un munte şi am ocolit o mare întunecată ca vinul. Am trecut prin furtuni şi ceţuri.

Mi-a trebuit o jumătate de zi ca să-i găsesc încă o dată, sau o umbră atît de asemănătoare încît nu mai conta. Da, cei pe care îi folosisem cîndva. Erau nişte făpturi mici de statură, foarte păroase, foarte întunecate, cu incisivi

lungi şi gheare retractabile. Dar aveau degete numai bune pentru trăgaci şi mă adorau. Au fost încîntaţi de întoarcerea mea. Puţin a conta că, în urmă cu cinci ani, le trimisesem cei mai buni bărbaţi la moarte într-un tărîm straniu. Zeilor nu li se pun întrebări, ci trebuie iubiţi, onoraţi şi ascultaţi. Au fost destul de dezamăgiţi că nu doream decît vreo cîteva sute. A trebuit să refuz mii de voluntari. Moralitatea gestului nu m-a tulburat în mod deosebit de data asta. O cale de a privi lucrurile ar fi fost că, folosindu-mă de acest grup, mă asiguram că ceilalţi nu muriseră degeaba. Fireşte că nu priveam lucrurile astfel, dar îmi plac exerciţiile de sofistică. Cred că i-aş putea considera şi mercenari plătiţi într-o monedă spirituală. Ce mai contează dacă luptau pentru bani sau pentru o credinţă? Eram în stare să ofer oricare dintre ele atunci cînd aveam nevoie de soldaţi.

Totuşi aceştia vor fi în siguranţă, fiind unicii cu arme de foc. Muniţia mea era încă inertă în tărîmul lor, şi au trecut cîteva zile de străbătut Umbra pînă am ajuns într-un tărîm îndeajuns de asemănător cu Amber pentru a deveni funcţională. Singura problemă era că umbrele respectă legea congruenţei corespondenţelor, astfel încît locul era şi în realitate apropiat de Amber. Asta m-a făcut să fiu cam stresat în timpul exerciţiilor lor. Era greu de crezut ca un frate să nimerească întîmplător în acea umbră. Totuşi, s-au petrecut şi coincidenţe mai rele.

Ne-am antrenat aproape trei săptămîni înainte de a decide că sîntem pregătiţi. Apoi, într-o dimineaţă luminoasă, răcoroasă, am ridicat tabăra şi ne-am

deplasat în Umbră, coloanele armate mărşăluind în urma camioanelor. Camioanele urmau să nu mai funcţioneze pe măsură ce ne apropiam de Amber — deja începuseră să ne facă necazuri — dar puteau fi foarte bine folosite pentru transportul echipamentului cît mai departe posibil.

De data asta, intenţionam să traversez culmea Kolvirului dinspre nord, mai degrabă decît partea dinspre mare. Toţi luptătorii cunoşteau amplasarea, iar dispunerea detaşamentelor de puşcaşi fusese deja stabilită şi repetată la instrucţie.

Ne-am oprit pentru prînz, am mîncat zdravăn şi ne-am continuat drumul, cu umbrele alunecînd uşor pe lîngă noi.

Cerul deveni de un albastru închis, dar strălucitor, cerul Amberului. Pămîntul era negru printre stînci şi prin verdele deschis al ierbii. Copacii şi arbuştii aveau o sclipire de rouă pe frunziş. Aerul era dulce şi curat.

La căderea nopţii, treceam printre copacii masivi ai pădurilor din marginea Ardenului. Ne-am instalat acolo tabăra, punînd santinelă un ins foarte masiv. Ganelon, îmbrăcat acum în uniformă kaki şi cu beretă, rămase cu mine o mare parte din noapte, examinînd hărţile pe care le trasasem. Mai aveam încă vreo şaizeci de kilometri de parcurs înainte de a ajunge în munţi.

Camioanele cedară în după-amiaza următoare. Trecură prin mai multe transformări, dădură rateuri în mod repetat şi, în cele din urmă, refuzară complet să mai pornească. Le-am împins într-o ravenă şi am tăiat cîteva

crengi cu care le-am acoperit. Am distribuit muniţia şi restul raţiilor şi ne-am continuat drumul.
Am părăsit după aceea drumul bătătorit, prăfos şi ne-am croit drum chiar prin păduri. Cum le ştiam bine, a fost o problemă mai mică decît ar fi putut fi. Ne-a încetinit, firește, dar a redus şansele de a fi surprinşi de vreo patrulă a lui Julian. Copacii erau destul de stufoşi, mai ales cînd am pătruns chiar în Arden, iar topografia îmi revenea în minte pe măsură ce înaintam.
În ziua aceea n-am întîlnit nimic amenințător, doar vulpi, un cerb, iepuri şi veveriţe. Mirosul locului şi verdele, auriul şi cafeniul mi-au amintit de vremuri mai fericite. În apropierea amurgului, am escaladat un arbore gigant şi am reuşit să văd lanţul muntos în care se afla Kolvirul. O furtună se juca pe lîngă piscurile lui şi norii acopereau zonele cele mai înalte.
În după-amiaza următoare am dat peste una dintre patrulele lui Julian. Nu ştiu exact cine a surprins pe cine, sau cine a fost mai uluit. Schimbul de focuri a început aproape imediat. Am urlat să înceteze focul pînă am răguşit, pentru că fiecare părea nerăbdător să-şi încerce arma pe o ţintă vie. Era un grup mic — cincisprezece oameni — şi i-am terminat pe toţi. Am suferit doar o pierdere minoră, un om de-al nostru care l-a rănit pe altul — sau poate respectivul s-a rănit singur. N-am aflat niciodată exact. Apoi ne-am mişcat rapid, pentru că făcusem un tărăboi imens şi habar n-aveam dacă mai erau şi alte forţe în apropiere.
La căderea nopţii cîştigaserăm distanţă şi altitudine

considerabile, iar munţii se zăreau ori de cîte ori orizontul era limpede. Norii de furtună atîrnau încă pe piscuri. Soldaţii mei erau entuziasmaţi de măcelul de peste zi şi a durat mult pînă cînd au adormit în noaptea aceea.
În ziua următoare am atins poalele dealurilor, evitînd cu succes două patrule. Am înaintat binişor după căderea nopţii ca să ajungem la adăpostul pe care-l aveam în minte. Ne-am instalat la o altitudine cam cu un kilometru mai sus decît în noaptea trecută. Eram sub pătura de nori, dar nu ploua, în ciuda unei tensiuni atmosferice constante de genul acelora care preced o furtună. În noaptea aceea n-am dormit bine. Am visat capul pisicii în flăcări şi pe Lorraine.
Dimineaţa am înaintat sub cerurile cenuşii şi am silit fără cruţare trupele să înainteze constant spre vîrf. Am auzit zgomotele unui tunet îndepărtat, iar aerul era viu şi electric.
Pe la jumătatea dimineţii, cînd conduceam şirul pe un drum întortocheat, stîncos, am auzit un strigăt din spatele meu, urmat de mai multe focuri de armă. M-am întors imediat.
Un mic grup, cu Ganelon printre ei, privea în jos la ceva, vorbind în şoaptă. Mi-am făcut loc printre ei.
Nu-mi venea să cred. Niciodată nu-mi amintesc să fi văzut aşa ceva atît de aproape de Amber. Cam patru metri lungime, purtînd acea cumplită parodie de chip omenesc pe umerii unui leu, aripi ca de vultur întinse deasupra flancurilor acum pline de sînge, o coadă încă mişcîndu-se, ca aceea a unui scorpion... Zărisem

manticora cîndva în insulele îndepărtate din sud, o fiară înfricoşătoare care întotdeauna deţinuse un loc de frunte în topul listei mele de urîţenii.
— L-a sfîşiat pe Rall în două, l-a sfîşiat pe Rall în două, repeta încontinuu un soldat.
La vreo douăzeci de paşi mai încolo, am văzut ce mai rămăsese din Rall. L-am acoperit cu o prelată şi am pus deasupra pietre. Asta era tot ce puteam face. Asta ajuta măcar la restabilirea spiritului războinic care părea că dispăruse după victoria uşoară din ziua precedentă. Cînd ne-am continuat drumul, oamenii erau tăcuţi şi precauţi.
— Ce chestie, aia, spuse Ganelon. Are inteligenţă umană?
— Chiar nu ştiu.
— Am un sentiment de nervozitate, ciudat, Corwin. Ca şi cum ceva cumplit e pe cale să se petreacă. Nu ştiu cum să mă exprim altfel.
— Înţeleg.
— Si tu simţi, nu-i aşa?
— Da.
Dădu din cap.
— Poate vremea e de vină, am spus.
Dădu iar din cap, mai lent.
Pe măsură ce urcam, cerul continua să se întunece, iar tunetele nu încetau o clipă. Spre apus, se vedea strălucirea unor fulgere fierbinţi, iar vîntul era din ce în ce mai puternic. Privind în sus, vedeam mase imense de nori în jurul piscurilor celor mai înalte. Forme negre, ca nişte păsări, se conturau pe ei.

Am mai dat peste o manticora ceva mai tîrziu, dar am făcut-o ferfeniţă fără a suferi nici o pierdere. Cam vreo oră mai tîrziu am fost atacaţi de un stol de păsări imense, cu ciocurile ca o lamă, cum nu mai văzusem vreodată. Am izbutit să le doborîm, dar şi asta m-a tulburat.

Am continuat să urcăm, întrebîndu-ne cînd se va declanşa furtuna. Vînturile îşi intensificau viteza.

Se întunecă destul de mult, deşi ştiam că soarele nu apusese încă. Aerul deveni ceţos, ca un abur, cînd ne-am apropiat de pîlcul de nori. Umezeala pătrundea peste tot. Stîncile erau mai alunecoase. Eram tentat să ordon un popas, dar ne aflam încă la mare distanţă de Kolvir şi nu voiam să forţez situaţia raţiilor pe care le calculasem cu mare grijă.

Am parcurs încă aproape şapte kilometri şi cîteva sute de metri în înălţime înainte de a fi siliţi să ne oprim. Era beznă totală, singura lumină venind de la fulgerele intermitente. Ne-am încartiruit într-un cerc larg pe o întindere pustie, cu santinele în jurul perimetrului. Chiar dacă aş fi permis să se aprindă focuri, în jur nu era nimic care să fi putut fi ars. Ne-am instalat suportînd timpul rece, umed, întunecat.

Manticorele au atacat cîteva ore mai tîrziu, brusc şi în tăcere. Au murit şapte oameni şi noi am ucis şaisprezece fiare. Habar n-am cîte au scăpat. L-am blestemat pe Eric în timp ce îmi bandajam rănile şi m-am întrebat din ce umbră adusese bestiile.

În timpul dimineţii am avansat vreo zece kilometri către

Kolvir, înainte de a ne îndrepta spre apus. Era unul dintre cele trei drumuri posibile pe care le puteam urma, şi l-am considerat totdeauna cel mai potrivit pentru un posibil atac. Păsările ne-au atacat iar, de mai multe ori, în număr mai mare şi mult mai insistente. Totuşi, împuşcînd cîteva, am pus pe fugă întregul stol.
În cele din urmă, am ajuns la poalele unui imens povîrniş, drumul purtîndu-ne în sus şi în jos prin tunete şi ceaţă, pînă cînd ni s-a oferit o panoramă bruscă, întinzîndu-se pe zeci de kilometri de-a lungul Văii Garnath, care se afla în dreapta noastră.
Am ordonat un popas şi am înaintat să studiez locul.
Cînd am văzut ultima oară această vale cîndva superbă, era o sălbăticie contorsionată. Acum, lucrurile stăteau mai rău. Drumul negru o traversa direct, pînă la poalele Kolvirului, unde se oprea. În vale se desfăşura o luptă turbată. Soldaţi călări atacau ca un vîrtej, luptau, se roteau. Şiruri de infanterişti avansau, se întîlneau, se prăbuşeau, se retrăgeau. Fulgerele brăzdau cerul şi loveau printre ei. Păsările negre se roteau deasupra lor ca o cenuşă în vînt.
Umezeala ne învăluia ca o pătură rece. Ecourile tunetului răsunau printre piscuri. Am privit, uluit, la conflictul îndepărtat din vale.
Distanţa era prea mare ca să identific combatanţii. La început am crezut că altcineva e pe cale să facă exact ce voiam eu — că poate Bleys supravieţuise şi revenise cu o armată nouă.
Dar nu. Veneau dinspre vest, de-a lungul drumului negru.

Şi acum am remarcat că păsările îi însoţeau, precum şi siluete ţopăitoare care nu erau nici cai, nici oameni. Manticorele, poate.
Fulgerele cădeau asupra lor pe măsură ce soseau, dispersîndu-le, arzîndu-le, distrugîndu-le. Cînd am remarcat că nu loveau niciodată în apropierea apărătorilor, mi-am amintit că Eric dobîndise, aparent, un anume control asupra dispozitivului cunoscut drept Giuvaerul Judecăţii, cu care tata îşi exercitase forţa asupra vremii din Amber. Eric îl folosise împotriva noastră cu un efect considerabil în urmă cu cinci ani.
Aşadar, armatele Umbrei despre care mi se povestise erau chiar mai puternice decît bănuiam. Prevăzusem hărţuieli, dar nu o bătălie turbată la poalele Kolvirului.
Am privit în jos la mişcările din întuneric. Drumul părea că se zvîrcoleşte din cauza luptelor.
Ganelon veni alături de mine: Tăcu multă vreme.
Nu doream să mă întrebe, dar nu mă simţeam în stare să-i spun altfel decît ca răspuns la o întrebare.
— Şi acum, Corwin?
— Trebuie să mărim pasul, am zis. Vreau să fiu în Amber la noapte.
Am pornit iar la drum. Marşul era mai rapid de data asta şi ne-a fost de ajutor. Furtuna fără ploaie continua, fulgerele şi tunetele crescînd în intensitate şi volum. Ne-am deplasat printr-un amurg constant.
Cînd am ajuns într-un loc care părea sigur, tîrziu la amiază — un loc cam la zece kilometri de marginea nordică a Amberului — ne-am oprit iar, pentru odihnă şi

un prînz final. A trebuit să strigăm unii la alţii ca să ne auzim, aşa încît nu m-am putut adresa oamenilor. Pur şi simplu am transmis din om în om că ne apropiem şi că trebuie să fim pregătiţi.
Mi-am luat raţia şi am plecat mai departe în timp ce restul se odihneau. Cam la doi kilometri mai încolo, am urcat pe o creastă, oprindu-mă cînd am ajuns în vîrf. Pe cîmpiile din faţă se desfăşura un soi de bătălie.
M-am ferit să fiu văzut şi am privit. O armată din Amber se lupta cu un imens corp de atacatori care fie că ne precedaseră, fie ajunseseră aici prin alte mijloace. Înclinam spre a doua variantă, deoarece nu văzuserăm nici un semn al unei treceri recente. Lupta explica faptul că nu întîlnisem patrule defensive în cale.
M-am apropiat mai mult. Chiar dacă atacatorii ar fi putut sosi pe unul din celelalte două drumuri, am avut o dovadă în plus că nu fusese cazul. Continuau să apară şi peisajul era înfricoşător, pentru că veneau pe calea aerului.
Năvăleau dinspre vest ca nişte imense rafale de frunze purtate de vînt. Mişcările aeriene la care fusesem martor de la distanţă fuseseră compuse din specii mai variate decît păsările beligerante. Atacatorii năvăleau pe creaturi înaripate, cu două picioare, asemănătoare dragonilor, cea mai apropiată paralelă pe care o puteam face fiind o fiară heraldică, balaurul cu două picioare. Nu văzusem niciodată un balaur non-decorativ, dar nici nu simţisem vreodată dorinţa să caut unul.
Printre luptători se aflau numeroşi arcaşi, care doborau

multe creaturi în zbor. Pînze de iad pur erupeau printre ele, în timp ce fulgerele sclipeau în flăcări, trimiţîndu-le asemeni cenuşii spre pămînt. Dar ele continuau să vină, aterizînd, astfel că atît oamenii, cît şi fiarele îi puteau ataca pe cei din tranşee. Am căutat şi am localizat strălucirea emisă de Giuvaerul Judecăţii cînd acţiona. Venea din mijlocul celui mai mare grup de luptători, adăpostit la baza unui deal înalt.

Am privit şi am studiat, concentrîndu-mă asupra celui care purta piatra preţioasă. Da, nu era nici un dubiu. Era Eric.

M-am tîrît mai încolo, de această dată pe burtă. L-am văzut pe conducătorul celui mai apropiat grup de apărători decapitînd cu o singură lovitură de spadă un balaur care ateriza. Cu mîna stingă, înşfacă hăţurile călăreţului şi-i azvîrli la peste zece metri, mult peste marginea în formă de buză a locului. Cînd se răsuci ca să urle un ordin, am văzut că era Gerard. Părea să conducă un asalt pe flanc asupra unei mase de atacatori care dăduse năvală peste luptătorii de la poalele dealului. Pe partea mai îndepărtată, un corp de armată similar făcea acelaşi lucru. Alt frate al meu?

Mă întrebam de cîtă vreme dura lupta, atît cea din vale cît şi cea de-aici. Destul de mult, bănuiam, ţinînd seama de durata furtunii nefireşti.

M-am deplasat spre dreapta, îndreptîndu-mi atenţia către vest. Bătălia din vale continua neabătută. De la distanţa asta era imposibil să distingi cine cu cine luptă, ca să nu mai vorbim despre cine învinge. Puteam vedea, totuşi, că

nu soseau noi întăriri dinspre vest în ajutorul atacatorilor. Nu ştiam cum să-mi continuu mai bine acţiunile. Clar, nu-l puteam ataca pe Eric în timp ce era implicat în ceva atît de crucial ca apărarea Amberului însuşi. Mai înţelept era să aştept să culeg roadele după. Cu toate acestea, deja simţeam cum dinţii de şobolan ai îndoielii încep să roadă din această idee.

Chiar şi fără întăririle pentru atacatori, rezultatul înfruntării nu era nicidecum limpede. Invadatorii erau puternici, numeroşi. Habar n-aveam ce rezerve mai avea Eric. În clipa aceea, pentru mine era imposibil să judec dacă obligaţiunile de război pentru Amber ar fi fost o bună investiţie. Dacă Eric pierdea, atunci trebuia să-i înfrunt eu pe invadatori, după ce mare parte din efectivele Amberului ar fi fost distruse.

Dacă aş fi intervenit acum cu armele automate, nu exista în mintea mea mare îndoială că am fi putut zdrobi rapid călăreţii pe balauri. În plus, unul sau mai mulţi dintre fraţii mei trebuiau să se afle în vale. O cale pentru unii dintre soldaţii mei putea fi aranjată cu ajutorul Atuurilor. Toţi cei de jos ar fi fost luaţi prin surprindere dacă s-ar fi trezit pe cap cu oameni înarmaţi.

Mi-am îndreptat din nou atenţia către conflictul care se desfăşura la o aruncătură de băţ. Nu, treaba nu mergea bine. Făceam speculaţii cu privire la rezultatele intervenţiei mele. Cu siguranţă Eric nu s-ar fi aflat în poziţia de a mă refuza. Pe lîngă eventualele compătimiri pentru chinurile pe care le suferisem din cauza lui, aş fi fost responsabil şi pentru că i-am scos castanele din foc.

Chiar dacă ar fi fost recunoscător pentru ajutor, n-ar fi fost prea fericit de sentimentul general pe care acest lucru l-ar fi stîrnit. Nu, într-adevăr. Aş fi revenit în Amber cu un bodyguard personal şi letal şi cu un sentiment general de recunoştinţă faţă de mine. Un gînd interesant. Mi-ar fi asigurat un drum mult mai neted către obiectivul meu decît brutalul asalt frontal pe care-l aveam în minte, culminînd cu uciderea regelui.

Da.

Am zîmbit. Eram pe cale să devin un erou.

Totuşi, trebuie să recunosc că am un anume grad de milostenie. Avînd de ales numai între un Amber cu Eric pe tron şi un Amber distrus, nu se pune problema că decizia mea ar fi fost aceeaşi, să atac. Lucrurile nu mergeau prea bine ca să fiu sigur, şi deşi ar fi fost în folosul meu să intervin, propriul meu avantaj nu era, în fond, esenţial. Nu te-aş putea urî atît de mult, Eric, dacă n-aş iubi Amberul şi mai mult.

M-am retras şi m-am grăbit în josul cîmpiei, sclipirile fulgerelor proiectîndu-mi umbra în toate direcţiile.

M-am oprit la periferia taberei mele. În capătul depărtat, Ganelon urla o conversaţie cu un călăreţ singuratic şi am recunoscut calul.

Am avansat şi, la un semn al călăreţului, calul a păşit înainte, croindu-şi drum printre soldaţi, îndreptîndu-se în direcţia mea. Ganelon clătină din cap şi-l urmă.

Călăreţul era Dara. De îndată ce s-a apropiat, i-am strigat:

— Ce naiba faci aici?

Descăleca, zîmbind, şi veni în faţa mea.
— Mi-am dorit să vin în Amber, spuse. Şi am venit.
— Cum ai ajuns aici?
— L-am urmărit pe bunicul, rosti. Am descoperit că e mai uşor să urmăreşti pe cineva prin Umbră decît s-o faci singur.
— Benedict e aici?
Încuviinţă.
— Acolo jos. Conduce armatele din vale. Şi Julian e tot acolo.
Ganelon ajunse şi rămase lîngă ea.
— Spune că ne-a urmărit pînă aici sus, strigă. A fost în spatele nostru de două zile.
— E-adevărat? am întrebat.
— Încuviinţă iar, încă zîmbind.
— Dar de ce-ai făcut-o?
— Ca să ajung în Amber, bineînţeles! Vreau să traversez Modelul! Acolo mergeţi, nu?
— Fireşte. Numai că se-ntîmplă să fie un război în drum!
— Şi ce-o să faci?
— O să-l cîştig, desigur!
— Bine. O să aştept.
Am blestemat cîteva clipe ca să-mi iau timp de gîndire, apoi:
— Unde erai cînd s-a-ntors Benedict? am întrebat.
Zîmbetul dispăru.
— Nu ştiu, spuse. Eram afară, călărind, după ce-ai plecat, şi am stat departe toată ziua. Voiam să fiu singură ca să meditez. Cînd m-am întors seara, nu era acolo. A doua zi,

am călărit iar. Am mers destul de mult şi, cînd s-a întunecat, am hotărît să dorm acolo. Fac deseori asta. În după-amiaza următoare, pe cînd reveneam acasă, am ajuns în vîrful dealului şi l-am văzut trecînd jos, îndreptîndu-se spre est. Am hotărît să-l urmăresc. Drumul străbătea Umbra, acum înţeleg asta — şi aveai dreptate cînd ai spus că e mai simplu să mergi în urma cuiva. Nu ştiu cît a durat. Timpul s-a încîlcit. A venit aici şi am recunoscut locul din imaginea de pe una din cărţile de joc.

S-a întîlnit cu Julian într-o pădure din nord şi s-au întors împreună la bătălia de acolo de jos. Arătă spre vale. Am rămas în pădure mai multe zile, neştiind ce să fac. Mi-era teamă să nu mă rătăcesc dacă aş fi încercat să mă întorc. Apoi am văzut trupele tale căţărîndu-se pe munţi. Te-am văzut pe tine şi pe Ganelon în frunte. Ştiam că Amber se află în direcţia aceea şi v-am urmărit. Am aşteptat pînă acum ca să vin aici pentru că voiam să te afli prea aproape de Amber ca să mă mai trimiţi înapoi.

— Nu cred că-mi spui tot adevărul, dar n-am timp de asta. Acum o să ne continuăm drumul, şi va fi război. Cel mai sigur lucru pentru tine ar fi să rămîi aici. O să-ţi asigur doi bodyguarzi.

— Nu vreau aşa ceva!

— Nu-mi pasă ce vrei. O să-i ai. Cînd se termină lupta, o să trimit după tine.

M-am răsucit şi am ales doi oameni la întîmplare, ordonîndu-le să rămînă în urmă şi s-o păzească. Nu păreau a fi prea încîntaţi de propunere.

— Ce arme cară oamenii tăi? întrebă Dara.
— Mai tîrziu, am spus. Sînt ocupat.
Am schiţat un instructaj şi am dat comenzi detaşamentelor mele.
— Se pare că ai cam puţini oameni, spuse.
— Sînt suficienţi, am răspuns. Ne vedem mai tîrziu.
Am lăsat-o acolo cu paznicii ei.
Ne-am întors pe drumul pe care-l alesesem eu. Tunetele încetară în timp ce avansam, iar tăcerea deveni pentru mine o chestiune de suspans mai degrabă decît de uşurare. Amurgul ne învălui iar, şi eu transpiram sub pătura umedă a aerului.
Am hotărît un popas înainte de a atinge primul punct din care observasem lupta. Apoi m-am dus acolo, însoţit de Ganelon.
Călăreţii pe balauri erau pretutindeni şi fiarele lor luptau alături de ei. Îi împingeau pe apărători înspre deal. Am căutat, dar nu l-am putut localiza pe Eric şi nici strălucirea giuvaierului său.
— Care sînt inamicii? mă întrebă Ganelon.
— Călăreţii pe fiare.
Acum aterizau cu toţii, după ce artileria cerească renunţase. De îndată ce atingeau suprafaţa solidă, atacau. Am cercetat printre apărători, dar nu l-am mai văzut pe Gerard.
— Adu trupele, am spus, ridicînd arma. Spune-le să ucidă atît fiarele, cît şi călăreţii.
Ganelon se retrase, iar eu am ţintit un balaur care cobora, am tras şi am urmărit cum picajul lui se

transformă într-o bruscă rafală de pene. Se izbi de sol şi începu să bată din aripi. Am tras din nou.
Cînd îşi dădu sufletul, fiara începu să ardă. Curînd aveam trei focuri arzînde. M-am tîrît în cea de-a doua poziţie dinainte, în siguranţă, am ţintit şi am tras încă o dată.
Am mai doborît unul, dar deja unii dintre ei se îndreptau în direcţia mea. Am tras tot restul muniţiei şi m-am grăbit să încarc. Deja mai mulţi balauri începuseră să se deplaseze spre mine. Erau destul de rapizi.
Am reuşit să-i opresc şi încărcam iar cînd sosi primul detaşament de puşcaşi. Am început un şir de rafale şi am început să înaintăm pe măsură ce soseau alţii.
Totul s-a terminat în mai puţin de zece minute. În primele cinci se pare că realizaseră că n-aveau nici o şansă şi începură să zboare înapoi către margini, lansîndu-se în spaţiu, luînd din nou calea aerului. I-am împuşcat cînd alergau şi carnea arzîndă şi oasele sfărîmate zăceau pretutindeni în jurul nostru.
Stînca jilavă se înălţa drept în stingă, cu vîrful pierdut in nori, astfel că părea a fi un turn fără capăt deasupra noastră. Vînturile încă biciuiau fumul şi ceţurile, iar stîncile erau împroşcate cu sînge. Cum deja avansasem, trăgînd încontinuu, trupele Amberului au priceput pe dată că reprezentam un ajutor şi au început să înainteze din poziţia de la baza dealului. Am văzut că erau sub comanda fratelui meu Caine. Pentru o clipă privirile ni s-au întîlnit de la distanţă, după care se avîntă iar în încăierare.
Grupuri răzleţe de oameni din Amber se uniră într-o a

doua armată în timp ce atacatorii se retrăgeau. De fapt, au limitat raza noastră de acţiune cînd au atacat flancul îndepărtat al oamenilor-fiară zbîrciţi şi al balaurilor lor, dar eu n-aveam nici o posibilitate să comunic cu ei. Ne-am apropiat şi tirul nostru a fost foarte precis.
O mînă de oameni au rămas la baza dealului. Am avut senzaţia că-l păzeau pe Eric şi că e posibil să fi fost rănit, deoarece efectele furtunii încetaseră brusc. Mi-am croit drum încolo.
Tirul începuse deja să scadă în intensitate cînd m-am apropiat de grup şi nu mi-am dat seama ce se întîmpla pînă cînd a fost prea tîrziu.
Ceva mare veni în goană din spatele meu şi fu lîngă mine într-o clipită. M-am azvîrlit la pămînt şi m-am rostogolit, ridicînd automat puşca în poziţie de tragere. Totuşi, degetul nu mi se crispă pe trăgaci. Era Dara, care tocmai zburase pe lîngă mine călare. Se întoarse şi izbucni în rîs cînd i-am strigat:
— Vino înapoi! La naiba! O să fii ucisă!
— Ne vedem în Amber! strigă, şi sări peste stînca sinistră, intrînd pe drumul care se întindea dincolo de ea.
Eram furios. Dar, deocamdată, nu puteam face nimic. Mîrîind, m-am ridicat în picioare şi am mers mai departe.
Pe măsură ce avansam spre grup, mi-am auzit numele pronunţat de mai multe ori. Capetele se întorceau în direcţia mea. Oamenii se dădeau la o parte ca să mă lase să trec. I-am recunoscut pe mulţi dintre ei, dar nu le-am dat atenţie.
Cred că l-am văzut pe Gerard aproape cînd m-a văzut şi

el. Îngenunchease în mijlocul lor, dar acum se ridicase şi aştepta. Chipul îi era lipsit de orice expresie.
Pe măsură ce mă apropiam, am văzut exact ceea ce bănuisem, îngenunchease ca să aibă grijă de un rănit căzut la pământ. Era Eric.
Am înclinat capul spre Gerard cînd am ajuns lîngă el şi l-am privit pe Eric. Sentimentele mele erau destul de amestecate. Sîngele din numeroasele răni din piept era foarte deschis la culoare şi în mare cantitate. Giuvaierul Judecăţii, care încă îi atîrna de un lanţ la gît, era plin de sînge. Sinistru, îşi continua pulsaţiile slabe, luminoase, ca o bătaie de inimă sub sîngele închegat. Eric avea ochii închişi, capul i se odihnea pe o mantie făcută sul. Respira cu dificultate.
Am îngenuncheat, incapabil să-mi iau ochii de pe acel chip pămîntiu. Am încercat să-mi domolesc ura doar un pic, deoarece evident Eric era pe moarte, în aşa fel încît să am o şansă mai mare de a-l înţelege pe acest bărbat care era fratele meu, măcar în ultimele sale clipe. Am constatat că pot simţi chiar oarecare milă, avînd în vedere tot ce pierdea el o dată cu viaţa şi întrebîndu-mă dacă nu cumva aş fi fost eu cel care ar fi căzut acolo, dacă aş fi luat coroana acum cinci ani. Am încercat să găsesc ceva în favoarea lui şi n-am izbutit decît cîteva cuvinte care sunau ca un epitaf: „A murit luptînd pentru Amber". Era ceva totuşi. Fraza continuă să-mi alerge prin minte.
Ochii i se contractară, clipiră, se deschiseră. Chipul îi rămase fără expresie cînd privirea i se concentra asupra

mea. M-am întrebat dacă măcar mă recunoscuse.
Dar îmi spuse numele, apoi:
— Ştiam că tu trebuie să fii. Se opri pentru a-şi trage sufletul şi continuă: Te-au scutit de o problemă, nu-i aşa?
N-am spus nimic. Ştia deja răspunsul.
— Într-o bună zi, va veni şi rîndul tău, continuă. Atunci vom fi chit.
Chicoti şi îşi dădu seama prea tîrziu că n-ar fi trebuit. Îl cuprinse un spasm neplăcut de tuse umedă. Cînd îi trecu, mă privi.
— Am simţit blestemul tău. Peste tot în jurul meu. Tot timpul. Nici măcar n-a trebuit să mori ca să ţi se îndeplinească.
Apoi, ca şi cum mi-ar fi citit gîndurile, zîmbi slab şi rosti:
— Nu, n-am de gînd să îţi dau ţie ultimul blestem. Am rezervat asta pentru duşmanii Amberului — acolo.
Arătă cu ochii. Apoi rosti blestemul în şoaptă şi m-am cutremurat auzindu-l.
Îşi întoarse privirea spre mine şi mă examina o clipă. Apoi trase de lanţul de la gît.
— Giuvaierul... rosti. Ia-l cu tine în centrul Modelului. Ridică-l. Foarte aproape de ochi. Priveşte în el — şi gîndeşte-te că e un tărîm. Încearcă să te proiectezi tu însuţi — înăuntru. Nu vei ajunge. Dar e o experienţă... La urma urmelor, tu ştii cum să-l foloseşti...
— Cum...? am început, dar m-am oprit. Deja îmi spusese cum să-l acordez. De ce să-l mai întreb, ca să-şi irosească respiraţia?
Numai că el prinse ideea şi izbuti să articuleze:

— Însemnările lui Dworkin... sub şemineu... al meu...
Atunci îl cuprinse un alt acces de tuse şi sîngele ii ţîşni pe nas şi pe gură. Inspiră adînc şi se ridică în şezut rotindu-şi sălbatic ochii.
— Fă-ţi şi tu datoria aşa cum mi-am făcut-o eu, nenorocitule! rosti, după care mi se prăbuşi în braţe, într-o respiraţie finală, gîlgîind de sînge.
L-am ţinut cîteva clipe, apoi l-am lăsat din braţe în poziţia dinainte. Avea ochii încă deschişi, am întins mîna şi i-am închis. Aproape automat, i-am împreunat mîinile peste giuvaierul acum inert. Nu mă simţeam în stare să i-l iau chiar într-un moment ca ăsta. M-am ridicat, mi-am scos mantia şi l-am acoperit cu ea.
Întorcîndu-mă, am văzut că mă priveau toţi. Chipuri cunoscute, majoritatea. Amestecate cu altele străine. Multe dintre ele prezente acolo în noaptea în care venisem la cină în lanţuri...
Nu. Nu era momentul să mă gîndesc la asta. Mi-am izgonit gîndul din minte. Împuşcăturile încetaseră si Ganelon chema trupele înapoi, ordonînd un fel de formaţie.
Am înaintat.
Am trecut printre amberiţi. Am trecut printre cadavre. Am trecut pe lîngă soldaţii mei şi m-am oprit pe buza dealului.
În depresiunea de sub mine lupta continua, cavaleria curgînd asemeni apelor tulburate, amestecîndu-se, învolburîndu-se, retrăgîndu-se, iar infanteria încă învălmăşindu-se ca insectele.

Am dat la iveală cărţile pe care le luasem de la Benedict. Am extras-o din pachet chiar pe a lui. Tremură dinaintea mea şi, după un timp, contactul se stabili.
Călărea acelaşi cal roşu şi negru pe care mă urmărise. Era în mişcare şi, în jurul lui, se dădeau lupte. Văzînd că se confruntă cu un alt călăreţ, am rămas nemişcat. Nu rosti decît un cuvînt.
— Aşteaptă, spuse.
Îşi execută grăbit inamicul din două mişcări rapide ale spadei. Apoi îşi roti calul şi începu să se retragă din învălmăşeală. Am văzut că hăţurile fuseseră lungite şi erau înfăşurate şi legate strîns de ceea ce îi mai rămăsese din braţul drept. Îi trebuiră peste zece minute ca să ajungă într-un loc relativ liniştit. Cînd ajunse, mă privi, şi pot spune că şi el studia panorama care se întindea în spatele meu.
— Da, sînt pe înălţimi, i-am spus. Am învins. Eric a murit în bătălie.
Continuă să privească, aşteptînd să continuu. Pe chip nu i se citea nici o emoţie.
— Am învins pentru că am adus puşcaşi, am spus. Am găsit, în sfîrşit, un agent exploziv care funcţionează aici.
Ochii i se îngustară şi încuviinţă. Am simţit că şi-a dat seama imediat despre ce e vorba şi de unde îl procurasem.
— Deşi sînt multe lucruri pe care vreau să le discut cu tine, am continuat, aş vrea să mă ocup mai întîi de inamic. Dacă vei menţine contactul, o să-ţi trimit cîteva sute de soldaţi înarmaţi.

Zîmbi.
— Grăbeşte-te, spuse.
L-am strigat pe Ganelon şi îmi răspunse de la doar cîţiva paşi distanţă. I-am spus să alinieze trupele pe un singur rînd. Încuviinţă şi plecă, urlînd comenzi.
Aşteptînd, am spus:
— Benedict, Dara e aici. A reuşit să te urmărească prin Umbră cînd ai venit din Avalon. Aş vrea...
Îşi dezveli dinţii şi urlă:
— Cine mama naibii e această Dara de care tot vorbeşti? N-am auzit niciodată de ea pînă să vii tu! Te rog, spune-mi! Chiar mi-ar plăcea să ştiu!
Am zîmbit uşor.
— N-are rost, am zis, clătinînd din cap. Ştiu totul despre ea, deşi n-am spus nimănui că ai o nepoată nemaipomenită.
Buzele i se deschiseră involuntar şi ochii îi deveniră goi dintr-o dată.
— Corwin, rosti, ori eşti nebun, ori ai fost înşelat. Nu ştiu să am un asemenea urmaş. Cît despre cineva care să mă fi urmărit prin Umbră, pot să-ţi spun că am intrat datorită Atuului lui Julian.
Bineînţeles. Singura mea scuză că nu mă prinsesem imediat era că fusesem preocupat de conflict. Benedict ar fi fost anunţat prin intermediul Atuurilor. De ce să-şi fi irosit el timpul călătorind, cînd avea la îndemînă un mijloc de transport imediat?
— La naiba! am spus. Acum trebuie să fie deja în Amber! Ascultă, Benedict! O să-i aduc pe Gerard sau pe Caine

aici, să se ocupe de transferul trupelor la tine. Va veni şi Ganelon. Dă-le ordine prin intermediul lui.
Am privit în jur, l-am văzut pe Gerard vorbind cu mai mulţi nobili. Am strigat după el cu o grabă disperată. Întoarse rapid capul. Apoi începu să alerge spre mine.
— Corwin! Ce s-a-ntîmplat?
Benedict urla.
— Nu ştiu. Dar ceva nu e deloc în ordine! Random e în palat?
— Da.
— Liber sau la puşcărie?
— Liber — mai mult sau mai puţin. Sînt ceva gărzi pe-acolo. Eric încă nu are — nu avea încredere în el.
M-am răsucit.
— Ganelon, am strigat. Să faci ce-ţi spune Gerard. O să te trimită la Benedict — acolo jos. I-am arătat printr-un gest. Ai grijă ca oamenii să urmeze ordinele lui Benedict. Acum trebuie să intru în Amber.
— E-n ordine, răspunse.
Gerard se îndreptă spre el iar eu am cotrobăit iar printre Atuuri. L-am localizat pe cel al lui Random şi am început să mă concentrez. În clipa aceea, începu, în sfîrşit, să plouă.
Am intrat în contact aproape imediat.
— Bună, Random, am spus, de îndată ce imaginea sa prinse viaţă. Mă mai ţii minte?
— Unde eşti? întrebă.
— În munţi, i-am răspuns. Tocmai am cîştigat această parte a luptei şi îi trimit lui Benedict ajutorul de care are

nevoie să cureţe valea. Acum, totuşi, am eu nevoie de ajutorul tău. Ia-mă la tine!
— Nu ştiu, Corwin. Eric...
— Eric e mort.
— Atunci, cine conduce?
— Tu cine crezi? Ia-mă la tine!
Încuviinţă rapid şi întinse mîna. Am întins şi eu mîna şi i-am strîns-o. Am făcut un pas înainte. M-am trezit stînd lîngă el pe un balcon care dădea spre una din curţile interioare. Balustrada era din marmură albă şi dedesubt nu erau prea multe flori. Eram la etajul doi.
M-am clătinat şi m-a apucat de braţ.
— Eşti rănit! spuse.
Am clătinat din cap, abia atunci constatînd cît de obosit eram. Nu dormisem prea mult în ultimele nopţi. Asta, şi toate celelalte...
— Nu, am spus, aruncînd o privire spre zdreanţă însîngerată care era cămaşa mea. Doar obosit. Sîngele e al lui Eric.
Îşi trecu o mînă prin părul de culoarea paiului şi strînse buzele.
— Aşadar în cele din urmă chiar l-ai biruit... spuse moale.
Am clătinat iar din cap.
— Nu. Era deja pe moarte cînd am ajuns la el. Vino cu mine acum! Grăbeşte-te! E important!
— Unde? Despre ce-i vorba?
— La Model, am zis. De ce? Nu sînt sigur, dar ştiu că e important. Hai!
Am pătruns în palat, îndreptîndu-ne spre cea mai

apropiată scară. La capătul ei se aflau două santinele, dar luară poziţia de drepţi cînd ne-am apropiat şi nu încercară să ne oprească trecerea.
— Mă bucur că e-adevărat ce s-a-ntîmplat cu ochii tăi, spuse Random cînd coboram. Acum vezi bine?
— Da. Am auzit că încă eşti căsătorit.
— Da. Sînt.
Cînd am ajuns la parter, ne-am grăbit spre dreapta. La picioarele scării era o altă pereche de străjeri, dar nu încercară să ne oprească.
— Da, repetă, pe cînd ne îndreptam spre centrul palatului. Te surprinde, nu-i aşa?
— Da. Credeam că o să laşi să treacă anul şi-o să te desparţi.
— Aşa am făcut, spuse. Numai că m-am îndrăgostit de ea. M-am îndrăgostit de-a binelea.
S-au văzut şi lucruri mai ciudate.
Am traversat sala de mese pavată cu marmură şi am pătruns în coridorul lung şi îngust care ducea în depărtare, prin umbre şi praf. Mi-am stăpînit un fior cînd m-am gîndit la situaţia mea ultima dată cînd trecusem pe drumul asta.
— Ea mă iubeşte cu adevărat, spuse. Ca nimeni alta pînă acum.
— Mă bucur pentru tine.
Am ajuns la uşa care dădea pe platforma care ascundea lunga scară în spirală care cobora. Era deschisă. Am intrat şi am început să coborîm.
— Eu nu, spuse, în timp ce parcurgeam în grabă

spiralele. N-am vrut să mă îndrăgostesc. Nu atunci. În tot acest timp am fost prizonieri, doar ştii. Cum se poate ea mîndri cu asta?
— Acum s-a terminat. Ai devenit prizonier pentru că m-ai urmat şi ai încercat să-l ucizi pe Eric, nu-i aşa?
— Da. Apoi ea mi s-a alăturat.
— Nu o să uit asta.
Ne grăbeam în continuare. Pînă jos era o distanţă mare şi lumina venea numai de la nişte felinare plasate la fiecare zece metri sau cam aşa ceva. Era o grotă imensă, naturală.
M-am întrebat dacă ştie cineva cîte tunele şi coridoare conţine. M-am simţit dintr-o dată copleşit de milă pentru sărmanii obidiţi care putrezeau în beciurile ei, pentru cine ştie ce motive. M-am gîndit să-i eliberez pe toţi sau să găsesc altceva mai bun de făcut cu ei.
Trecură minute lungi. Zăream licărul torţelor şi felinarelor de dedesubt.
— Există o fată, am zis, şi numele ei e Dara. Mi-a spus că e nepoata lui Benedict şi m-a făcut să o cred. I-am spus cîte ceva legat de Umbră, realitate şi Model. Posedă o anume putere asupra Umbrei şi era nerăbdătoare să traverseze Modelul. Cînd am văzut-o ultima dată, venea încoace. Acum Benedict jură că nu e nepoata lui. Dintr-o dată mi-e teamă. Nu vreau să intre în Model. Vreau s-o interoghez.
— Ciudat, spuse. Foarte. Sînt de acord cu tine. Crezi că ar putea fi deja aici?
— Dacă nu e, atunci simt că va sosi curînd.

Am ajuns în sfîrşit jos şi am început să rătăcesc printre umbre ca să găsesc tunelul potrivit.
— Stai! strigă Random.
M-am oprit şi m-am întors. Mi-a trebuit o clipă ca să-l localizez, pentru că era în spatele scărilor. M-am dus spre el.
Întrebarea mi-a îngheţat pe buze. Am văzut că îngenunchease lîngă un bărbat solid, bărbos.
— Mort, spuse. O lamă foarte subţire. Lovitură de maestru. Foarte recentă.
— Hai!
Am alergat amîndoi spre tunel şi l-am parcurs. Al şaptelea pasaj lateral al tunelului era cel pe care-l căutam. Apropiindu-ne, am tras din teacă Grayswandir, pentru că uşa imensă, neagră, ţintuită cu metal era întredeschisă.
Am năvălit înăuntru. Random era exact în spatele meu. Podeaua acelei enorme încăperi e neagră şi pare a fi netedă ca sticla, deşi nu e alunecoasă. Modelul arde pe ea, în ea, un labirint din linii curbe, complicat, pîlpîitor, lung de aproape o sută cincizeci de metri. Ne-am oprit în capăt, privind.
Ceva se afla acolo, traversîndu-l. Tremurînd, am simţit vechiul fior pe care Modelul mi-l provoacă întotdeauna atunci cînd îl văd. Să fi fost Dara? Mi-era dificil să disting silueta printre fîntînile de scîntei care sclipeau constant în jurul ei. Indiferent cine ar fi fost, trebuie să fi avut sînge regesc, pentru că se ştia că oricare altul ar fi fost distrus de către Model, pe cînd cel care-l traversa acum

trecuse deja de Marea Curbă şi parcurgea complicata serie de arce care duc spre Vălul Final.
Silueta de licurici părea că-şi schimbă forma în timpul deplasării. Pentru un timp, simţurile mele reuşiră să respingă uşoarele străfulgerări subliminale care probabil că mă invadau. Am auzit icnetul lui Random lîngă mine şi păru că dărîmă barajul subconştientului meu. O hoardă de imagini îmi inundă mintea.
Părea că se înalţă gigantic în încăperea aceea întotdeauna aparent imaterială. Apoi se topeşte, cade, se transformă în nimic. Păru o femeie subţire pentru o clipă — poate Dara, cu părul iluminat de strălucirea din jur, vălurind, pîrîind din cauza electricităţii statice. Apoi nu mai era părul, ci coarnele imense, curbate, pornind din fruntea latră al cărei proprietar cu picioare strîmbe se chinuia să îşi tîrşîie copitele de-a lungul căii luminoase. Apoi altceva... O pisică enormă... O femeie fără chip... O creatură cu aripi albe de o frumuseţe indescriptibilă... Un turn de cenuşă...
— Dara! am urlat. Tu eşti?
Îmi răspunse doar ecoul, şi asta a fost tot. Cineva/ceva se lupta acum cu Vălul Final. Muşchii mi se încordară, parcă împărtăşind, fără să vreau, efortul.
În cele din urmă, reuşi.
Da, era Dara! Puternică şi magnifică acum. Frumoasă şi cumva oribilă în acelaşi timp. Imaginea ei sfîşie eşafodajul minţii mele. Ridicase braţele, jubilînd, şi un rîs neomenesc îi răsună pe buze. Voiam să privesc în altă parte, dar nu puteam să mă mişc. Chiar o ţinusem în

braţe, o dezmierdasem, făcusem dragoste cu... cu asta? Mă simţeam respins şi, în acelaşi timp, atras cum nu mai fusesem înainte. Nu puteam să înţeleg această ambivalenţă copleşitoare.
În clipa aceea privi spre mine.
Rîsul încetă. Vocea ei răguşită răsună:
— Lord Corwin, eşti rege al Amberului acum?
De undeva am reuşit să îngaim un răspuns.
— Din toate punctele de vedere!
— Bun! Atunci aşteaptă-te la răzbunare!
— Cine eşti? Ce eşti?
— Nu vei afla niciodată, spuse. Acum e mult prea tîrziu.
— Nu înţeleg. Ce vrei să spui?
— Amber va fi distrus. Şi dispăru.
— Ce naiba a fost asta? spuse Random.
Am clătinat din cap.
— Nu ştiu. Chiar nu ştiu. Şi simt că cel mai important lucru din lume este să aflăm.
Mă înşfacă de braţ.
— Corwin, spuse. Ea — ăla — a vorbit serios. Şi e posibil, să ştii.
Am încuviinţat.
Ştiu.
— Ce-o să facem acum?
Am băgat Grayswandir la loc în teacă şi m-am întors către uşă.
— Să punem lucrurile în ordine. Acum am ceea ce mi-am dorit întotdeauna şi trebuie să-l păzesc. Şi nu pot să aştept ceea ce trebuie să se întîmple. Trebuie s-o găsesc

şi s-o opresc înainte de a mai ajunge vreodată în Amber.
— Ştii unde s-o cauţi? întrebă. Ne-am întors spre tunel.
— Cred că în celălalt capăt al drumului negru, am rostit.
Ne-am îndreptat prin cavernă către scările unde zăcea bărbatul ucis şi am mers în spirală deasupra lui în întuneric.